James

BOND

Ian Fleming

Ahtapot

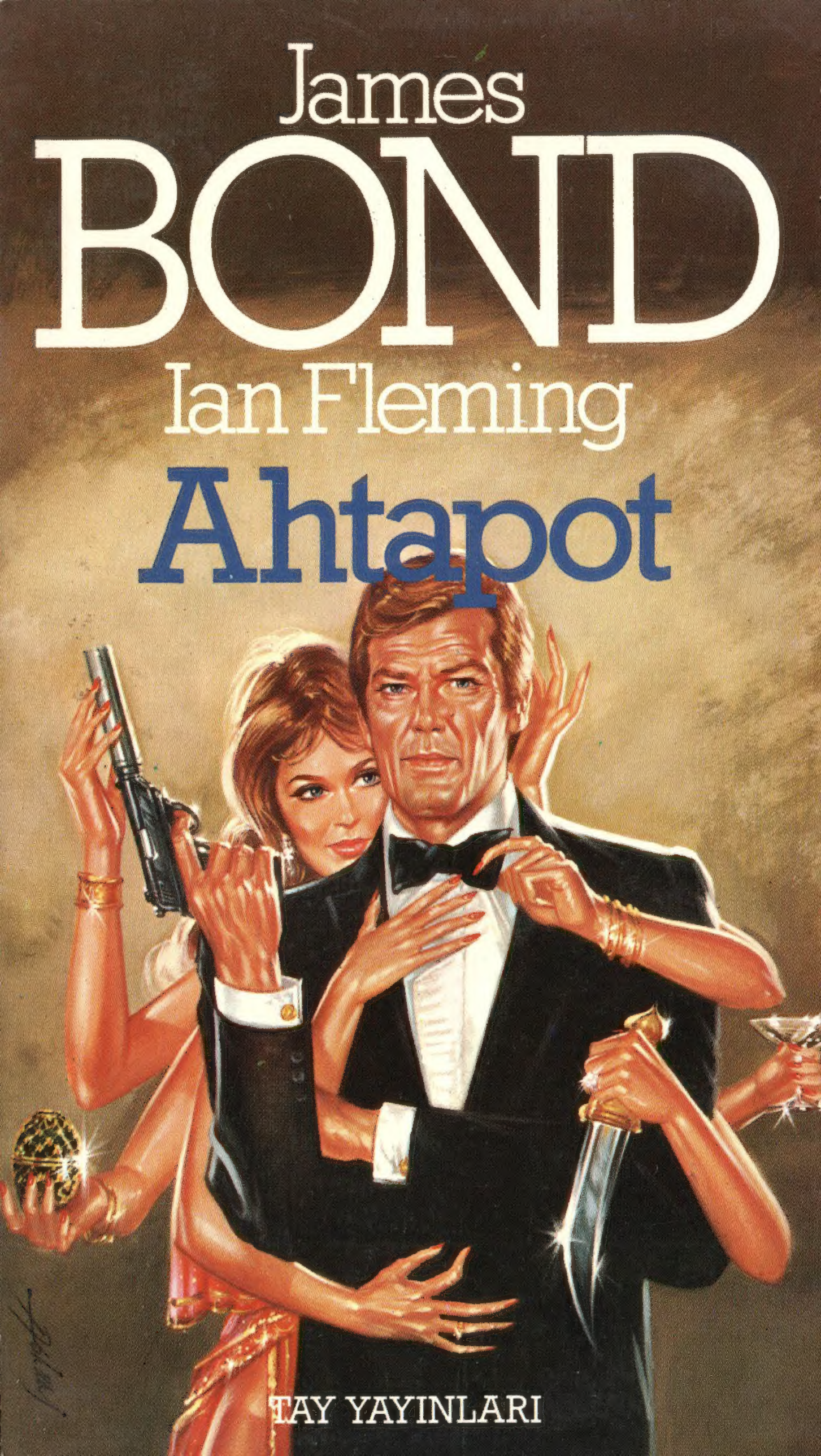

TAY YAYINLARI

JAMES BOND:14

Tay Kitapçılık ve Ticaret Limited Şirketi
Dr. Şevki Bey Sokak 10/3 Türbe - İstanbul
Telefon: 528 43 84

James

BOND

Ian Fleming

Ahtapot

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: OCTOPUSSY

Türkçesi:
Yaprak BURCU

Dizgi: Özyalçın Dizgi Servisi/Film: Gümüş
Reprodüksiyon / Baskı: Gündoğdu Matbaacılık
Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

GECİKMİŞ BİR ZİYARET

Binbaşı Dexter Smythe ahtapota bakarak:

—Biliyor musun, dedi, becerebilirsem bugün sana nefis bir ziyafet var!

Konuşurken nefesi başındaki deniz maskesini buğulandırmıştı. Ayaklarını "zencikafası" denilen bir mercan kümesinin yanında kumlara bastı, doğruldu. Su göğsüne geliyordu.

Maskeyi yüzünden çıkardı, buğuyu gidermek için içine tükürdü, tükürüğü parmak uçlarıyla maskenin içine yaydı. Sonra onu deniz suyuyla çalkalayıp suyu dökerek yeniden başına geçirdi, tekrar eğilip baktı.

Benekli kahverengi torbanın içindeki göz hâlâ mercan kayalıkları içindeki delikten dikkatle kendisini gözlüyordu. Birden bir kolunun ucu gölgelerin içinden kuşkuyla birkaç santim ileri çıktı, en uçtaki pembe vantuzlar bir, iki kez açılıp kapandı.

Dexter mutlulukla gülümsedi. Zamanı olsa, iki aydır ahbaplık ettiği ahtapotla iyice dost olacak, onu ehlileştirebilecekti. Ne yazık ki, zamanı

yoktu!

Acaba hayvanın her gün beklediği çiğ et yerine ona elini uzatsa, yani onunla el sıkışsa nasıl olurdu?

Hayır Pussy, diye düşündü. Henüz sana güvenemem. Çünkü ona elini uzattığı anda derhal diğer kolların da harekete geçip vücuduna dolanacakları kesindi.

O durumda, bulunduğu yerden iki karış aşağıya çekilmesi bile yeterliydi. Şnorkelin üst kapağı otomatik olarak kapanacak ve havasızlıktan boğulacaktı. Böyle bir durumda ahtapota elindeki zıpkını saplamaya zaman bulabilirdi, ama onu öldürebilmek için bu zıpkın darbesi yeterli gelmeyebilirdi.

Belki bu işe daha sonra teşebbüs ederdi. Ahtapotla el sıkışmaya kalkışmak onunla Rus Ruleti oynamak demekti. Kazanma olasılığı ancak beşte birdi.

Dexter Smythe tembel tembel açıktaki mercan kayalığına doğru yüzdü.

*

* *

Kraliyet Deniz Kuvvetleri emeklilerinden Binbaşı Dexter artık bir zamanların o cesur ve zeki deniz subayı değildi. Gençken çok yakışıklıydı, mesleğinin son devresinde kadınlar ve kızlarla büyük, fırtınalı aşklar yaşamıştı.

Şimdi 54 yaşındaydı. Saçları hafif dökülmüş, üstüste iki kalp krizi geçirmişti. Fakat özenle seçilmiş elbiselerini giydiği zaman bütün kusurları yok oluyor, varisle kabarmış damarları gözükmüyor, pantolon kemerinin iç tarafındaki bir kuşak belinin yağlarını yok ediyordu. O

haliyle onu çok şık ve zarif bir erkek gibi görüyorlardı. Doktoru günde elli gram viski ile on sigaradan fazlasını yasaklamış olduğu halde, fosur fosur sigara içen ve her gece yatağa sarhoş girmekte direten Dexter Smythe'nin nasıl olup da formunu koruduğu arkadaşları için gerçekten bir sırdı.

Gerçekte meselenin özü şuydu: Dexter Smythe, artık ölümü arzuladığı bir sınıra gelmişti. Bu ruhsal durumun pek çok nedeni vardı ve hiçbiri de fazla karışık değildi.

Karısı Mary'nin iki sene önce ölmesinden bu yana kimseyi sevmemişti. Hatta onu bile sevmiş olduğundan pek emin değildi. Ama karısının kendisine karşı beslediği aşkı, onun şen ve savruk tavırlarını, çoğu kez sinir bozan varlığını günün her saatinde özlüyordu.

Adanın iç taraflarında oturan kibar arazi sahipleriyle, sahil boyundaki büyük çiftlik patronlarıyla, ya da siyaset adamlarıyla belki de dost olabilirdi. Eğer bunu yapsaydı, içkiye, üstüne çöken miskinliğe bir son vermesi, hayatında ciddi bir amaç edinmesi gerekecekti ki, o da bunu hiçbir zaman istemiyordu.

Bu nedenle Binbaşı Smythe sıkılıyordu, bu sıkıntı onu canından bezdirecek hale getirmişti.

Kendisini yaşamın sınırında tutan şey oldukça tuhaf bir nedendi. Çok içenler mizaçlarının en esaslı taraflarını abartırlar. Bunlar dört tiptir: Sıcakkanlı tipler, ağırbaşlılar, öfkeliler ve melankolikler.

Binbaşı Smythe melankolik bir tipti. "Dalgacıklar" adını verdiği villasının etrafını çeviren beş dönümlük arazide yaşayan kuşlar,

böcekler ve balıklarla bir fantazi aleminde yaşardı.

En gözde olanlar balıklardı. Onlardan "semt halkı" diye söz ederdi. İki senelik bir devrede hepsini yakından tanımış ve sevmişti. Fakat tek bir türü, akrepbalıklarını gördüğü yerde öldürüyordu.

Akrepbalığı yeryüzünün güney bölgelerindeki sularında yaşardı ve ünlü balık çorbasının en belli başlı malzemesi olan Rascasse balığı da bu familyadandı.

Ufak bir balıktı, ama çok dişli bir ağzı vardı. Küçük mercanbalıklarını bir lokmada yutardı. Fakat en korkunç silahı, sırt yüzgeçleriydi. Uzun iğneleri andıran bu sırt yüzgeçleri cilde değdiği anda, köklerindeki zehir dolu kesecikler derhal iğnelerin içindeki kanallara tetrodoksin denilen zehri yollardı. Eğer balığın zehirli yüzgeçleri insanın hayati bir yerine, kalbin üstüne ya da karna değmişse vücuda akan zehir öldürücü olurdu.

Şimdi Binbaşı Smythe bir akrepbalığı bulup onu zıpkınlamaya ve ahtapotuna sunmaya kararlıydı. Bakalım, okyanusun en büyük emeklilerinden biri olan ahtapot bir başka kahredici deniz yaratığını tanıyacak, onun zehirli olduğunu bilebilecek miydi?

Enstitüdeki Bengry'nin cevaplandırılmasını istediği sorular bunlardı bugün ve Binbaşı Smythe bu cevapları öğrenmeye, enstitüdeki deniz biyoloji dosyalarının tozlu bir köşesinde bir iz bırakmaya kararlıydı. Çünkü birkaç saat öncesinden bu yana Binbaşı Dexter Smythe'nin zaten berbat olan hayatında çok daha kötü bir devre başlamıştı.

Birkaç hafta içinde Jamaica'daki Genel Valilik ve Sömürgeler İdaresi ile Londra'daki Gizli Servis, sonra da Scotland Yard ve başsavcı arasında karşılıklı telgraf haberleşmesi yapılmıştı. Binbaşı Smythe'nin polis nezaretinde Londra'ya sevki ve hapsedilmesi düşünülüyordu. Binbaşı yine de bunlarla yakayı kurtarabilirse kendini şanslı sayacaktı.

Ve bütün bunlar, James Bond adında birisi yüzünden oluyordu. O sabah saat on buçukta taksiyle Kingston'dan gelen Deniz Binbaşısı James Bond yüzünden.

*

* *

O gün her şey normal başlamıştı. Binbaşı Smythe ancak ilaç alarak daldığı uykudan uyandığında duş yapmış, aceleyle kahvaltı etmiş, arkasından doktorun kendisine vermiş olduğu kan pıhtılaşmasını önleyici ilaçlarıyla tansiyon haplarını almış ve içki saatine kadar Daily Gleaner'ı okuyarak oyalanmıştı.

Kendine sek konyakla soda hazırlarken villaya bir otomobilin geldiğini duymuştu.

Sonra zenci kâhya Luna bahçeye gelerek:

—Sizi görmek isteyen bir bey var, demişti.

—İsmi neymiş?

—Söylemedi, binbaşım. Sadece Genel Valilik'ten geldiğini size söylememi bildirdi.

Binbaşı Smythe'nin üzerinde eski bir şort, ayağında sandaletler vardı.

—Peki, Luna! dedi. Geleni oturma odasına al, birkaç dakika sonra yanında bulunacağımı söyle!

Sonra, arka yoldan binayı dolaşarak yatak odasına gitmiş, haki gömleğiyle pantolonunu giymiş ve saçlarını fırçalamıştı. Genel Valilik'

ten ha? Bu da ne demek oluyordu?

*

* *

Binbaşı Smythe oturma odasına girip de büyük pencere önünde denize bakan uzun boylu adamı görür görmez, bunun kötü bir haber olduğunu sezmişti.

Gelen adam ağır ağır dönüp gözlerini kendisine dikince, Binbaşı Smythe baştan aşağı ürpermişti. Resmi makamlar durumu öğrenmişlerdi demek.

—Hoş geldiniz! Ben Smythe. Genel Valilik'ten geliyorsunuz zannederim. Sir Kenneth nasıllar?

Ziyaretçi:

—Kendisini görmedim! demişti. Buraya geleli de yalnızca iki gün oluyor. Bu zamanın da büyük bir kısmını adayı dolaşarak geçirdim. İsmim James Bond. Savunma Bakanlığı'ndan geliyorum...

—Ha, şu malum firmadan, değil mi?

Sorusu cevapsız kalmış, adam onun sözlerini duymamış gibi davranmıştı.

—Burada rahatça konuşabileceğimiz bir yer var mı?

—Elbette. Nerede isterseniz. Burada mı, yoksa bahçede mi? Bir içki almaz mısınız?

—Hayır, teşekkür ederim. Burası çok güzel, işimizi görür...

Ziyaretçi geniş maun pencereye kayıtsız bir edayla yaslandı.

Binbaşı Smythe oturdu, içki masasını çekti, bardağından bir ağız dolusu konyak aldı ve karşısındaki adamın gözlerinin içine dimdik bakarak neşeli bir ses tonuyla:

—Size nasıl bir yardımda bulunabilirim?diye sordu.

—Bir sigara içmemin sakıncası var mı?

Bu soruyu soran ziyaretçi, sigara tabakasını çıkarmıştı bile.

Binbaşı Smythe:

—Tabii aziz dostum, içebilirsiniz, dedi.

James Bond sigarasını kısa ve ani bir hareketle yaktı.

—Buraya mahalli bir olay nedeniyle gelmiş değilim. Görevimin Jamaica'yı ilgilendiren bir yanı yok. Buraya sizden savaşın sonunda Gizli Servis'te bulunduğunuz son devrede yaptığınız işleri hatırlamanızı istemek ve size onları hatırlatmak gayesiyle gönderildim...

James Bond bir an sözlerine ara verdi, dikkatle Binbaşı Smythe'ye baktı, sonra:

—Özellikle Değişik Hedefler Bürosu'nda bulunduğunuz devreye ait çalışmalarınızı hatırlamanızı istiyorum, diye devam etti.

Binbaşı Smythe tiz bir kahkahayla güldü.

Evet, daha önceden tahmin etmişti bunu. Acı gerçek karşısındaki adamın ağzından çıkınca, Binbaşı Smythe'nin kahkahası da kurşunla vurulmuş bir adamın çığlığı gibi çıkmıştı.

—Hey Tanrım! Evet, şu eski çete ha! Ne günlerdi onlar!..

Yeniden güldü.

Yaklaşan şeyin baskısıyla kalbinde derin bir acı hissetti. Elini hemen pantolon cebine attı, çıkardığı ufak şişeyi avucunun içinde eğdi ve ufak trinitrin hapını alıp dilinin altına kaydırdı.

Bu sırada ziyaretçinin gerilen bir yay gibi sertleşmesini, gözlerinin büyük bir dikkatle kısılışını görünce memnun oldu. İçinden "Hiç

merak etme, dostum" dedi. "İntihar için almıyorum bu hapı." Sonra yüksek sesle ekledi:

—İçkiyi fazlaca kaçırdığım zaman berbat oluyorum. Dün gece Jamaica Hanı'nda bir partideydim. İnsanın kendisini hep 25'inde görme huyundan vazgeçmesi şart. Neyse, konuya gelelim... Şu bizim ünlü çeteye. O ekipten hayatta kalanlar pek fazla değil sanırım...

James Bond başını eğdi, sigarasının yanan ucuna birkaç dakika hiç konuşmadan baktı.

—Pek öyle diyemem, dedi.

—Herhalde biliyorsunuzdur, o günlerin üstünden 15 yıl geçti. Harp kitabında, Gizli Servis'e ait bölümün büyük bir kısmını ben kaleme almıştım. Bugün bile o bölüme eklenecek bir satır bile olduğundan kuşkuluyum...

—Peki, şu Tiroller'deki harekât? Ober Aurach denilen yer hakkında da ilave edilecek şey yok mu acaba?

James Bond bu soruyu başını yerden kaldırmadan, yine sigarasının ateşine bakarak sormuştu.

Binbaşı Smythe, 15 yıldır bir an bile unutamadığı isimlerden birini duyunca yine zoraki bir kahkaha attı.

—Başarılı bir harekâttı. Kimse hayatında böylesine bir kargaşa görmemiştir. Gestapo' nun ne kadar zorbası varsa, metresleriyle birlikte hepsini enselemiştik. Hepsi de zilzurna sarhoştu. Sicillerini, haklarında tanzim edilmiş olan dosyalarını da yanlarına almışlardı. Ele geçirdiğimiz evrakı ayaküstü bir tetkik ettik, sonra da Gestapo kodamanlarını Münih'teki toplama kampına sevkettik. Bir daha da sözleri edilmedi. Çoğu savaş suçlusu olarak asıldılar

sanıyorum. Elimize geçen evrak ve malzemeyı Salzburg'daki Servis Karargâhı'na devrettik. Sonra da bir başka Gestapo inini basmak için Mittersill Vadisi tarafına gittik.

Binbaşı Smythe içkisinden bir yudum aldı, sonra bir sigara yaktı. Başını kaldırıp ziyaretçisine baktı.

—Hikâyenin tamamı bundan ibaret işte!

—O sırada siz birliğinizin komutan yardımcısıydınız sanırım. Birlik komutanı bir Amerikalıydı. Patton'ın ordusundan gelme Albay King adında biri...

—Evet öyleydi, son derece de kibar bir adamdı. Posbıyık bırakır, özellikle Avrupa şaraplarından iyi anlardı...

James Bond Smythe'nin sözünü kesti.

—Albay King o harekâtla ilgili raporunda, baskın sırasında ele geçen her şeyi birliğin Alman uzmanı olmanız nedeniyle gözden geçirmeniz için önce size teslim etmiş olduğunu yazıyor. Verilen bütün bu evrak ve malzemeyi inceleyip yeniden kendisine teslim ettiniz mi? Size verilen şeylerin hepsini geriye iade ettiniz mi?

Binbaşı Smythe bu sözlerdeki imayı anlamazlıktan geldi.

—Evet, ettim. Bana verilen evrakın büyük kısmı isimlerden oluşmuştu. Karşı-Casusluk Servisi'ne ait isim listeleri. Salzburg'daki Gizli Servis şefleri bu listeleri ele geçirdiklerinde çok sevinmişlerdi. Çünkü o isimler birçok ipucu veriyordu. Vesikaların orijinalleri mutlaka Gizli Servis arşivinde olmalı. Nurenberg Mahkemeleri sırasında mutlaka onlardan yararlanılmıştır...

Binbaşı Smythe birdenbire anılara dalmış, çok daha candan konuşmaya başlamıştı.

—O aylar hayatımın en neşeli geçen aylarıydı. Değişik Hedefler Bürosu elemanlarıyla birlikte Alman topraklarında araştırmalar yapıyorduk. Gelsin şarap, gitsin kadınlar. Eğlence üstüne, eğlence. Hayatımda o kadar güzel günler geçirmedim...

Binbaşı Smythe bu büyük harekâtta Tiroller Bölgesi'nde görevlendirilen A Ekibi'nin komutan yardımcısıydı. Bu bölge, Gestapo ajanlarıyla Alman ajanlarının kolayca gizlenebileceği cinsten yuvalarla doluydu ve yine bu bölgeden İtalya'ya, hatta Avrupa dışına kaçmak çok kolaydı.

Binbaşı Smythe'nin az önce Bond'a söylemiş olduğu gibi gerçekten de hayatlarının en heyecanlı, en renkli, en neşeli günlerini yaşamışlardı. Bütün harekât bir tek el silah atılmadan tamamlanmıştı. Binbaşı Smythe tarafından atılmış ikiel silah dışında. O iki el de tamamen keyfi olarak atılmıştı.

James Bond'u Londra'dan ta Jamaica'ya kadar getiren de, işte o iki el silahtı.

James Bond adamın anlattıklarını dinledikten sonra rasgele sordu:

—Hannes Oberhauser ismi size bir şey hatırlatıyor mu?

Binbaşı Smythe hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı.

—Sanmıyorum!

Isı gölgede kırk dereceydi, buna karşın Binbaşı Smythe ürperdi.

Bond binbaşının gözlerinin içine dimdik bakarak:

—İzin verin de hafızanızı canlandırmanıza yardım edeyim, dedi. O vesikaların tarafınızdan incelenmesi amacıyla size verildiği gün, doğruca Tiefenburruner Oteli'ne gittiniz ve size tavsiye edilmiş olan Kitzbühel'deki en tecrübeli dağ kılavuzunu aradınız. Otelde size Hannes Oberhauser'i arayıp bulmanızı, civarda en bilgili rehberin o olduğunu söylediler. Ertesi gün, ekip komutanından bir günlük izin istediniz ve bu izin size verildi... Sabah erkenden Oberhauser'in ufak dağ köşküne gidip onu tevkif ettiniz. Sonra Jeep'inizi alarak oradan uzaklaştınız. Şimdi hatırlamaya başladınız mı acaba?

Binbaşı Smythe kuşkuyla başını salladı.

—Ne yazık ki, hatırladığımı söyleyemeyeceğim...

Bond konuşmasına devam etti.

—Saçları kırlaşmaya başlamış ve bir ayağı aksak bir adamdı. Savaştan önceki yıllarda kayak öğretmenliği yaptığı için biraz İngilizce biliyordu.

—Ne yazık ki,hatırlayamıyorum,size yardım edemeyeceğim.

James Bond iç cebinden mavi deri kaplı ufak bir not defteri çıkardı, sayfaları çevirmeye başladı, sonra başını kaldırdı.

—O tarihte belinizde beylik bir Webley Scott tabancası taşıyormuşsunuz. 45'lik. Seri numarası da 8967/362...

—Evet, tabancam gerçekten bir Webley idi, hantal bir şeydi... Silahımı hatırladım, fakat seri numarasını hatırlayacağımı hiç sanmıyorum, çünkü dikkat etmemiştim ve herhangi bir yere de not etmedim sanıyorum.

James Bond:

—Beylik tabancanızın seri numarası aynen söylediğim gibi, dedi. Gizli Servis Genel Karargâhı tarafından size verilmiş olduğu tarih de, geri verdiğiniz tarih de kayıtlı. Tabancayı alırken ve iade ederken teslim defterini imzalamışsınız, dedi.

Binbaşı Smythe omuzlarını silkti.

—Eh, madem öyle, sözünü ettiğiniz silah benim tabancam olmalı. Fakat bütün bunların ne maksatla söz konusu edildiğini sorabilir miyim?

—Neden söz etmekte olduğumu gayet iyi biliyorsunuz, Binbaşı Smythe.

Sonra ciddi bir edayla ilave etti.

—Bütün hikâyeyi kendi ağzınızdan dinleyecek olursam işlerimiz çok daha kolaylaşırdı. Şimdi size on dakika kadar bir zaman vereceğim. Ben o arada bahçeye ineceğim. İyice düşünüp taşındıktan sonra bana seslenin, konuşmak için geleyim.

James Bond ilerledi, kapıdan bahçeye yürüdü, sonra arkasına dönerek:

—Korkarım, size yalnızca ufak tefek bazı eksikleri tamamlamak düşecek. Çünkü anlıyorsunuz ya, buraya gelmeden önce dün Kingston'da Foo Kardeşler ile görüştüm, dedi.

Binbaşı Smythe'nin içinde garip bir ferahlık hissi uyanmıştı. Hiç olmazsa karşılıklı zekâ mücadelesi, kaçamaklar böylece sona ermişti.

Bond denilen bu adam Foo Kardeşler'e gitmişse, onlar da mutlaka bildiklerini sayıp dökmüş olacaklardı. Çünkü Foo'ların hiç istemedikleri bir şey varsa, o da hükümetle aralarının açılmasıydı.

Sonra Bond dönmeden konuştu.

—Hayır, on dakika yeterli değil.Size 24 saat mühlet veriyorum. Şimdi gidiyorum, yarın bu saatte arayacağım sizi. Doğrusunu isterseniz, hikâyeyi biliyorum. Hem de en ufak ayrıntısına kadar. Onun için yeni baştan dinlemek hayli sıkıcı olacak. Ama, ne yapalım ki...

—Belki de, dedi Smythe, ona bile gerek kalmayacak...

007, onun bu sözlerini duymamıştı.

II. BÖLÜM

HAYDİ ÖLDÜR BENİ

Kadın, Jamaica'da rastlanması kesinlikle imkânsız tipte bir dişiydi. Adeta yolunu kesmişti. Tam holün ortasında karşılaşmışlardı. Bu karşılaşmaya Binbaşı Bond'un fena halde canı sıkılmıştı.

Çünkü kadının üzerine doğru gelişinde, ağa düşen bir sineği yemeğe giden bir dişi örümcek hali vardı.

007 bir tuzağa düşürülmek üzere olup olmadığını düşündü. Jamaica'da lüks bir otelin dördüncü katında böyle bir dilberle karşılaşmak onu gerçekten ürkütmüştü. Fakat kadın kendisine yaklaştığında, Bond'un hisleri, düşünceleri birdenbire değişiverdi. Bu kadın olanca güzelliğiyle tepeden tırnağa yüzde yüz dişiydi. Uzun boylu ve dolgun vücutluydu. İnsanda garip bir şekilde şehvet hisleri uyandıran çatlak dudakları vardı. Dayanılmaz bir istek uyandırıyordu karşısındakinde.

Aralarındaki mesafe iki adıma inince, kadın diliyle dudaklarını yaladı.

James Bond'un tam önüne gelince sol elini kalçasına koydu.

—Beni tanıdınız mı? dedi ve durdu.

Binbaşı Bond cevap vermeden uzun uzun süzdü kadını. Bakışları kadının göğüslerini ortaya çıkaran V biçimindeki yakanın en alt noktasına takıldı kaldı. Sütyen kullanmıyor, diye geçirdi içinden ve yutkundu.

—Sizi daha önceden tanımış olmayı çok isterdim, dedi.

Kadın gözlerini süzerek:

—Sakın unutmuş olmayasınız? dedi.

—Sizi mi? Bu imkânsız. Sizin gibi bir kadını insan bin yıl önce de tanımış olsa unutamaz. Bir erkeğin aklından birkaç yılda değil, bin yılda bile kolay kolay çıkmayacak tipte bir kadınsınız.

Yabancı şuh bir kahkaha attı.

—Davranışınız bu sözlerinizi doğrulamıyor ama, dedi. Benimle karşılaşmaktan canınız sıkılmış gibi bir haliniz var.

Sonra uzandı ve James Bond'un elini tuttu.

—Ya beni odanıza davet edin, ya da benim odama buyrun! diye devam etti. Birer kadeh bir şeyler içelim.

Bond kadının elini sıktı. Kaderin ayağına getirdiği hiçbir nimeti geri tepmemişti. Sonu ne olursa olsun kadının elini biraz daha sıktı, sonra onu çekerek odasına sürükledi.

*

* *

James Bond Jamaica'nın vahşi güzelliğine açılmış geniş pencerenin önünde duruyordu. Kollarıyla açık pencerenin kanatlarına abanmış haliyle havada asılıymış gibi görünüyordu.

Kadın ise geniş yatakta enlemesine yatı-

yordu. Çıplak ayaklarından biri boşlukta ileri geri sallanıp duruyordu. Kadın kocaman içki dolu bardağını karyolanın dibine, halının üzerine bırakmıştı. Saçları karyolanın kenarından bardağın üzerine minicik bir şelale gibi dökülmüştü.

Parmağı içki kadehinin içindeydi. Parmağının ucuyla bardağındaki buzları çevirip duruyor, sonra da ikide bir parmağını ağzına götürüp emiyordu.

Bond bulunduğu yerden hiç kıpırdamadan sert ve pürüzsüz bir sesle:

—Daha akla yakın bir masal uydursan iyi edersin, dedi. Hiç değilse insanın inanabileceği bir şey...

Kadın emmekte olduğu parmağını ağzından çekti, hırsla soludu.

—Gerçeği söylemenin ne önemi var. Şuyum ya da buyum... Bunları bilmenin senin için ne faydası olacak? Onları bilmek ne benim kadınlığımı artırır, ne de senin gücünü...

Parmağını yeniden ağzına götürerek emmeye başladı. Sonra birdenbire yattığı yerde ani bir hareketle döndü. Sırtüstü boylu boyunca uzandı.

—Adını bile bilmiyorum, dedi Bond. Kimsin? Nerelisin?

Kadın bu sorular üstüne gözlerini yumdu.

—Ben bile bilmiyorum bu soruların yanıtlarını, dedi. Yalan ve gerçek hayatım birbirine öylesine karışmış ki, hangisi doğru hangisi yalan ben de çıkaramıyorum.

Bond yüzünü tamamen kadından yana dönmüştü. Bir adım attı, sonra durdu.

—Kitap gibi konuşuyorsun, dedi.

—Erkekler fazla bilmiş kadınları sevmezlermiş, değil mi?

—Ha şunu bileydin! Ukala kadınlardan bütün erkekler çekinir. Demin o garip lafları ederken aklıma seninle hiç ilgisi olmayan biri geldi.

—Kim?

—Bayan Tullinton. Çirkin, gözlüklü, sıska bir öğretmendi. Ölmediyse, herhalde yüz yaşına merdiven dayamış olmalı. İlkokulda öğretmenimdi, o da tıpkı senin gibi konuşurdu...

Kadın doğruldu, sonra yatağın içinde bağdaş kurup oturdu. Eğilip halının üstündeki içki bardağını aldı, bir dikişte içti.

*

* *

Birdenbire her şey değişmişti sanki. O şuh, pervasız kadın gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. Aslında bu garip değişiklik odaya çöken havadandı. Yoksa ne kadının duruşunda, ne sarfedilmiş bir sözde, ne de bir hareketteydi.

Bir an ikisi de susmuştu. Birbirlerine söyleyecek söz bulamadıkları için susmuşlardı. Zaman bir an için durmuştu. İşte bu tuhaf sessizlikte, kendilerine tamamen yabancı olan bir dünyanın içine düşüverdiler.

Dokunsalar ağlayacak haldeydi kadın.

Geçmişindeki bir hatanın ağırlığı altında ezildiği belliydi. Geçmişindeki o kötü, zifiri karanlık devreyi anlatırsa o yükün altından sıyrılıp çıkıverecekmiş gibi bir his vardı içinde.

James Bond iki adım daha attı, sonra elini kadına doğru uzattı. Ama boşlukta kaldı eli. İkisi arasında iki karışlık mesafe vardı, fakat bu mesafe havayla değil de buzla doluymuş gibi

geldi 007'ye.

Kadın başını kaldırıp Bond'a baktı. Bu bakışta ne korku, ne endişe, ne de dostluk vardı. Basit, sabit ve anlamsız bir bakıştı bu!

—Öldür beni! dedi.

Bu iki kelimeyi üstüne basa basa, sanki söylediği kendisine büyük bir zevk veriyormuş gibi söyledi.

—Öldür beni! diye tekrarladı yeniden. Senden hoşlanıyorum. Seninle ilgili düşüncelerim yüzünden de kendimden iğreniyorum. Haydi durma, öldür beni!

Bond kadınla arasındaki buzların bir anda eriyip dağılıverdiğini hissetti. Boşlukta duran eli kadının çıplak omuzları üzerine indi, kadife gibi pürüzsüz ve sıcacık teni okşamaya başladı.

Hafifçe:

—Beni gerçekten şaşırtıyorsun! diye fısıldadı. Söylediklerine hiçbir anlam veremiyorum.

Kadın ağlamaya başlamıştı. Islak yüzünü Bond'un elinin üstüne yatırdı.

—Bu odadan dışarıya sadece ikimizden biri sağ çıkacak, dedi. İkimizin birden sağ çıkmasına imkân yok, birbirimizin düşmanıyız biz.

Bond kadına biraz daha sokuldu. Şimdi aralarında birkaç santimlik bir mesafe bile kalmamıştı artık.

Kadın:

—Şu anda ölmeyi ne kadar isterdim, dedi. Kollarının arasında ve senin uğrunda ölmek... Öylesine mutluyum ki!

Bond kadının başını kaldırdı, onu hırsla kendine çekti.

Kanı damarlarında çılgınca bir hızla dolaşmaya başlamıştı. Her yanı zonkluyordu.

Kadını yaşlarla ıslanmış yüzünden ve dudaklarından öptü.

Kadının hıçkırıkları dinmiyordu, gözyaşları yüzünü ıslatıyor, sonra da Bond'un dudaklarına kadar iniyordu. Bond kadının tuzlu ve ılık gözyaşlarının ilk tadını aldığı zaman bir tuhaf olmuştu.

—Ağlama artık! dedi.

—Haydi öldür beni, dedi kadın yine.

Bond:

—Bu sözleri bırak, dedi. Derdin nedir bilmiyorum, ama her şey yoluna girecek.

—Onların ellerinde işkenceyle ölmek istemiyorum. Burada senin kollarının arasında çılgınca mutluyken ölmek istiyorum.

—Kim işkence yapacak sana?

—Onlar!

—Onlar da kim?

—Ahtapot'un adamları!

Bond:

—Bu söylediklerinden bir anlam çıkaramadım, dedi.

Kadın yüzükoyun döndü, başını yastığa gömerken Bond'un eli kadının çıplak sırtından aşağıya doğru inmeye başladı.

Kadın:

—Ben buraya seni öldürmeye geldim, dedi.

Bond'un eli durdu. Şimdi tam kadının kalçası üzerindeydi. Eli gerildi, parmakları şuursuzca bir hırsla kadının kaygan tenini kavradı, tırnakları ete gömüldü.

Müthiş canı yandığı halde kadının yüzünde en ufak bir çizgi bile belirmedi.

—İkimizden birinin muhakkak ölmesi lazım. Buraya kadar geldikten sonra seni öldür-

meden çıkarsam, onlar beni öldürür. Oysa ben seni öylesine sevdim ki, sana elim kalkmayacak. Haydi, öldür beni artık, durma!

Bond kadının sinir krizine tutulduğunu, garip bir korkunun pençesinde kıvrandığını anlamıştı artık. Onu lafla avutmaya imkân olmadığı da ortadaydı. Durmadan aynı şeyleri tekrarlıyordu.

—Haydi, öldür beni! Senin koynunda, senin uğrunda ölmek istiyorum!..

*

* *

Durmadan tekrarlanan bu sözler yavaş yavaş Bond'un beyninde yankılanmaya başlamıştı. Aynı laflar kafasının içinde dönüp duruyordu.

Bond yataktan kalktı, iki bardağı da aldı, onları ağızlarına kadar içki doldurdu. Kadının bardağının içine ona sezdirmeden ceketinin dış cebinden aldığı ufacık bir kâğıdın içindeki tozu döktü, içkiyi karıştırdı. Toz bir anda içkide erimişti. Bond kendi bardağından iki yudum içtikten sonra, kadının bardağını aldı ve ona doğru yürüdü.

—Al bakalım, güzelim! dedi. Sana nefis bir içki hazırladım. Bu kokteylin adı "aşk gecesi". Benim icadım...

Kadın içki bardağını aldı, son derece susamış gibi bir dikişte içti, sonra yine sayıklar gibi:

—Haydi, beni öldür! dedi yeniden.

Şimdi boylu boyunca uzanmıştı yatağa. Soluk ışıklar çıplak vücudunda tuhaf bir şekilde parıldıyordu. Pürüzsüz ve insanın içini gıcıklayan bir hali vardı teninin. Bond elini kadının cildinde gezdirmek isteği duydu. Birdenbire

avuçları karıncalanmaya başlamıştı. Yine de kendini tuttu. Odanın sonuna kadar yürüdü.

Karmakarışık düşünceler kafasının içinde sürekli dönüp duruyordu. Kendi yatağına çırılçıplak uzanmış, devamlı "Beni öldür" diyen kadının kim olduğunu bilmiyordu. Bir isim vermişti kadın kendisine, ama herhalde o da yalan olmalıydı...

Bu kadının davranışlarında şimdiye kadar hiçbir kadında rastlamadığı bir başkalık vardı. Belki çok içtendi... Son derece ustalıkla oynanan bir oyun değilse tabii!..

Fakat Bond bu kadının usta, tehlikeli ve yaman bir sahtekâr olabileceğine inanmıyordu. Kendi kendine "Galiba yaşlanmaya başladım" diye düşündü. Döndü kadına baktı, kadın hiç kımıldamıyordu. Derin bir uykuya dalmıştı.

Çıplak ve kaya gibi hareketsizdi artık. Yalnız muntazam bir şekilde soluyordu. Soludukça da karnı ve göğüsleri kımıldıyordu. Karnı ve göğüsleri...

Bond'un avuçları yeniden karıncalanmaya başlamıştı. Zihnini başka şeylerle oyalamak için birden pencereden tarafa döndü. Kadın şimdi arkasında kalmıştı. Onu görmüyordu artık. Pencereye doğru yürüdü. İki adım attı. Bond pencerenin iç tarafına düşmüş parlak ışık demetine basınca, yalınayak olduğunun farkına vardı. Yer iyice ısınmıştı. O zaman giyinip sokağa çıkmak geldi aklına.

Bond aslında Binbaşı Smythe'nin kendisine anlatacağı hikâyeyi hiç merak etmiyor, aksine bu hikâye kendisine sıkıntı veriyordu. Gizli Servis'in kendisine vermiş olduğu bu iş çok can sıkıcıydı.

Smythe'nin macerası en ufak ayrıntısına kadar biliniyordu: Kendisine verilen göreve ihanet etmişti. Smythe savaş sona erdiği zaman, Gestapo ajanlarının temizlenmesi gibi çok önemli bir görevin başına getirilmişti. Servisçe hazırlanmış gizli raporlara göre "firara en uygun bölge" deki temizleme ve toplama hareketinin başarıyla yürütülmesinde, Smythe'nin büyük hizmeti görülmüş, bu nedenle de kendisine geçici olarak yarbay rütbesi vermişlerdi. Resmen bilinenler aşağı yukarı bunlardan ibaretti. Raporda ayrıca temizlik ve toplama harekâtı sırasında bir tek kurşun atılmamıştır,diye bir kayıt vardı.

İşte ilk aksama bu noktada başlamıştı. Belki de Binbaşı Smythe'nin felaketine bu kayıt neden olmuştu. Çünkü gerçekte temizleme ve toplama harekâtı sırasında iki kurşun atılmıştı. Bu kurşunların ikisi de Binbaşı Smythe'nin Webley Scott marka beylik tabancasından çıkmıştı. Gizli Servis'te ilk tereddütler, Smythe'nin o iki kurşunu Gizli Servis'ten neden gizlemiş olduğunun üzerinde durulmasıyla başlamıştı. Bu konudaki araştırma, dağcı rehberi Hannes Oberhauser'in cesedinin Tiroller'deki bir buzul yarığında bulunduğu ana kadar son derece ağır bir tempoyla seyretmişti.

Cesette bulunan merminin bir Webley Scott tabancadan atılmış olduğu, o kurşunların Oberhauser'in hayatına son verdiği ve mermilerin Smythe'nin tabancasından atılmış olduğu bir çorap söküğü gibi meydana çıkınca araştırma birden hızlanmıştı.

Gizli Servis önce Smythe'nin Oberhauser'i ne gibi bir sebeple öldürmüş olabileceğini araştırmıştı. İlk akla gelen Oberhauser'

in tehlikeli bir Nazi olmasıydı. Oysa o Nazilerle hiçbir zaman iyi geçinmemişti. Bu olay James Bond'un Gizli Servis'e karşı olan hayranlığını bir kat daha artırmıştı.

Şimdi Bond'a düşen görev adeta iki kopya yazılmış bir hikâyeyi aslıyla karşılaştırmak ve bazı yazım hatalarıyla silintileri düzeltmek cinsinden bir şeydi.

III. BÖLÜM

GEÇMİŞTEKİ SIR

Binbaşı Smythe, Kitzbühel yakınlarındaki Tiefenburruner Oteli'nde iki yataklı geniş odasındaydı. Güderi kaplı dosyaları ve üzerlerinde daktiloyla yazılı notlar bulunan gri listeleri öbür yatağın üzerine sermiş, inceliyordu. Olağanüstü bir şey aramıyordu aslında. Yalnızca şuradan buradan örnekler seçiyor, özellikle kırmızıyla işaret edilmiş vesikaların üstünde duruyordu. O şekilde işaretli vesikalar da fazla değildi. Evrakların çoğu önemli Nazilere, çözülmüş Müttefik şifrelerine ve gizli cephaneliklerin bulunduğu yerlere dair Alman istihbaratı tarafından hazırlanmış gizli raporlardı.

Sonra birdenbire evrak destesinin en altında bir mektup gözüne ilişmişti. Kırmızı mumla mühürlenmiş ve üzerinde "Yalnız Acil Durumda Açılacaktır" kaydı bulunuyordu.

Mektubu açmıştı. İçinde yalnızca bir tek sayfa vardı ve altında imza yoktu. Üzerindeki birkaç satır yazı da kırmızı mürekkeple yazılmıştı.

Yazının başlığında Valuta ibaresi vardı. Altında, Vilde Kaiser. Franziskaner Halt 100 M Oestlich Steinhugel Waffen Kiste. Zwei Bar 24. Kc yazılmış satırlar bulunuyordu.

Onun altında da santimetreyle verilmiş birtakım ölçüler sıralanmıştı.

Binbaşı Smythe ellerini iki yana açtı. Ummadığı anda yakalamış olduğu kocaman bir balığı tarif ediyordu sanki. Altın külçelerinin kalınlıkları beş, enleri de on santim kadardı. Oysa o günlerde 18 ayar bir tek İngiliz altını bile 70 ila 105 sterlin arasında satılıyordu. Muazzam bir hazineydi bu.

Bir buçuk, belki de iki milyon ya da yüz milyon sterlin değerinde olabilirdi.

O an için verilmiş hiçbir kararı yoktu, fakat belki biri gelir ihtimaliyle serinkanlılıkla ve süratle bir kibrit çakıp kâğıtla zarfı aleve tuttu, küllerini topuklarının altında ezdi, sonra tuvalete döküp üzerine sifonu çekti.

Ardından o bölgeye ait büyük bir Avusturya haritası çıkardı, bir saniye sonra parmağını Franziskaner Halt'ın üzerine bastı.

Franziskaner Halt, Kaiser Dağları'nın doğudaki en yüksek zirvesinin hemen altındaki boynun üzerindeydi ve bir sığınak yeri olarak işaretlenmişti. Kaiser Dağları ise, Kitzbühel'in kuzeyinde yer alan sıradağlardı...

O hazine bulunduğu yerden 16 kilometre mesafedeydi. Beş saatlik bir tırmanışın sonunda ulaşılabilen bir yerdi.

* *

Başlangıç aynen Bond denilen adamın ima ettiği gibi olmuştu.

Jeep'e atlayıp sabahın saat dördünde Oberhauser'in dağ köşküne yollanmış ve onu tutuklamıştı.

Smythe, Oberhauser'in korkusundan kurtulduktan sonra gayet kibar ve hoş bir genç olduğunu anlamıştı. Smythe kayakçılıktan ve dağlara tırmanmadan söz etmeye başladığında, Smythe'nin tasarladığı şekilde sohbeti koyultmuşlardı.

Yolları, Kaiser Sıradağları'nın dibinden Küfstein'a uzanıyordu. Smythe Jeep'i zirvelere doğru ağır ağır sürüyordu. Sonunda altın tepesine, yani altının olduğu yere geldiklerinde aracı yavaşlattı, yoldan içerlek çalılık bir yerde durdurdu.

Sonra oturduğu yerden dönüp arka kanepedeki Oberhauser'e samimi bir bakışla baktı.

—Oberhauser, tam benim kafamda bir insansınız. Hemen hemen aynı şeylerden zevk alıyoruz. Konuşmalarınızdan ve hakkınızda yaptığım tahkikattan da anladığıma göre, Nazilerle işbirliği yapmamış birisiniz. Şimdi ne yapacağımızı size söyleyeceğim... Jeep'i burada bırakalım ve bugünü dağlara tırmanmakla geçirelim. Akşama sizi arabayla Kitzbühel'e geri götürür, ailenize iade ederim. Kendi birlik komutanıma da sizi Münih'te sorguya çektiğimi ve hiçbir suçunuz olmadığını anlayarak serbest bırakmış olduğumu bildiririm. Nasıl, ne dersiniz buna?

Adam minnet hissiyle neredeyse sevinç gözyaşları dökmeye başlayacaktı.

Smythe dağlara tırmanmak için ne şekilde giyinmek gerekirse, öyle giyinmişti. Üzerinde hafif elbiseler vardı. Ağırlık veren tek şey belin-

deki Webley Scott tabancasından ibaretti.

Oberhauser en iyi botlarını giymişti, fakat o yüzden dağlara tırmanmak istemiyor değildi. Tırmanmak için iplere, demir kazıklara ihtiyaç duymayacaklarını, yukarda zirvenin hemen altında istirahat edebilecekleri bir dağcı kulübesi bulunduğunu söylemişti.

Binbaşı Smythe:

—Sahi var mı? diye heyecanla sormuştu.

—Evet, hemen onun alt tarafında da bir ufak buzul var. Çok güzel bir yerdir, fakat yukarı çıkarken buzulun etrafından dolanmamız gerek. Üzerinde çok derin ve geniş bazı çatlaklar var çünkü...

Binbaşı Smythe dalgın dalgın:

—Öyle mi? diye mırıldandı.

Ve boncuk boncuk terlemiş olan Oberhauser'in başının arka tarafına baktı. Pis Almanın biriydi bu herif de.

Bir fazla ya da bir eksik, ne farkederdi! Onu temizlemek, dağdan aşağı bir kütüğü yuvarlamak kadar kolay olacaktı. Binbaşı Smythe'yi asıl düşündüren, zirvenin altında gömülü olan hazineyi o sarp yamaçlardan aşağıya, Jeep'i bırakmış olduğu yere nasıl indireceğiydi.

Sonunda ne olursa olsun, altın külçelerini taşıyarak indirmeye karar verdi. Hem sonra bu hiç de ilk anda korktuğu kadar güç olmayacaktı. Nihayet ister bir cephane sandığı içine konulmuş, ister başka bir biçimde ambalajlanmış olsun, iniş yolunun büyük bir kısmında onu yamaçlardan aşağıya kaydırarak indirebilirdi.

Kaiser Zirvesi'ne doğru tırmanış uzun ve çok yorucu oldu.

Yol boyunca birçok yerlerde fun-

dalıkları kasaturayla kesmek zorunda kaldılar ve sonunda ağaçların son bulduğu hattı aştıklarında birden güneş göründü ve ortalık son derece ısındı. Şimdi önlerindeki yol kayalık ve çalılıktı.

Zirveye doğru ilerledikçe ikide bir kocaman kayaları ve kayacıkları yamaçtan aşağıya yuvarlıyorlardı. Yamaç, hedefe yaklaştıkça masmavi göğe doğru tehditkâr bir manzarayla yükseliyordu.

İkisi de öylesine terliyorlardı ki, ter bacaklarının içinden çizmelerine iniyordu. Ve sonunda köpüklenerek akan bir dağ ırmağının başında biraz su içip ellerini yüzlerini yıkamak için mola verdiklerinde, Oberhauser gayet formunda olduğunu söyleyerek binbaşıyı tebrik etti.

Son aşamada tırmanmaları gereken kayalık pek sarp değildi. Binbaşı Smythe de onun öyle olmayacağını tahmin etmişti, aksi takdirde boynun üzerindeki o kulübeyi orada inşa etmelerine imkân yoktu. Onu inşa etmek için gerekli malzeme aynı yoldan geçirilmişti çünkü. Dik kayanın üzerine ayak basmaları için yuvalar açmışlardı. Bazı yarları aşmak için de, en tehlikeli yerlerdeki çatlaklara demir kazıklar çakmışlardı. Zirveye tırmanacaklara kolaylık olsun diye!..

Smythe yalnız olsaydı, mutlaka çok güçlük çekecekti. Dağa tırmanırken yanında bir rehber getirmeyi düşünmüş olmakla akıllıca hareket etmişti. Bu yüzden kendi kendini kutladı.

Bir seferinde Oberhauser bir kayanın sağlamlığını denediği sırada, kar ve buzla gevşemiş bir kaya parçası yerinden koptu, büyük bir gürültüyle yamaçtan aşağı yuvarlandı.

Binbaşı Smythe birdenbire o kayanın sebep olduğu gürültüyü düşündü. Kayanın yamaçlara çarpa çarpa ağaçların sona erdiği bölgeye doğru düşüşünü seyrettikleri sırada:

—Bu bölgede yaşayan falan var mı? diye sordu.

Oberhauser'in verdiği cevap kendisini oldukça ferahlattı:

—Küfstein'a kadar bu bölgede kimse yaşamaz.

Mavi dişli buzulun etrafını dolandıktan sonra, zirvenin altındaki boyna doğru tırmanmaya başladılar. Smythe gözleriyle buzulun üstündeki büyük yarıkların enini, derinliğini dikkatle ölçüyor, tehlike teşkil edebilecek hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu. Evet, yarıkları dikkatle inceledikten sonra kararını vermişti. Bu büyük yarıklar kafasında tasarladığı işe uygundu.

Hemen başlarının yukarsında, kulübenin çeşitli hava şartlarıyla aşınmış, yıpranmış kaplamaları görünüyordu. Binbaşı Smythe yamacın eğimini göz kararıyla ölçtü. Evet, buradan düşen aşağıya doğru dimdik bir dalış yapacaktı.

Ama şimdi mi, yoksa daha sonra mı?

Sonra olsa daha iyi olacak, diye tahmin yürüttü. Aşmaları gereken son buzul yarığının nerede başladığı henüz belli değildi.

Kulübeye tam beş saatte varmışlardı.

Binbaşı Smythe bir ihtiyacını gidermek istediğini söyleyerek ufka uzanan Avusturya ve Bavyera'nın nefis manzaralarına aldırmaksızın ağır ağır boyna doğru yürüdü.

* * *

Adımlarını dikkatle sayıyordu.

Tam 120. adımını attığı yerde, kayalardan yapılmış bir yığına rastladı. Bir yabancı için bu taş kümesi, bir dağcının anısına dikilmiş güzel bir anıt olabilirdi. Oysa, o kaya yığınının ne anlama geldiğini çok iyi bilen Binbaşı Smythe, birden onu oracıkta darmadağın etmek isteğiyle yanıp tutuştu.

Ama öyle yapmadı. Webley Scott marka beylik tabancasını çıkardı, topunu kontrol etti, sonra geri döndü.

3.000 metre, belki de daha yüksekteydiler. Bu yüzden bulundukları yerde hava hayli soğuktu. Oberhauser kulübeye girmiş, ateş yakmaya çalışıyordu.

Binbaşı Smythe neşeli bir tonla:

—Oberhauser, dedi, dışarı çıkın da bana şu manzara hakkında biraz bilgi verin. Ne manzara varmış burada!

—Emredersiniz, binbaşım!

Oberhauser, Binbaşı Smythe'nin peşi sıra yürüdü.

Oberhauser ona falanca köyü, filanca kilisenin kulesini ya da dağ zirvelerini işaret ederek açıklayıcı bilgi vermeye başlayınca, binbaşı arkasına takılarak yürümeye başladı.

Az sonra, tam buzulun üzerinde bulunan bir yere geldiler.

Binbaşı Smythe hiç tereddüt etmeden tabancasını çektiği gibi iki karış geriden Hannes Oberhauser'in ensesine ateş etti... İki kez üstüste...

Kurşunlar hiç şaşmadan hedeflerini bulmuştu. Rehber bir anda dengesini kaybetmiş, yardan aşağıya uçmuştu.

Binbaşı Smythe yarın kenarından aşağıya doğru uzanıp baktı. Ceset uçurum boyunca yuvarlanırken iki kez dimdik yamaca, sonra olanca hızıyla buzula çarptı, kaldı.

Fakat tasarlanan yere düşmemişti. Binbaşı Smythe:

—Hay, Tanrı cezanı versin! diye söylendi kendi kendine.

İki el silah sesinin yankıları civar dağların yamaçlarına, zirvelerine çarpa çarpa dağıldıktan sonra etrafa derin bir sessizlik çöktü.

*

* *

Binbaşı çok aşağılarda, bembeyaz karların üstündeki kırmızı lekeye son bir kez baktı. Sonra döndü, 120 adım ilerdeki taş yığınına koşmaya başladı. Her şeyden önce meselenin halledilmesi gerekiyordu.

Yığının en tepesinden işe başladı. Arkasından biri kovalıyormuş gibi çalışıyordu. On dakika sonra kocaman taş kümesinden geriye 50 santim yüksekliğinde bir yığın kalmıştı. Derken, taşlar hemen hemen yok oldu. Binbaşı Smythe izleri yok etmek için bütün yığını yardan aşağı yuvarlamıştı.

Şimdi, tepeceğin kaidesini oluşturan son taşları çılgın gibi karıştırıyor, altlarında bir şeyler arıyordu.

Birdenbire eli madeni bir sandığın kenarına değdi. Hele şükür! Kalan son kayaları da kaldırıp yardan aşağı fırlattıktan sonra, az önce eline değmiş olan madeni sandığın tamamı meydana çıktı.

Bu bir cephane sandığıydı. Üzerinde Nazi Hükümeti'ne ait bazı yazılar bulunan gri renkli

bir cephane sandığı.

Binbaşı Smythe sandığı büyük bir itinayla açtı. İçindeki sarı altın külçelerini gördüğünde gözleri ışıl ışıl parladı. Sonra aceleyle kapattı kapağı. Sanki birisi onu görüverecekmiş gibi geldi kendisine.

IV. BÖLÜM

AHTAPOTUN KOLLARI

Jamaica'nın başkenti Kingston'un ardındaki yamaçlara yaslanmış Prens Kulübü gerçekten bir cennetti. Son derece konuşkan kulüp üyeleri, bulunmaz uşaklar, sınırsız yiyecek, ucuz viskiler ve bütün bunların yer aldığı olağanüstü bir tropik dekor...

Çok sevilen, çok beğenilen ideal bir çift oluşturuyorlardı.

Binbaşı Smythe'nin harp yıllarında gösterdiği yararlıklar ve kahramanlıklar sayesinde, Genel Valilik tarafından teşkil edilen Kingston sosyetesine de girmişlerdi. Artık ondan sonra hayat kendileri için sonu gelmeyen kokteyl partilerden, Mary için tenis, Binbaşı Smythe için de golf partilerinden ibaretti...

Mary Smythe geceleri briç, binbaşı ise gayet yüksek poker oynuyordu.

Evet, İngiltere'de herkes üç, beş yüz gram yiyeceği sabah akşam demeden vesikayla, karaborsa alışverişle alırken, Kingston'da bir dağın eteğindeki bu külüp gerçekten dünyada cennetin

ta kendisiydi.

Smythe'ler adaya gelişlerinin masrafını, aldıkları zamlı maaşlar sayesinde biriktirmiş oldukları bankadaki hesaplarından para çekerek karşılamışlardı. Binbaşı Smythe bir sene etrafı dikkatle gözledikten sonra, adada ithalat-ihracat işleri yapan Foo Kardeşler ile temasa geçmeye karar vermişti. Herkesin hürmet ettiği ve çok zengin olan Foo Kardeşler, Jamaica'da hızla üreyen ve zenginleşen Çin topluluğunun ileri gelenleriydi. Foo Kardeşler'in yaptıkları bazı ticari işler pek Çinlilere yakışır görünmese de, Binbaşı Smythe'nin uzun zaman kimseye sezdirmeden yaptığı araştırmalar bu müessesenin son derece güvenilir olduğunu ortaya koymuştu.

Dünyanın her tarafında altına sabit fiyat koymuş olan Bretton Woods Anlaşması dünya devletlerince imzalanmıştı, ama buna rağmen Tanca ile Macao'nun çok değişik nedenlerle Bretton Woods Anlaşması'nın dışında, altın üzerine serbestçe iş yapan iki merkez olduğu da çok geçmeden anlaşılmıştı.

Bu iki limanda, 22 ayar bir ons altına en azından 100 dolar almak mümkündü. Oysa dünyanın diğer bölgelerinde altının sabit bir fiyatı vardı ve bu da ancak onsu 35 dolardan ibaretti.

Binbaşı Smythe'nin ifadesiyle, bu düzen birinci sınıf bir dalavere düzeniydi. Foo Kardeşler ile tanışması çok kolay olmuştu. Konu altın külçelerinin incelenmesine gelene kadar, kendisine hiçbir soru sorulmamıştı. Külçeler incelenip de üzerlerinde darphane markası bulunmadığını anladıklarında, Foo Kardeşler bu altının kaynağı hakkında kendisine nazikçe bir, iki soru

sormuştu.

Kardeşlerden en büyüğü ve pervasız olanı:

—Anlıyorsunuz ya, binbaşım, demişti, dünya altın piyasasında dolaşan tüm altınların üzerinde markalar bulunur ve üzerinde marka bulunan külçelerin alım satımı da sorgusuz sualsiz normal şartlar altında yapılır. Bu arada, öyle bankalar ve altın tüccarları var ki, bunlar damgaları önemsemezler, fakat altınları da, nasıl demeli, aynı kalitede değildir...

Binbaşı Smythe içinde bir endişe duyarak:

—Yani altın yerine tuğla satma gibi dalavereleri mi ima ediyorsunuz? dedi.Mesela üzeri bir tabaka altın kaplı bir kurşun külçesini altın külçesi diye yutturma falan mı?..

İki kardeş Çin usulü birbirlerine sırıtarak baktılar, sonra da ona güvence verdiler.

—Hayır binbaşım, o ihtimal kesinlikle söz konusu değil. Fakat bu külçelerin kaynağı hakkında bize bilgi vermediğinize göre, onların kalitesi hakkında araştırma yapmamıza herhalde itirazda bulunmazsınız...

Foo Kardeşler'in büyüğü bir an binbaşının gözlerinin içine bakarak sustu, sonra ondan bir yanıt alamayınca konuşmasına devam etti:

—Bu cins külçelerin ayarlarını belirlemek için usuller vardır. Kardeşim ve ben bu usullerde uzmanız. Külçeleri bize bırakıp öğle yemeğinden sonra yeniden gelebilir misiniz?

Başka yapacak hiçbir şeyi yoktu Binbaşı Smythe'nin.Onlara güvenmesi gerekiyordu. Bu külçelere diledikleri paráyı teklif edebilirlerdi.

*

* *

Binbaşı Smythe doğru Myrtle Bar'a gitti,

orada iki kadeh sek konyak içti, bir sandviç yedi. Sonra yeniden Foo Kardeşler'in serin bürosuna döndü.

Dekor yine aynıydı. Kendisine zarif zarif gülümseyen iki kardeş, iki külçe altın ve dosya çantası. Yalnız şimdi masanın üzerinde bir kâğıt ve üzerinde altın bir Parker dolmakalem vardı. Kâğıtla kalem Foo Kardeşler'den büyüğünün önünde duruyordu.

—Şahane altın külçelerinizin meselesini hallettik binbaşım, dedi. Onların hikâyesini bizden dinlemek istersiniz herhalde?

Binbaşı Smythe bütün cesaretini toplayıp heyecanla:

—Kuşkusuz bilmek isterim, dedi.

—Bu külçeler Alman külçeleri, binbaşım. Muhtemelen savaş zamanında Reichbank'tan çıkmış. Bu sonuca göre de, altının karışımında yüzde 10 oranında kurşun bulunması gerekir. Hitler rejimi zamanında, Reichbank'ın külçelere kurşun karıştırıp altın ayarlarını düşürmek gibi budalaca bir huyu vardı...

Çinlinin dudaklarındaki tebessümde en ufak bir titreme olmadı.

—Çok gereksiz bir iş bu, binbaşım. Alman çılgınlığının bir başka örneği işte!..

—Bu oldukça ilginç bir şey, Bay Foo, dedi binbaşı. Fakat benim için de pek hoş olmasa gerek. Yani sizce bu külçeler makbul değil mi?

Foo'ların büyüğü sağ eliyle hafif bir jest yaptı.

—Bizim için külçenin karışımında yüzde 10 kurşun bulunmasının hiçbir önemi yok. Altınınızı altın borsasındaki gerçek değerine göre

satacağız. Bu külçelerin en son alıcısı onları belki yeniden eritir ya da eritmez. Bize ait değil orası. Bunları kime satarsak satalım, namusumuzla ve gerçek altın oranını bildirerek satacağız...

—Fakat tam ayar altın fiyatından daha düşük bir fiyatla kuşkusuz ki!

—Orası öyle, binbaşım. Fakat size verilecek bazı güzel haberlerim de var bu arada. Bu iki külçenin gerçek değeri hakkında herhangi bir fikriniz var mı?

—Bir buçuk milyon civarında tahmin ediyorum.

Foo'ların büyüğü kıkır kıkır güldü.

—Benim kanımca, bu altını acele etmeden yavaş yavaş ve parça parça satarsak elinize üç milyon geçer, binbaşım. Yalnız, komisyonumuzla altının sevkiyat ve diğer masrafları da bu meblağdan çıkacaktır...

—Komisyon ve masraflar ne kadar tutar?

—Komisyon ve masraf olarak sizden yüzde 10 almayı düşünüyoruz, binbaşım. Nasıl uygun mu?

Binbaşı Smythe:

—Kabul! diyerek masadan kalktı ve Foo Kardeşler'e elini uzattı.

*

* *

O andan başlayarak her on beş günde bir, elinde boş bir valiz olduğu halde Foo Kardeşler' in bürosunu ziyaret etmişti. Bu iş son derece basitçe, dostluk içinde ve işbirliğiyle yürütülmüştü.

Binbaşı Smythe kendisinden yüzde 10 komisyon dışında, şu ya da bu şekilde hiçbir

para yontulmadığına emindi. Hem sonra, kendisini dolandırmış olsalar bile, bu onun umurunda bile değildi. Kendisi için yılda net yüz yirmi bin yeterliydi.

Tek kaygısı maliyenin peşine düşüp geçim kaynaklarının neolduğunu soruşturmaya kalkışmasıydı.

Bir gün bu ihtimalden Foo'lara da söz etmişti. Fakat Foo'lar bu konuda hiç üzülmemesini, işin o tarafını halledebileceklerini söylemişlerdi.

Bu şekilde tam 15 mutlu yıl Jamaica'da güneşli günler görmüş, tembel, rahat bir hayat yaşamıştı. Karı koca Smythe'ler bu yıllar içinde kilo almış, binbaşı kalp krizlerinin ilkini geçirmiş ve sonunda doktoru tarafından içkiyi ve sigarayı azaltması, daha sakin bir hayat yaşaması ihtar edilmişti. Aynı zamanda yağlı yemekler yemeyecekti. Fakat binbaşı gizli gizli içmeye, ikide bir yalanlar söylemeye, kaçamaklar yapmaya başlayınca, genç kadın kocasının başıboş hayatını dizginlemeye karar vermişti.

Ama, çok geç kalmıştı. Çünkü bu zaman zarfında Binbaşı Smythe için karısı, artık kaçılacak biriydi ve ondan mümkün olduğu kadar uzaklaşıyordu.

Sonunda karı koca arasında geçen çok sert bir tartışmadan sonra Mary Smythe sırf ona gününü göstermek için bir avuç uyku hapı yutmuştu. Aldığı uyku hapının dozu gerçekten çok fazlaydı ve onu ölüme sürüklemişti.

Bu intihar olayı hemen kapatılmıştı, fakat etrafa çöken şüphe bulutu binbaşı Smythe'nin sosyeteden aforoz edilmesiyle sonuçlanmış ve o da kuzey sahilindeki villasına çekilmişti. Karısı-

nın intiharından sonra Binbaşı Smythe villasına yerleşmiş, ikinci kalp krizine rağmen içkiyi adamakıllı artırarak mezarını eliyle kazmaya başlamıştı. Sonunda James Bond adındaki adam ortaya çıkıp da kendisini ziyarete geldiğinde, binbaşı kendi ölüm fermanını çoktan cebinde taşıyordu.

*

* *

Binbaşı Smythe saatine baktı.

12'yi birkaç dakika geçiyordu.

Kalktı, kendine sek bir konyakla soda doldurdu ve villadan çıkıp ön taraftaki yeşil sahaya gitti.

James Bond'un gelme saati çok yaklaşmıştı.

*

* *

Binbaşı Bond sıkıntılı düşüncelerinden birden kurtuldu. Kendi kafasında her şey olmuş bitmiş, altına da bir çizgi çekmişti. Biraz sonra Smythe ile görüşmeye gidecek ve tahminlerinde yanılmıyorsa, her şey ortaya çıkacaktı. Ama yine Bond'un içine o tuhaf sıkıntı çöktü. Ne kadar isterdi karşısındaki adamın azılı bir ajan olmasını. Oysa Smythe hiç de öyle değildi.

Durdu, derin bir göğüs geçirdi.

Tam kapının önüne gelmişti, Jamaica Denizaltı Araştırmaları Servisi'nin kapısının önündeydi. Biraz sonra uzun bir koridordan geçecek ve Smythe ile buluşacaktı.

Kapıyı iterek içeriye girdi, koridoru geçti ve randevulaştıkları büroya girdi.

Kendisini bir süpriz bekliyordu. İşler hiç de umduğu gibi gitmemişti. Haber çok açık ve kesindi.

—Smythe öldü! dedi karşısındaki adam. Smythe ahtapotun kollarında can verdi. Kurtaramadık... Aslına bakarsanız, bu işte gerçekten bir gariplik var. Bu bana normal bir ölüm gibi gözükmedi...

—Ne gibi yani?

—Kesinlikle normal bir ölüm değil.

Denizaltı Araştırmaları Servisi şefi Bond'un gözlerinin içine dikkatle baktı.

—Bilmem, denizaltı yaratıkları hakkında etraflı bilgi sahibi misiniz? Benim kanımca, acayip bir ölüm bu! Bir kaza olması imkânsız...

—Belki intihar etmiştir...

—Onu biz de düşündük. İntihar etmiş olması büsbütün imkânsız.

Bond birdenbire irkilerek kendine geldi, daldığı düşüncelerden kurtuldu. Karşısındakine inanmayan gözlerle baktı.

—Neden imkânsız olsun?

—İntihar için kendini ahtapotun kollarına atan adam herhalde elinde zıpkın taşımaz...

—Zıpkın mı?

—Evet, ama ahtapotun üzerinde en ufak bir yara bile yok. Sanki biri Smythe'nin ölümünden sonra zıpkını yanına atmış gibi bir his var içimde.

—Ama bu olanaksız. Smythe'nin evini kontrol altında bulunduruyordunuz. Ve siz görmeden eve biri girmiş olamaz. Biri girmiş olsa, bilemez miydiniz?

—Kesin bir şey söyleyemeyiz, dedi şef.

Bond Denizaltı Araştırmaları Servisi'nden çıktığı zaman, Smythe'nin ölümüne sebep olan ahtapot kolları sanki beynine dolanmış gibi sıkıntılıydı.

Ahtapot beyninin içinde biçimsiz bir düşünce gibi kıpırdanıp duruyordu.

İşler o ana kadar hep yolunda gitmişti, ama şimdi kuşkularla karşı karşıya kalmıştı. Adamın dedikleri doğruydu. İntihara karar verip de kendini bir ahtapotun kollarına atan adam, hiç olmazsa birkaç defa zıpkınını kullanmak zorunda kalacaktı. Varolmanın kanunuydu bu...

Smythe intihar etmediyse, o zaman muhakkak biri onu ahtapotun kollarına itmiş demekti. Sonradan suya atılan zıpkın ise katilin aleyhine bir delildi.

Bond, Smythe'nin öldürülmüş olmasının ortaya çıkaracağı meseleleri kafasında toparlayınca, bayağı sevindi. Düpedüz şenlik demekti bu! Demekki, Tiroller'de işlenen bu cinayete Gizli Servis Ajanı Binbaşı Smythe'den başka karışanlar da olmuştu. Ya da Smythe daha sonra başka kirli işlere karışmış olmalıydı ki, suç ortakları foyaları meydana çıkmasın diye onu öldürmüştü.

Birden Bond'un aklına otel odasına götürmüş olduğu kadın geldi. Sinir krizine yakalanmış gibi durmadan "Haydi, öldür beni" deyip duran güzel, fakat garip kadın.

Kadın "Ahtapot'un adamları" diye bir laf kaçırmıştı ağzından söz sırasında. Bond buna o anda hiç aldırış etmemişti.

Birden beyninde bir şimşek çaktı. Şimdi bir tek şey düşünüyordu. Bir an önce otele dönmek ve o kadınla konuşmak.

Alelacele bir taksiye atlayıp otele dönerken yol boyunca kafasında kadını bulmak ve konuşmak vardı. Eğer kadınla konuşursa, bu

sırrı onun ağzından öğrenebilecekti. Neydi bu Ahtapot? Kimdi? Kaç kişiydi? Smythe'yi boğarak öldüren sekiz kollu canavarla o kadının içine Azrail korkusu düşüren "Ahtapot'un adamları" arasında bir bağlantı var mıydı?

Bond'un avuçları adamakıllı kaşınmaya başlamıştı. Altıncı hissi şimdiye kadar kendisini hiç yanıltmamıştı. Bayağı korkunç ve karışık bir işin içinde olduğunu hissediyordu. Karmakarışık, fakat hepsi de korkunç olan şeyler geçiyordu kafasından.

*

* *

Kapıyı açıp odaya hızla girdiği anda, karşılaştığı manzaraya dişlerinin arasından küfrederek baktı. İşler adamakıllı kızışıyordu.

Uzun boylu esmer güzeli karyolanın üzerinde ölü yatıyordu. Çırılçıplak ve ölü. Dünyada güzel bir kadının çırılçıplak öldürülmesi kadar korkunç bir şey yoktu.

Bond yatağa doğru yürüdü, ince ipek pikeyi çekerek cesedin üstünü örttü. Taze kan bir anda pikenin üzerine çıktı.

Kadının yeni öldürülmüş olduğu anlaşılıyordu. Kan henüz taze ve sıcaktı. Tam kalbinin üzerindeydi o pis kanlı yara. Bir tek bıçak darbesi hesabını görmeye yetmişti.

Bond doğru telefona yürüdü ve ahizeyi kaldırır kaldırmaz:

—Odamda bir ceset var! dedi.

Santral görevlisi o kadar şaşırmıştı ki, güldü. Bu gülümseme duruma hiç yakışmıyordu, ama anlaşılan oldukça şaşırmıştı "Odamda bir ceset var" sözünü duyunca...

—Çıplak ve ölü bir kadın var odamda...

Bıçaklanarak öldürülmüş... Polise haber verin, üst tarafına karışmayın. Bir şişe de viski soda söyleyin oda servisine...

Telefonu kapattıktan sonra döndü, odanın içinde bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı. Pencereye yürüdü. Katil pencereden mi girmişti içeriye?

Pencere önüne geldiği zaman birden durdu, sonra geriledi. Dönüşünde odasının kapısını açık bulmuştu. Kapı kilitli değildi ve onu ittiği gibi açmış, içeri girmişti.

Birden katil hâlâ oradaymış, banyoda ya da bir perde arkasında saklanıyormuş gibi bir his düştü içine. Banyoya, perdelerin arkasına, bir adamın gizlenebilmesi mümkün olabilecek her yere baktı. Fakat kimsecikler yoktu.

Birden kapı vuruldu.

Bond:

—Girin! dedi.

Gelen otel müdürüydü. Arkasında da resmi elbiseli iki mahalli polis vardı. Hep birlikte içeriye daldılar.

Otel müdürü üzerine pike çekilmiş ölüyü görünce bir adım geriledi. Ama polisler oralı bile olmadılar. Böyle sahnelere alışkın insanlar gibi karyolaya doğru ilerlediler.

James Bond için en sıkıcı iş, Jamaica polisinin elinden yakayı kurtarmak oldu. Gizli Servis hiçbir zaman ona başı sıkışınca "Ben Gizli Servis mensubuyum" diyerek yakasını kurtarma izni vermemişti. Aksine, görevini bütün dikkatiyle saklamak ve gerçek hüviyetini hiçbir zaman deşifre etmemek mecburiyetindeydi. Ancak bu sayede üzerine almış olduğu görevleri yürütebilirdi.

Polisler durmadan Bond'a aynı soruları sorup duruyorlardı. Odasında ölü bulunan bu kadın kimdi?

Bond o kadının kim olduğunu bilmediğini söylediğinde de, "Öyleyse tanımadığınız bir kadının odanızda ne işi var?" sorusunu soruyorlardı.

Sonunda ancak Jamaica genel valisi nin duruma müdahalesiyle soruşturmadan yakasını kurtarabilmişti. Vali polise "Ben kendisini tanırım, ona kefilim. Serbest bırakın" diye emir vermişti.

Aslında, James Bond cinayet nedenini Jamaica polisinden on misli daha fazla merak ediyordu. Jamaica polisi kadının kimliğinin tespitini yalnızca bu esrarengiz cinayeti aydınlatıp suçluyu adalete teslim etmek ve tahkikat dosyasını kapamak amacıyla araştırıyordu.

Oysa James Bond için en önemli düğüm, kadının kimliğiydi. Kim olduğu, kimlerle birlikte çalıştığı, kimin tarafından niçin öldürüldüğü... Yani, polisin işinin bittiği noktada Bond'un işi başlayacaktı.

Pis, kirli ve sevimsiz bir işti bu!

Bond'un içinde çoktandır duymadığı bir his kıpırdanmaya başlamıştı.

Jamaica'da defalarca bulunmuştu. Adaya yalnızca Smythe ile ilgili bir hesabı kapatmaya gelmişti. Ve hesap da şu anda kapanmıştı. İlk uçakla Londra'ya dönüp asık suratlı şefi M.nin huzuruna çıkarak "İş tamamdır. Smythe intihar etti" diye raporunu vermesi gerekiyordu.

Oysa yüreğini kemiren bir kuşku vardı. Üstelik, odasında bir kadın öldürülmüştü.

Böyle düşünceler içinde yürürken birden

postanenin önüne gelmiş olduğunu farketti. İçeri girdi. Gizli Servis'in garip adresine şu teli çekti:

"Dostlarımız son derecede anlayış gösterdiler. Ama ölen böcek galiba akrep değilmiş. J.B."

M. bu telgrafı alınca kimbilir ne hallere girecekti. Böcek akrep değilmiş sözü, intiharın cinayet olması ihtimalinden şüphelendiğini anlatıyordu. Bond Londra'nın tepkisini şimdiden merak ediyordu.

Ya hemen "Teyzeniz hasta, acele dönünüz" diye bir tel çekeceklerdi, ya da "İyi tatiller" diye. Ve Binbaşı Bond'un cevap gelene kadar sırtüstü yatmaktan başka yapacak bir işi yoktu.

Bond da öyle yaptı. Oteldeki odasında ılık bir duş alıp uzandı. Tam dalmak üzereyken telefonun zili uykusunu darmadağın etti. Yine de kalkmadı, bekledi. Telefon uzun uzun çaldıktan sonra sonunda kalktı, üzerinden çarşafı attı, anadan doğma gerindi, telefona uzandı:

— Alo?

Öbür uçtaki ses "Alo" dedi, sonra durdu.

Son derece iç gıcıklayıcı ve adeta fısıltıyla konuşan bir kadın sesiydi bu.

Bond, kibarca:

—Buyrun efendim! dedi.

Kadın uzun uzun soludu. Öbür uçtan gelen bu soluyuş Bond'u bayağı tahrik etmişti. İster istemez o sesin sahibini düşündü. Herhalde uzun boylu ve kızıl saçlı olmalıydı. Dişi ve erkek düşkünü bir parça. Soluyuşu ne biçim bir kadın olduğunu ortaya koyuyordu.

Kadın:

—Bay Bond, diyerek yine soludu. Sizinle muhakkak görüşmem lazım.

Bond:

—Adınızı öğrenebilir miyim? dedi.

—Luisa, dedi. İnanın, çok önemli bir mesele söz konusu.

Bond onun sözlerinden hiçbir anlam çıkaramamış gibi davranmayı daha uygun buldu.

—Luisa'dan sonrası yok mu? dedi.

Öbür uçta bir sessizlik oldu.

—Luisa Carmela Flangino, diye devam etti kadın.

Birden Bond'un gözlerinin önünde o kızıl saçlı kadın hayali daha belirgin bir hal aldı. Kadın devam etti:

—Adımın hiç önemi yok. Beni nasıl olsa tanımıyorsunuz. Ama benim sizinle çok önemli bir konuyu görüşmem gerek...

James Bond:

—Maalesef, dedi. Çok yorgunum, yarın sabah konuşalım bu işi.

—Yarın sabah iş işten geçmiş olabilir.

—Kimin için?

—İkimiz için de.

—İkimiz için de mi? Birbirlerini tanımayan iki insanın çok hayati bir ortak meselesi nasıl olabilir?

—En kısa zamanda sizi görmem gerekiyor.

Bond dudaklarını yaladı.

—Öyleyse siz gelin buraya, dedi. Bekliyorum.

—Ah, bu imkânsız. Ben sizin gelmenizi rica edecektim.Telefonda şu anda anlatmak çok zor. Benim de bulunduğunuz otele gelmem olanaksız.

Bond:

—Belki haklısınız, ama benim kalkıp giyinmeye...

Kadın sözünü kesti.

—Demek soyunuksunuz?

Sanki Bond'un çıplak vücudu aniden merakını uyandırmış gibiydi. Öylesine bir ton vardı sesinde.

—Sizi o çıplak halinizle görmek isterdim doğrusu! dedi.

Bond:

—Hem çıplak, hem de yorgunum, dedi. Şimdi önce giyinmek, sonra sokağa çıkmak, ardından da vereceğiniz adresi aramak büyük iş!..

Kadın:

—Adresim hiç de öyle uzak değil, dedi. Bulunması son derece kolay. Morgan Limanı'na giden yolu izleyin, sağda Kutsal Ahtapot Villası. Zaten o civarda ondan başka bina yoktur.

Bond'un başı tavana vuracaktı neredeyse. Yerinde öylesine sıçramıştı ki, hayretle bağırmamak için kendini zor tuttu.

Kutsal Ahtapot Villası ha? Bak hele!

Bond:

—Adresi anladım, ama ya giyinme işini ne yapacağım? dedi.

Kadın hiç utanma hissi duymadan:

—Giyinmeden gelin, Bay Bond, dedi. Zaten ben de giyinik değilim...

Bond telefonu yerine koyarken düşünceliydi. Bu Luisa Carmela Flangino herhalde ya Latin Amerikalı ya da İspanyol filan olmalıydı. Bond için ikisi arasında pek fark yoktu. Bir yandan giyinirken bir yandan da içinde bulunduğu durumu düşünüyordu. Şuh bir davet, şuh bir kadın sesi...

Bond tabancasını kılıfına yerleştirirken okşa-

dı. Ona bakıp içinden "En güvendiğim dostum sensin" dedi.

Sıcak geceye göre üstüne bir gömlek, onun üstüne de ince bir takım giydi.

Tam dışarı çıkmak üzereyken kapı çalındı.

Kapıyı açtı, bir telgraf uzattı komi. Telgraf alma makbuzunu imzaladı, sonra kayıtsızca teli açtı. Telgrafın metnini önceden bildiğine yüzde yüz emindi. Ama teli okuyunca bayağı şaşırdı. Beklediğinin tam tersiydi bu:

"ÖLEN BÖCEK AKREP DEĞİLDİR STOP ÇOK KIYMETLİ BİR BÖCEKTİR STOP MUTLAKA ELE GEÇİRMEK GEREKİR STOP"

Bond kapıyı kapadı, sonra çakmağını yakıp telin altına tuttu, küllerini kül tablasının içine koydu ve tuvalete boca etti, üstüne sifonu çekti.

Odasına dönüp kül tablasını yerine koydu, sonra eli tabancasına gitti. Onu kılıfından çekip aldı. Hayli zamandır Beretta'nın yerine bir Walther PPK kullanıyordu. Tabancasının namlusuna mermi sürülü olup olmadığını kontrol etti.

Sezgisel olarak yaptığı bu hareketlerden sonra, büyük bir tehlikenin eşiğinde bulunduğuna dair kuşkusu çok daha fazla arttı. Bir an Kutsal Ahtapot Villası'na gitmemeyi geçirdi aklından. Sonra hızla odasından çıktı, koridordan geçti, asansör yerine merdiveni tercih ederek ön kapıdan dışarı çıktı.

Şehir sessizdi. Enfes bir geceydi, yıldızlar parlıyordu gökte. Çok uzaklardan bir müzik sesi kulağına çalındı. Ağır bir tempoyla çalan gitar sesi. Kontak anahtarının yuvasında dönmesiyle birlikte yükselen motorun sesi uzaktan gelen o

gitar sesini boğuverdi.

Bond el frenini saldı, arabayı vitese geçirdi. Araba tekerlekleri üzerinde bir an sallandı, sonra ok gibi ileriye fırladı.

Artık olaylar korkunç bir hızla gelişmeye başlamıştı.

Motor sesi Bond'un beyninin içinde gittikçe daha derin bir uğultu haline geliyor, zaten bulanık olan tüm düşüncelerini darmadağın ediyordu.

İki yanı palmiyeli yolda bir haylidir hiçbir ev görmemişti. Gazı hafifçe kesip tahminen hesapladığı yerde yavaşladı. Yol kenarındaki ufak levhaya baktı. Farların ışığında bir an beliren levhada "Morgan" yazıyordu. Levhanın altındaki okun gösterdiği yöne doğru direksiyon kırdı, arabayı yeniden gazladı. Nereye gittiğini ve kendisini nasıl bir sonucun beklediğini bilmiyor, bilmek de istemiyordu. Bildiği tek şey, bir rüya aleminde oluşuydu. Bu sonu gelmeyen rüya aleminin içinde de, yalnızca iki şeyin farkındaydı: Yolun sonunda kendisini bekleyen Kutsal Ahtapot Villası ve telefon ederek kendisini meçhul bir tuzağa davet eden şuh kadın sesi.

Yol şimdi ip gibi dümdüz uzanıp gidiyordu. Bond gazı gittikçe artırıyordu. Arabanın hızı azalınca, yolun iki tarafından akıp giden şekiller belirmeye başladı.

007, sonunda frene bütün gücüyle bastığında,bulunduğu yerle villaya ait ışık arasında 3, 4 kilometrelik bir mesafe vardı. Bond verdiği ani bir karar üzerine durmuştu. Arabayı gizleyip mesafeyi yürüyerek gidecekti. Asfalt üzerinde kayan tekerleklerin çıkardığı ses bir zaman uzadı, gecenin sessizliğinde eridi gitti. Bond bir

an durdu, arabadan inmeden önce etrafı iyice dinledi. Kurbağaların seslerinden başka ses yoktu gecede. Bir de zaman zaman çıtırdayan ağaç dallarının sesi, gecenin serinliğinde doğanın çıkardığı garip çıtırtılar duyuluyordu.

James Bond arabadan indi, hafif karıncalanmış olan bacaklarını ovaladı, sonra yoldan çıkıp ağaçların arasına daldı. Çok ilerlerde ışığı görünen villaya doğru sakin adımlarla yürümeye başladı.

Karanlıkta zaman zaman tökezleyerek yürürken içindeki ses beyninde durmadan alarm zilleri çaldırıyordu.

Bir saat sonra villaya iyice yaklaşmıştı.

Şimdi villa ile arasında yalnızca iki sıra ağaç vardı. Villa iki katlı ve oldukça büyüktü. Işığın sızdığı camın gerisinde bir kadın silueti vardı.

Bond bir an durup etrafı kolaçan etti, kulak kabarttı. Hiçbir ses olmadığına inandıktan sonra yeniden yürümeye başlayacağı anda, siluet halinde gördüğü kadın balkon kapısını açtı ve dışarıya çıktı. Kırıtarak salına salına dolaşan kadının manzarası karşısında bir an Bond'un dudaklarında şeytani bir tebessüm gezindi, çakır gözlerinde kıvılcımlar yanıp söndü. Bütün sinirleri gerilmiş, en ufak bir çıtırtıda bir kaplan gibi fırlamaya hazırdı.

Kadın birdenbire balkondan aşağıya eğildi, boşluğa doğru seslendi:

—Bernardo!

—Ne var? dedi iğrenç bir ses.

—Kuşu ürküttük galiba?

Bir an çok uzun süren bir sessizlik oldu. O çirkin ses:

—Bekleyeceğiz! dedi.

Bond olduğu yerde taşlaşmış, hiç kıpırdamıyor, nefes bile almıyordu. Birkaç saniye erken davranıp yürümüş olsaydı, aptal gibi bir tuzağa düşecekti. Ancak sevinci kursağında kaldı. Elini koltuk altındaki tabancasına attığı anda, belinin ortasına sert bir cismin gömüldüğünü hissetti. Boğuk bir ses:

—Hiç kıpırdayayım deme! dedi.

Bond'un ağzı birden kurudu. Ne kadar budalaca davranmıştı!

Sonra, beline dayanmış tabancanın kabzasını kavrayan adam, balkondaki kadınla ve balkonun altında karanlık bir yerde durduğu anlaşılan Bernardo adındaki adamla konuşmaya başladı.

—Merak etmeyin, kuş ürkmemiş! Sevgili misafirimiz burada, ama beklediğimiz yoldan değil de, arka yoldan geldi.

Bond'un etrafını kuşatanlar bir anda üçleşmiş, balkondaki kadın da şimdi yarı beline kadar aşağıya sarkmıştı. Ellerinde cep fenerleri ve tabancalarıyla gelen iki adam ise sırıtıyorlardı. Bond arkadan beline gömülmüş tabancanın sahibini göremiyordu, ama sesinin tonundan onun da keyifli olduğu belliydi.

Herkes halinden memnundu anlaşılan.

İçinde bulunduğu bütün tehlikeye ve tuzağa rağmen, James Bond bile halinden şikâyetçi değildi.

Sarışın kadın yarı beline kadar sarkmış olduğu balkondan:

—Misafirimizi içeri getirin! dedi.

Bond başını kaldırıp gözlerini kısarak karanlığın içinden kadına baktı. Sonra yüksek sesle:

—Çok doğruymuş! dedi.

Kadın tam içeri girmek üzere dönmüşken, duraladı.

—Ne demek o? diye sordu.

—Telefonda söylediklerinizi, dedi. Fazla giyinik olmadığınızı söylemiştiniz de inanmamıştım...

Kadın şuh bir kahkaha attı, sonra omuzlarını silkti. Bond'a cevap vermeden villaya girdi.

Kadın balkondan içeri girdiği anda, Bond'un böğrüne bir tabanca namlusu daha gömüldü. Bond aynı anda topukları üzerine dönerek iki adamı birden yere yıkmayı aklından geçirdi. Fakat üçüncü adamın buna nasıl karşılık vereceği belli değildi. Zamansız bir çıkışla kurşun yemesi düpedüz budalalık olacaktı. Bir gecede iki budalalık ise çok fazlaydı.

Beline dayanmış olan tabanca onu dürttü, adam İspanyolca:

—Yürü bakalım! dedi. Kaybedecek zamanımız yok.

Bond ağır ağır üç adamın arasında villaya kadar yürüdü.

Ön tarafa geçtiler, sonra villanın açık ön kapısından içeriye girdiler.

James Bond hiç tereddüt etmeden durumu değerlendirmeye çalışıyordu.

Şimdi gerçekten zevkle döşenmiş bir villanın geniş salonunda bulunuyorlardı. Salonun panjurları indirilmiş, perdeleri kapatılmıştı. Bu salonda yanan ışıklardan bir zerresinin bile dışarı sızmadığına Bond kalıbını basmaya hazırdı.

Burada başına her türlü iş gelebilirdi. Herkesten uzaktaydı. Ayrıca, villada bulunduğunu bilen hiç kimse yoktu. Otelden ayrılırken

kimseye gideceği yere dair bir haber bırakmamıştı. Beynine sıkılacak bir kurşun Gizli Servis'in en gözde ajanının sonu olabilirdi. Adamların işlerinin ehli profesyonel birer katil olduklarına hiç kuşku yoktu. Bond şimdi aydınlıkta üçünün de yüzlerini daha iyi görüyordu. Tıknaz yapılı, karayağız tipik birer İspanyoldular. Silah tutuşları hep bu biçim işlerde yoğrulmuş olduklarını gösteriyordu.

Salonun tam ortasında durmuşlardı. James Bond olacakları kestirmeye çalışıyordu. Durumun bütün ciddiyetine rağmen, her şey ona bir aktörün yüzlerce geceden beri oynadığı bir oyun gibi geliyordu.

Bond birden salonun yan tarafındaki madeni merdivenlerde bir ayak sesi duydu. Carmela üst kattan iniyordu. Üstüne ince,tüy gibi hafif, şeffaf bir sabahlık almıştı. Örtünmek için değil de, daha çıplak görünmek için. Daha dişi, daha tahrik edici ve daha çıplaktı. Bond kadını tam anlamıyla ilk kez merdivenin alt başına inip de kendisine doğru yürümeye başladığı zaman gördü. Kadın ortadan biraz uzun boylu, gür sarı saçlı, buğday tenli ve damarlarında Latin kanı dolaşan nefis bir parçaydı.

Yanına gelince durdu, yüzünde ciddi bir ifadeyle Bond'u süzdü, sonra Bond'un beline tabancayı dayamış olan yanık yüzlü İspanyola:

—Üstünü aradınız mı? diye sordu.

Böğrüne dayanmış olan tabanca oynadı, boğuk sesli adam kaba bir İspanyolcayla Bond'a emir verdi. Bond namlunun hareketine ve aldığı emre uyarak döndü. Döndüğü anda da, böğrüne dayanmış tabancayı tutan adamın eli gayet çevik bir hareketle Bond'un vücudunda

dolaştı. Adam koltuk altındaki Walther'i bulmuştu. Elini ceketin yakasından içeriye soktu, Walther'i elinde tartarak pis pis güldü:

—Esaslı silah taşıyormuşsun, dedi. Harp falan mı ilan edecektin bununla Amerika'ya?

Adamın gevezeliği kadının canını sıkmıştı.

—Çeneyi bırak da işinle ilgilen dedi. Baksana, çok rahat bir hali var. Bakışlarında endişeden eser yok. İçinizden birinin onu öteki dünyaya yollayacağını zerre kadar düşünmüyor.

Bu söz adamı fena halde kamçıladı. Hemen aldığı emri yerine getirdi, elleri yeniden Bond'un gövdesinde dolaştı, parmakları cebe girdi çıktı, ayak bileklerine kadar 007'nin vücudunu yokladı. Fakat bir şey bulamadı.

—Dişe dokunur bir şey yok! dedi. Bir defter, biraz para, bir mendil, bir kalem, bir sigara tabakası, bir de çakmak...

Kadın:

—Çakmağı bir kontrol et! dedi.

Adam verilen her emri sadakatle yerine getiriyordu.

Kadının üç adamın üstünde büyük otorite sahibi olduğu anlaşılıyordu.

Adam elindekileri sol taraftaki bir masanın üzerine bıraktı, tabancasını da onların yanına koydu. Sonra çakmağı açtı, içine baktı. Ayar halkası sonuna kadar açılmış olan çakmak, bir anda ateşten uzun dilini çıkardı. Birdenbire çıkan alev adamı şaşırtmıştı. Hiç gazlı çakmak kullanmamış olduğu belliydi.

Kadın güldü.

—Korkak! Bir çakmaktan ürküyorsun ha! Sonra da kalkmış, koca Gizli Servis'in ajanına tabanca çekiyorsun.

Kadın hafifçe dönerek orta masasının başına gitti:

—Telefonla patrona haber verin, misafirimizin emrine amade olduğunu söyleyin, dedi.

Kadın şimdi masanın yanında, üç metre kadar ilerde, Bond'un tam karşısında durmuş, ağır ağır kırıtarak sallanıyordu. Ve belli belirsizdi bu sallanma. Ama Bond ile birbirlerine o kadar yakındılar ki, Bond bir süredir yüzüne doğru bir sıcaklığın yükseldiğini duyuyordu.

Garip garip sallanan çıplak bir kadın ve nefis bir koku. Kadından iç gıcıklayıcı bir koku yayılıyordu.

Tabancayı Bond'un midesinden bir milim bile kıpırdatmayan adamla kısa namluyu Bond'un böğrüne gömmüş olan diğer adam hiç konuşmuyordu.

Sessizlik gittikçe büyüyor, büyüyen sessizlikte telefonun dönen kadranının gürültüsü acayip bir şekilde tıkırdıyordu.

Nihayet numaraların sonuncusu çevrildi. Sonra etrafa yeniden bir sessizlik çöktü. Bond bütün dikkatiyle kulak kabartmıştı. Öbür uçtan telefonun açıldığını belirten bir ses geldi.

Tıknaz yapılı, yüzü kırış kırış olan adam:

—Şef, dedi ve devam etti: James Bond elimizde şef, emirlerinizi bekliyoruz. Onu dilediğiniz yere yollayabiliriz. İsterseniz öbür dünyaya, isterseniz bu dünyanın dilediğiniz yerine.

Fakat sözleri yarıda kaldı adamın. Öbür uçtan gelen sözler üzerine ağzı adeta bir karış açılmıştı. Çok şaşkın bir hali vardı. Neden sonra:

—Kusura bakmayın, şef! diye özür diledi.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra adam

"Başüstüne!" diye mırıldandı, hürmetle telefonu kapattı.

—Şu bizim patron da hiç şakadan anlamıyor, dedi.

Kadının yüzü ciddileşmişti.

—Şakanın da tam sırasıydı, dedi.

Adam bunun üzerine başını James Bond'a çevirdi, ona ters ters baktı.

—Kuşu yakalamışız. Gamlanacak ne var artık? Ne olur iki çift tatlı laf etseydi, günaha mı girerdi?

Bond adamın çocukça konuştuğunu farketti. Patronu tarafından azarlandığı için neredeyse ağlayacak haldeydi. Bond, herhalde geri zekâlı diye düşündü.

Ve kimlerle karşı karşıya bulunduğunu da birden anladı.

*

* *

Sırtından aşağıya garip bir ürperme yayıldı. Hayal mi kuruyordu, yoksa müthiş bir tesadüfle mi karşı karşıyaydı? Gizli Servis uzun zamandır "geri zekâlı ve sadık katiller"kullanan korkunç bir teşkilatın izini kovalıyordu. Teşkilatın kimin hesabına çalıştığı belliydi, fakat kimler tarafından kurulduğu, nereden idare edildiği ve gücü tamamen karanlıktı. James Bond birden Smythe gibi sıradan bir işin kendisine neden verilmiş olduğunu anlamıştı artık. Bond süratle diğer iki adama göz attı. Gözlerine, yüzlerine, ifadelerine baktı. Onlar tarafından ilk sarıldığı andan itibaren adamların yapmış oldukları her hareketi düşündü.

Yanılmıyordu, karşısındaki adamların üçü de geri zekâlıydı.

Şefi M. kendisine bu görevi verirken, o korkunç teşkilatın Jamaica havalisinde faaliyette olduğuna dair bir şeyler sezmiş, hatta Smythe ile o teşkilat arasında bir ilişki olduğunu bile göz önünde tutmuştu.

Şimdiye kadar Bond ufacık ipuçlarıyla büyük çeteleri yeteneği sayesinde darmadağın etmiş, onlarla boğuşmuştu...

James Bond şefine hak vermeye başlamıştı. Gizli Servis şefi yanılmayan biri olmak zorundaydı. Belki de şimdiye kadar servisin başına getirilmiş adamların en az yanılanı şefiydi.

*

* *

Bond daldığı düşüncelerden, ceketini kavrayıp kendisini sarsan adamın hareketiyle kurtuldu.

—Senin yüzünden laf işittik, azarlandık boş yere!

Tıknaz yapılı, çekik gözlü adam kocaman yumruğunu Bond'un burnundan bir karış açıkta havada sallayıp duruyordu. Bond o yumruğun bütün hışmıyla suratının ortasında patlayacağından emindi. Fakat birden sarışın dilberin sesi havada kırbaç gibi şakladı.

—Kendine gel, Groviç! Bırak onun yakasını!

Bond birdenbire rahatladı. Fakat şimdi garip bir şey zihnini kurcalamaya başlamıştı. Groviç ha? Düpedüz Slav ismiydi bu. Adam hakkında İspanyol hükmü vermekle adamakıllı yanılmıştı. Belki damarlarında İspanyol kanı da vardı, ama çekik gözleri, tıknaz yapısı, çıkık elmacık kemikleri Slav olduğunu ortaya koyuyordu.

Bond bu düşünceler içindeyken Groviç,

Bond'un yakasını istemeyerek bıraktı, elleri ağır ağır yana düştü.

Kadın ona aynı sert ses tonuyla:

—Ne dedi şef?diye sordu.

—Şef gelmeyecek. Mahzende sorguya çekin, dedi. Sizi sonra arayacak.

Kadın Bond'a baktı ve kaşları çatılarak:

—İndirin onu mahzene! dedi. Boş yere zaman harcamayalım.

V. BÖLÜM

BİLDİĞİNİZİ ANLATIN!..

İki adam tabancalarını yeniden bellerine gömerek Bond'u bir kere daha yürüttüler. Bu kez salonun sağ tarafındaki büyük merdivenin arkasında bulunan bir kapıya doğru.

Üçüncü adam önden gidiyordu.

Mahzen dedikleri yer, hemen hemen bütün villanın altını kaplayan bir bodrum katıydı. Bir tek deliği ya da penceresi yoktu. Merdivenin altındaki kapıdan demir bir merdivenle iniliyordu. Paslı ve eski bir demir merdivenle. Merdivene açılan kapı ise çift katlıydı. Birincisi ağaç bir kapı, ikincisi son derece itinayla yapılmış demirden bir kapıydı ve kenarlarında lastik tampon vardı.

Üçüncü adam binbir güçlükle demir kapıyı açtı, sonra merdivenin üst başındaki bir düğmeyi çevirip mahzeni aydınlatan ışıkları yaktı.

Adam ışıkları yakarken Bond demir kapıya bakıyordu. Kapının ne gibi bir maksatla yapılmış olabileceğini hayli düşündü, fakat bir sonuca varamadı.

Adamlar Bond'u demir merdivenden indirip, onu duvarları nemli, beton zemini pislik içinde olan mahzenin tam ortasına yürüttüler.

Sonra iki adam Bond'u anadan doğma soydular. Groviç:

—Bölmeyi kapatın! dedi.

Bond o ana kadar görememiş olduğu bir başka kapıyı o zaman farketti. Anlaşılan villanın bir kat altına inen başka bir merdiven daha vardı ve kapatılması istenen kapı da mahzeni birinci kata bağlayan kapı olacaktı.

Bond bir an etrafına bakındı, sonra başını önüne eğdi. Epeydir bu haydutların her emrine uymuştu, hep işin sonunun nereye varacağını merak ederek... Birdenbire, hayli yorgun ve sinirlerinin iyice bozulmuş olduğunu farketti.

Karanlıklar içinde kaybolan üçüncü adam bir madeni tekerleği çevirerek mahzen kapısını kapatıyor olmalıydı. Birbirini ezercesine sürtünen madeni parçaların çıkardığı sesler bütün mahzeni dolduruyordu.

Bu sırada Groviç ile yardımcısı Bond'u, önünde durdurmuş oldukları sütunun üst başındaki askılara bileklerinden bağlıyorlardı.

O ana kadar hiç konuşmamış olan iriyarı adam:

—Her kullanıştan sonra iyice yağlamak lazım o tertibatı, dedi.

Ötekiler yalnızca:

—Kim uğraşacak onunla? diye karşılık verdi.

İriyarı adam işini bitirmişti. Dikkatle tavana baktı. Yaptığı işi kontrol etti. Bond'un kollarını alabildiğine yukarı kaldırmış, bileklerinden taş sütunun üstbaşına bir metre aralıklı iki askıya

bağlamıştı.

İriyarı adam memnun bir ifadeyle:

—Sıra ayaklara geldi dedi.

Sonra yere oturdu. Bond ayaklarının ne nedenle bağlandığını düşünüyordu.

İki ayağı da bağlandıktan sonra, iriyarı adam Groviç'e:

—Biraz daha uzun bağlayalım, dedi. Serbest olursa manzarası çok daha eğlenceli oluyor.

Tam o sırada mahzene inen demir merdivenin üst başında sarışın kadın göründü. Tavan gölgeler içinde kaldığından yalnızca belden aşağısı gözüküyor, üst kısmı hayal meyal seçiliyordu. Görünen kısmı da insanı çıldırtacak kadar tahrik ediciydi.

—Tamam mı? diye sordu.

İki adam aynı anda doğruldular ve birlikte "Tamam" diye cevap verdiler.

Kadın:

—Groviç lambaların hepsini yak! dedi.

Groviç merdiveni ağır ağır çıktı, diğer iki adam da merdivene doğru yürüdü. Birden mahzenin bütün ışıkları yandı, o ana kadar karanlıkta kalmış köşeler de aydınlandı. Rutubetli ve insanı üşüten bir boşluk çıktı ortaya.

Bond durmadan etrafını gözden geçiriyor, kendisine ne gibi bir işkence yapacaklarını düşünüyordu.

İşkence anı herhalde yaklaşmaktaydı, çünkü üç adam da mahzeni terketmişlerdi.

Fakat, ortada herhangi bir işkence aleti falan da görünmüyordu. İki adam şimdi merdivenin üst başında duran kadının yanında yerlerini almışlardı. Hepsi birden Bond'a bakıyordu.

Kadın başını çevirmeden omzunun üstünden

arkadakine sordu:

—Su kaç derecede?

Dışardan Groviç'in sesi cevap verdi:

—61 derecede!

Kadın demir merdivenlerden iki basamak indi, şimdi tamamen meydana çıkmıştı.

—Bay James Bond, diye başladı, son bir kez ciddi olarak konuşmamız lazım...

—Durumun ciddiyetini anlıyorum, diye yanıtladı Bond soğukkanlılıkla. Şu manzara her şeyi anlatıyor...

Kadın güldü:

—Ömrünüzden geri kalan dakikalar artık pek fazla değil. Her şeyi anlatmanız için size üç dakikalık bir zaman vereceğim. Ondan sonra da ufak bir sürpriz var. Tabii bu sürprize konuşmamakta ısrar ettiğiniz takdirde başvuracağız. Aslında bu sürpriz size değil, size sürpriz olabilecek başka bir dostumuzadır.

Bond hiç istifini bozmadı.

—Burada bir kongre falan toplanacak galiba? dedi.

—Çok şakacısınız, dedi kadın. Yalnızca iki dakikanız kaldı. Buraya neden geldiğinizi ve hakkımızda neler bildiğinizi anlatın, lütfen.

Bond gayet açık şekilde konuştu:

—Hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum. Yalnız adınızın Luisa Carmela Flangino olduğundan haberim var. Doğruysa tabii...

Kadın yeniden konuştu:

—Saygıdeğer şefiniz M.ye büyük saygımız vardır. Fakat sizi Jamaica'ya yollamasının bambaşka sebepleri olduğunu ve buraya yalnızca bizim hakkımızda bildiklerinizden daha fazlasını öğrenmek amacıyla geldiğinizi biliyoruz,

Bay Bond.

Groviç'in sesi kadının sözlerini kesti.

—Su 62 derece!

—Bizim teşkilatımız her şeyi zamanında haber alır ve o haberi en yüksek parayı verene satar. Yani sizinle aramızda hiçbir şekilde bir düşmanlık yok. Sizinle meslektaşız.

Bond:

—Bundan tamamen eminim, madam! diye alayla karşılık verdi.

Yeniden Groviç'in sesi duyuldu.

—Vakit doldu, su 63 derece!

Kadın iki basamak yukarı çıktı, sonra sahanlığın kenarına geldi, önündeki korkuluğa yaslandı.

Bond her şeye karşın kadının nefis bir sarışın olduğunu düşünüyordu. Kendisini bekleyen tehlikeleri adeta unutmuştu. Sonra kendini zorlayarak düşüncelerini kadından uzaklaştırdı. Yeniden kendisini bekleyen işkencenin ne biçim bir şey olacağını düşünmeye başladı.

Birden sarışının sesi duyuldu.

—Başlıyoruz, Bay Bond! dedi. İnanın, ne kadar üzgünüm tahmin edemezsiniz. Size verdiğim iki dakikalık zaman doldu. Çok üzgünüm!..

Bir sessizlik oldu... Çok kısa şessizlik. Sonra kadın yeniden devam etti.

—Groviç, zaman tamamdır!

Aynı anda Bond bir su şırıltısı duydu. Malzende o ana kadar dikkatini çekmemiş bir delikten içeriye su ve buhar dolmaya başladı. Bond'un ayaklarının dibine kadar gelmesi çok kısa sürmüştü. Su hızla akıyordu.

Suyun ilk değişinde Bond'un bacakları kasılıverdi. Çıplak ayaklarına değen su değil, ateşti

sanki...

*

* *

Bond ellerini kendini tavana bağlayan ipe doğru çekti. Ayaklarını yerden kurtarmak ve mahzene dolan sıcak sudan kaçmak için şuursuzca asıldı tavandaki askılara.

Sonra bir anda kendini toparladı. Paniğin sırası değildi. James Bond gözlerini yumdu ve kendini yavaş yavaş suya salıverdi. Ne pahasına olursa olsun buna dayanması gerekiyordu. Karşı duvardan fışkıran kaynar su ve buhar aralıksız akmaya devam ediyordu. Mahzendeki buhar her an biraz daha dayanılmaz bir hal alıyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

Fakat sıcak su dizlerinin hizasına geldiği zaman, birdenbire içeriye dolan su ve buhar kesildi.

Kadının sisler ve buharlar arasından sesini duymuştu Bond.

—Mola verelim! diyordu. Biraz dinlenmeniz gerektiğine hiç kuşku yok, Bay Bond. Doğrusu cesur bir ajan olduğunuzu biliyordum, ama gözlerimle görünce hayran oldum. İnanın bunu herkes yapamaz. Çok güç bir durumda olduğunuzu takdir ediyorum. Yine de çok cesursunuz. Fakat ne yazık ki, bu molamız fazla uzun sürmeyecek!..

Yoğun buhar perdesinin ardından Bond'un ancak zorlukla görebildiği kadın merdivenin üst başındaki sahanlıkta döndü, sonra görünmeyen bir yerde duran Groviç'e seslendi.

—Su kaç derecede?

Groviç derinlerden bir yerden:

— 50 derecede, diye cevapladı.

Carmela Flangino yeniden Bond'dan tarafa döndü:

—On üç derecelik bir avantajınız var şu anda. Ama suyun seviyesi yükseldikçe bu avantaj da kaybolacak. Altmış üç derecelik suya dayanılmaz. O sıcaklıktaki su deriyi yavaş yavaş kabartır ve insanı ölüme götürür...

Bond zorlukla konuşabildi:

—Belki götürür, diyebildi yalnızca.

Merdivenin başındaki kadın bir kahkaha attı.

—Niyetimiz sizi hemen öldürmek değil, Bay Bond. Bu ilk seans yalnızca size bir ihtarda bulunmak içindi. Sizin için harikulade bir ölüm şekli düşünüyorum. En güzel ölüm şekillerinden biri olacak bu.

Bir an konuşmasına ara verdi, sonra devam etti:

—Yeniden soracağım şimdi size. Konuşmaya karar verdiniz mi artık?

Bond dişlerini sıkarak:

—Devam edebilirsiniz, dedi.

—Harikulade bu, dedi. Hayatımda ilk defa olarak gerçekten eşi görülmemiş cesur bir erkekle karşılaşıyorum. Size gerçekten hayranlık duymamak elimde değil.

Yeniden geriye dönerek:

—Devam et, Groviç! dedi.

Bond'un dizkapaklarına kadar yükselmiş olan su birdenbire kaynamaya başlamıştı. Su seviyesi gittikçe yükseliyor, Bond'un bütün damarları zonkluyordu. Kalbi, beyni, midesi karaciğeri, bütün organları isyan etmişti sanki. Bond o anda en çok beyninin zonklamakta oldu-

ğunu farketti. Aklına garip bir şey gelerek güldü.

Bu şartlar altında bir şeyler düşünüp gülebilmesi ona kuvvet vermişti. Paniğe kapılmamak en büyük kozuydu şu anda. Ama yavaş yavaş direnmenin sonuna geldiğini hissediyordu.

Sıcak su iyice ısınmaya ve seviyesi yükselmeye başlamıştı. Yüzüne kaynayan sudan daha da sıcak olan bir buhar vuruyordu. Ciğerleri, midesi bu dayanılmaz sıcaklıktaki buharla dolmuştu.

Tavana bağlı ipi sıkıca kavradı. Sonra kendisini tavana doğru çekti. Sıcak su yalnızca ayaklarına kadar geliyordu şimdi ve durmadan yükseliyordu.

*

* *

Merdivenin başındaki kadın:

—Dur! dedi.

Suyun yükselmesi aynı anda durdu. Bond iki eliyle ipe asılı kalmak, bir santim daha suya batmamak için delice bir çaba sarfediyordu. Sıcak su ürkütücüydü. Hava ile temas edip soğuyan derisi iyice hassaslaşmıştı. Kendini sıcak sudan çıkardığı için bir an pişman oldu.

Teslim olmak üzereydi. Kadının kendisine soru sormasını bekliyordu. Bu sessizlik biraz daha uzarsa direnci kaybolacaktı.

Sonunda istediği oldu.

Kadın:

— Bay Bond, dedi direnmenin faydasızlığını anladınız artık. Konuşun, suyu hemen boşaltayım. Aksi halde yeniden suyu yükselteceğim...

Bir an sessizlik oldu, kadının sesi duyuldu sonra:

—Groviç, su kaç derece? dedi.

—90!

Ses Bond'un beyninde akisler yaptı, büyüdü büyüdü, eli tırpanlı bir Azrail'in kahkahası halini aldı.

Doksan derece. Buna dayanmanın imkânı yoktu. Bir tek damlası bile insanı kavururdu. Bond'un bütün vücudu kasıldı. Kalbinin atışı dakikada belki de üç yüze yükselmişti. Kendini bırakıverdi. Artık dayanmasına olanak yoktu. Ne kaslarında ne de şuurunda dayanma gücü kalmıştı.

—Suyu boşaltın! diyen sesi bile duymadı.

Ama suyun boşalmaya başladığını hissetti. Korkunç bir cehennemden kurtulu uçsuz bucaksız bir huzur alemine kavuşmuştu birden...

*

* *

James Bond gözlerini açınca birden irkildi. Ayakları yere basıyordu artık. Zemine bakınca korkunç bir mahlukla karşılaştı. Bu ancak insanın rüyalarında, ya da tarih öncesi canavarlara ait uydurma filmlerde görebileceği irilikte bir hayvandı.

Çılgıncasına etrafa saldıran bir ahtapot!

Kendisini ahtapottan ayıran camdan ayaklarının ucuna basarak havalandı. Ağırlığıyla camı kırmaktan korkuyordu. Geniş bir kuyunun içindeydi. İki elini yana açtığı zaman bile duvarlara yetişemiyordu. Birden ayağının altındaki camın hareket ettiğini anladı. Bir karışlık gedik açılmıştı. Cam garip bir şekilde sarsılarak açılıyordu. Hareketi durduğu zaman boşluğa giren

ahtapotun kolunu gördü. Çok zor olsa da ahtapot ona yetişiyordu.

Aynı anda yukardan bir ses duydu. Carmela idi konuşan.

—Bu son safha, diyordu. Size son bir şans tanıyoruz. Ya konuşur, ya da sevgili Smythe'nin yanına gidersin.

Bond arkasına dayandı. Kendisini kuyuya sarkıtan iple bağıntısı kesilmişti. Tam o sırada, ayağının altındaki cam zemin yeniden titremeye, gedik açılmaya başlamıştı. Kuyunun yuvarlak duvarına yapışırcasına yaslandı.

Kadın yukardan:

—Birkaç saniyeniz var! dedi.

Bond başını kaldırıp bakınca, kendisine doğru inmekte olan ipi gördü. Adeta bir rüya aleminin içindeymiş gibi uzandı, ilmiğe iki elini birden geçirdi.

Ayağının altındaki kayan cam kaybolmuştu. Boşluğa on santim kadar düştü. Ahtapota saniyenin yüzde biri kadar bir zaman diliminde on santim kadar yaklaştı. Ahtapotun ıslak vantuzları belli belirsiz çıplak ayaklarına değdi ve Bond aynı anda yükselmeye başladı.

Bayılmamak için kendini zor tutuyordu. Sonunda yukarı doğru çıkış durdu. Bond'un belden yukarsı kuyu seviyesinin dışındaydı. Kuyunun etrafında sarışın kadın ve üç adam yerlerini almışlardı. Kadın:

—Haydi anlatın, dedi.

—Bu şartlar altında mı? dedi Bond.

Groviç güldü.

—Hangi şartlar altında olsun istiyorsun, ha?

Kadın Groviç'e dönerek sertçe:

—Sen karışma bu işe! dedi.

Groviç'in kahkahası dudaklarının arasında donup kaldı. Kadın devam etti:

—Haklısınız, Bay Bond.

Adamlara dönerek:

—Bay Bond'u yukarı taşıyın, elbiselerini de verin. Artık kendisi bizim dostumuzdur, onu hoş tutmanız gerekiyor! dedi.

İp daha da yükseldi. Adamlar kendisini yakalayıp kuyunun dışına, taş zemine doğru çektiler. Zemine basan Bond ayakları üstünde duramadı, sendeledi. Ama son bir gayretle direndi. İki adamın yardımını reddeden bir hareket yapıp yürüdü. Her yanının dayanılmaz bir biçimde ağrıdığını hissediyor, ama bunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Bond için artık o işkence anları birer hayal olmuştu.

Şimdi çok güzel döşenmiş geniş bir salondaydı. Elbiselerini giymiş, kravatını bile her zamanki o hafif gevşek haliyle bağlamıştı. Bu görünüşüyle bürosunda ciddi bir meseleyi düşünenbir adamı andırıyordu.Başını kaldırmadan kaşlarının arasından etrafı kontrol etti.

İki adam sağda, beş metre ötesindeydi. Groviç onların solunda, iki metre açıklarında ve Bond'dan dört metre kadar uzaktaydı.Groviç ile Carmela arasındaki mesafe ise dört metreyi rahat rahat aşıyordu. Elini ceketinin cebine soktu, bir sigara çıkardı, sonra kibrit arandı. Eline gelen çakmağı çıkarmıyor ve bulamamış gibi davranıyordu hep. Sanki her şeyi anlayacaklarmış gibi yüreği çarpmaya başlamıştı. Şu birkaç saniye içinde bütün umutları kaybolabilirdi.

İçinde bulunduğu tehlikenin her zaman-

kinden daha fazla olduğunu biliyordu. Sıcak su ve ahtapot işkencesi sinirlerini yıpratmak içindi aslında. Onu konuşturmadan öldürmezlerdi. Konuşmadıkça hayatı garanti altındaydı. Ama her işkence barajını konuşmadan aştıkça karşı tarafın kini bileniyor, öfkesi artıyordu. Sırrı öğrenmek isteğiyle hırsın dengede kaldığı sürece, hayatı için bir tehlike yoktu. Ama işkence uzadıkça, mukavemeti arttıkça karşı tarafın kızgınlığı artar ve kızgınlık bir noktada sır öğrenme isteğinden daha da kuvvetli bir hale geliverirdi.

Bir gizli ajana M.nin ilk öğrettiği şey şuydu: "Düşman işkence ederken kabadayılık etmeden dayanmak ". Sonra da bunun faydalarını anlatırdı uzun uzun.

Bond kalın ve garip dolmakalemi elinde tutuyordu şimdi. Derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı. Elindeki bu dolmakalem Gizli Servis' in beyni M.nin en önemli buluşlarından biriydi. Silah Servisi'ne bunun yapımı için dünya kadar zaman ve para vermişti. Bu dolmakalemden M. nin elinde yüzlerce vardı, ama dolmakalemi taşıma hakkı bütün serviste yalnızca üç kişiye verilmişti.

Dıştan bakıldığında alışılmış dolmakalemlerden pek farkı yoktu. Üstelik çirkin bir kalemdi. Piyasada satılan ucuz dolmakalemlere benziyordu. Şu anda salonda bulunan dört kişinin o kaba görünüşlü dolmakalemin ne marifetleri olabileceğini bilmesine imkân yoktu. Bu yüzden dördü de rahattı. Ama Bond bu on beş santim uzunluğundaki silahın sırrını biliyor ve endişeleniyordu.

Kapağı çekip açtı ve Carmela'ya bakarak:

—Bir parça kâğıt rica etsem, dedi.

Genç kadın uçta duran iki adama baktı. Başını salladı. İriyarı adam masanın üstünden aldığı bir tabaka kâğıdı Bond'a getirip verdi.

Bond kadına bakarak:

—Bazı şeyleri çizmem gerek de... dedi.

Carmela gülümsedi.

—Anlıyorum, çok iyi anlıyorum...

Bond kâğıda bazı şekiller çiziyordu. Aslında ne çizeceğini bilmiyordu, ama içinden çıkılmaz garip şeyler çizmeye çalışıyordu. Carmela onun çizdiklerini görmek için iki adım yürüdü. Bond aynı anda odadaki dört kişinin bulunduğu noktaları kafasında birleştirdi: Ortaya, bir baklava dilimi çıkıyordu. Yüksek sigara sehpası baklava diliminin tam ortasına düşüyordu. İriyarı adamın sol koluyla gövdesi arasındaki boşluktan Bond sehpayı ve Groviç'i görüyordu. İriyarı adam yarım metre sola veya sağa çekilse Bond'un işi çok kolaylaşacaktı.

Bond:

—Neler öğrenmek istiyorsunuz? dedi.

—Bizimle ilgili olarak ne biliyorsanız... Servis ne biliyorsa hepsini..

—Önce şu Smythe bizim için bir ipucu oldu, dedi Bond. İki yıldır peşindeydik. En ince ayrıntısına kadar bütün hayatını inceledik ve araştırdık. Bize akla hayale gelmeyen şeyler keşfetme fırsatı verdi...

—Neler mesela? dedi Carmela aceleyle.

Bond atıyordu. Ama çok ustacá atması gerekiyordu. Sözlerinin çok değişik anlamlara gelmesi ve aslında hiçbir şey ifade etmemesi gerekiyordu.

—Önce Almanya'dan işe başladık...

—Neresinden?

Bond:

—Tiroller'den, dedi ve Carmela'nın yüzündeki memnuniyeti gördü. Yalnış bir işti bu tabii, diye devam etti konuşmasına.

—Niçin yanlıştı? diye sordu Carmela endişeyle.

Bond kafasında bu dört insanı birleştiren çizginin ortaya çıkardığı dörtgenin genişliğini düşünüyor ve iriyarı adamın biraz sağa ya da biraz sola gitmesi için dua ediyordu.

—Yanlıştı, dedi Bond arkasına daha da yaslanarak.

Sağ kolu, dolmakalemi tutan sağ eli koltuğun arkasına doğru gitti. İstediği yere rahatça atabilirdi şimdi kalemi. Tepesindeki noktaya bastıktan iki saniye sonra atması gerekirdi. Bu iki saniyeyi çok iyi hesaplamak zorundaydı. Oysa Bond'un durumu şimdi öyle değildi. Patlamayı sağlayacak noktaya basacak ve dolmakalemi dört kişinin tam ortasına atacaktı.

Bond ölümle hayat arasındaki son fırsatı, aptalca harcamak niyetinde değildi.

Sol kolundaki saatine baktı:

—Bunu siz de biliyorsunuz, dedi.

Carmela bir daha baktı Bond'a. Oysa Bond lafın zaman olarak uzunluğunu ölçmüştü. "Bunu siz de biliyorsunuz" lafı tam iki saniye sürmüştü. Bond cümlenin sonunu tamamlarken bir yandan da "artık kalemi atmam gerek" diye düşündü.

—Neyi? dedi Carmela.

Bond yutkundu, endişelenmişti. Carmela'nın sorusuna yanıt vermedi.

Carmela:

—Neyi? diye yeniden sordu.

Bond:

—Sıkıştırmayın, Carmela, dedi. Nasıl olsa her şeyi anlatmaya söz verdim. Anlatıyorum da, ama daha çabuk öğrenmeye kalkışmanız beni endişelendiriyor...

—Endişe mi? Neden endişeleniyorsunuz?

—Sanki bana her şeyi söylettikten sonra hesabımı görecekmişsiniz gibi garip bir his var içimde.

Dolmakalemi tutan sağ elinin ayaları terliyordu. Kalem vıcık vıcık ter içinde kalmış, Bond'un sinirleri gerilmişti.

—Saçma! dedi Carmela.

Evet, saçmaydı. Bond o anda düşündüklerinin tamamen saçma olduğunu biliyordu. Dolmakalemi elinden bırakıp her şeyi kaderin akışına bırakmak...

—Biz sözümüzde daima dururuz, diye devam etti kadın.

—Bu yalnızca bir kuşku, dedi Bond.

Gözü yine saatindeydi. Yine iki saniye içinde söylemişti bu sözü. İçinde bir güven duygusu uyanmıştı. Dolmakalemi atacağı yeri hesaplamaya başladı. Tam ortada duran sigara sehpasının üstüne... İki saniye sonra her şey hallolmuş olacaktı. Bond'un hayatı da tehlikedeydi, ama yapacak bir şey yoktu. Kalemi atacak ve olduğu yerde dönerek koltuğun arkasına saklanacaktı. Bond şu anda iki hareketi aynı anda yapabileceğine inanıyordu. Judo hocasının öğrettiği gibi dirseğiyle koltuktan destek alıp ayağını yere vurarak vücudunu geriye atarken sağ elindeki dolmakalemi sehpanın üzerine fırlatacaktı.

İki hareketten birinde yüzde yüze yakın başarı muhakkaktı. Bond kararsızlık içindeydi... Kalemin üstündeki noktaya bastığı anda kesin kararını verdi. Dolmakalemi tam yerine atacaktı...

"Bunu siz de" dedi. Sol kolunun dirseğini koltuğa dayadı sıkıca." Biliyorsu..." Ayağıyla yere vururkan dolmakalemi tam sehpaya doğru attı... "nuz"u ancak boylu boyunca uzandığı zaman söyleyebildi. Ama korkunç patlamadan kendi bile duymadı onu.

* *

Sonra birden sessizlik çöktü ortalığa. Acı bir sessizlik. Sanki kulakları sağır olmuştu. Neden sonra ilk iniltiyi duydu. Elini muşamba döşeli zeminden çekerken ılık bir şey hissetti. Kandı bu. Doğrulmak istedi, ama yapamadı, bütün gücü kayboldu.

*

* *

Rüyasında kan içinde yüzüyordu. Ilık taze kan ellerini, yüzünü yalıyordu boyuna, her taraf kan içindeydi.

Gözlerini açtı, suratında dolaşan ılık suya bastırılmış süngeri görünce güldü. Anlaşılan ellerindeki, yüzündeki kanları siliyorlardı.

—Kendine geldi! dedi yumuşak bir kadın sesi.

Aynı anda başında üç adam birden belirdi. Aynı ölçüde dikkatli ve memnun üç adam. Bond bir an karar veremedi dost mu, düşman mı olduklarına. Nihayet, adamlardan biri konuştu.

—Bizi çok endişelendirdiniz, Bay Bond.

—Neredeyim? dedi Bond. Burası neresi?

Adam güldü:

—Artık merak edilecek bir şey yok. Unutun her şeyi... Hiçbir şey olmamış gibi...

—Kimsiniz? Bana olanı biteni anlatın. Sizler kimsiniz?

—Adım, Ridgwell, dedi adam. Doktor Thomas Ridgwell. Bulunduğunuz yer de Royal Kliniği.

—Beni bulduktan sonra ne kadar zaman böyle uyudum?

—Çok olmadı, dedi ikinci adam.

—Otuz iki saat.

Hiç konuşmadan duran adam lafa karıştı.

—Başlangıçta basit bir şok sandık. Şiddetli çarpmadan meydana gelen bir baygınlık. Ama sonra durum aydınlandı. Çok tipik ve beklenmedik bir olay bu bizim için.

Bond:

—Ne gibi? dedi.

—Buna tıpta bir ad bulamıyoruz. Yarı ölüm gibi bir şey. İnsanı yaşatan çoğu zaman iradesidir. İnsan bünyesi sinirlerin karşı koyabileceği bütün durumlarda kendini kurtarır. Ama sinirler iflas etti mi, bünyenin hiç dayanma gücü kalmaz. Sizinki de böyle bir şey.

—Anlıyorum, anlıyorum, dedi Bond.(Oysa umurunda bile değildi.)

Adam uzanıp nabzını tuttu. Saatine baktı.

—Elbiselerim nerede acaba? Bir sigara içmek istiyorum.

Sinir uzmanı elini cebine atıp sigara paketini uzattı. Bond bir sigara alıp ağzına götürdü. İlk nefesi çekince kendine geldi.

—Ne zaman çıkıyorum, dedi dumanı salıverirken.

—Şimdi bunu düşünmeyin, dedi sinir uzmanı. Ne zaman çıkacağınızı şu anda söyleyemem. Bir iç kanama ihtimali olabilir.

Bond o zaman başındaki soğukluğu hissetti. Başındaki buz torbasını değiştiriyordu hemşire.

—Şu buz torbasını alın, dedi Bond.

—Otuz iki saat daha duracak, dedi doktor gülerek. Sizi yeniden uykuya döndürmek istemiyoruz, Bay Bond. Bize yardım etmenizi rica edeceğim. Yaşamanız için bu gerekli.

—Genel vali ile konuşmak istiyorum, dedi Bond.

—O da sizin kendinize gelmenizi bekliyordu zaten. Şimdi telefon ederiz.

Üçü birden yürüyüp çıktılar. Onların çıktığı kapıdan sarışın hemşire içeri girdi. Bond kıza eliyle ayak ucundaki iskemleyi göstererek:

—Otur şöyle, dedi.

Kız geçip karşısına oturdu.

—Elbiselerim nerede?

Kız önüne bakarak:

—Niçin sordunuz? dedi.

Bond:

—Sigaram olacaktı cebimde, dedi. İçer misiniz?

Kız omuzunu silkti.

—Hayır.

—Cebimde bir paket sigara olacaktı da, dedi Bond.

VI. BÖLÜM

YOLUN SONU

Vali:

—Sanmam, dedi. Doktorlar sizi anladığım kadarıyla en az bir ay daha bırakmak niyetinde değiller.

Bond gülerek cevap verdi.

—İnsan çok yaşamak için önce doktorların elinden kurtulmalı.

Vali sempatik bir adamdı.

—Bakın, işte bu doğru!

—Gerektiği zaman mahalli polisten yardım isteyebilirim her halde? diyerek lafı değiştirdi Bond.

—Elbette, dedi vali.

Bond geriye yaslandı, sanki odada genel vali yokmuşcasına düşünceye daldı. Bir sigara daha yaktı.

Genel vali izin isteyip çıktığında, Bond düşünceler içindeydi. Kafasının içinde olayları sıraya koymaya çalışıyordu. Binbaşı Smythe'nin öldürülüşü, oteldeki esmer kadın, sonra Carmela ve geri zekâlı sıska haydutlar, sıcak

su işkencesi ve ahtapot...

Bu olaylar zincirinde bir gariplik, bir sır vardı. Bond belki de çok açık olan bu şeyin sırrını bulamıyordu. Jamaica'ya gelişinden başlayarak olayları sıraya koydu yine. Havaalanına inmiş, otelde yer ayırtmış, sonra da Binbaşı Smythe'yi bulup onunla konuşmuştu. Sonra Smythe ölmüştü. Bu bir cinayet miydi, yoksa intihar mı? Birden cinayet ihtimali kuvvetlenmişti.

Denizaltı Araştırmaları Servisi'ndeki adam "bu intihar olamaz" demişti. Bond'a kuşkulanılması gereken yer, o araştırma servisiymiş gibi geliyordu. Smythe'nin öldürüldüğü yer. Bu önsezisinin nedeni, Smythe'nin kollarında öldüğü vahşi ahtapot ile Kutsal Ahtapot Villası arasındaki zoolojik bağdı. Ama o zaman da, araştırma servisindeki adamın kendisine cinayetten söz etmemesi gerekirdi.

Birden, olaydan sonra Gizli Servis Şefi M. nin telgrafına verdiği karşılık aklına geldi. Smythe'nin bir cinayete kurban gittiğini Londra'da koltuğunda oturan M.biliyor ve kendisine "Akrep değil" diyerek olayın intihar olmadığını anlatıyordu.

Bityeniği buradaydı...

O, kafasını patlatırcasına aradığı şey buradaydı.

M. Smythe'nin öldürüldüğünü bildiğine göre, araştırma servisindeki adamın fikri kehanet olmaktan çıkıyordu. Bond araştırma servisindeki adamın suratını düşündü. Bütün inceliğiyle canlandı o yüz hayalinde. Gülümsedi ve yerinden doğruldu. Karşısında oturan sarışın kızı o zaman gördü ve içinde yüzdüğü hayal

aleminden silkindi.

—Kalkmak istiyorum, dedi.

Sarışın kız:

—İmkânsız, dedi. İzin yok. Doktor ayağınızı yere basmanızın çok tehlikeli olduğunu söyledi. Bir süre böyle yatacaksınız...

Bond derin bir iç çekti.

—Siz de başımda dikilip bakacaksınız hep.

—Kitap okumamı ister misiniz? İsterseniz, biraz müzik dinleteyim size...

—Gitmem gerek. Bunun ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz.

—Hayatınızdan da önemli olamaz ya!..

—Ondan da önemli, dedi Bond.

Kızı atlatmak kolay olmuştu. Bond dönüp hastaneye baktı. Vücudu sızlıyordu. Bir araba çevirip bindi ve artık eskisi gibi çevik olmadığını hissetti. Arabaya binerken adeta sendelemişti.

Bond bir an terledi . Ensesinden aşağıya soğuk bir ter dalgası iniverdi. Hastaneden kaçan 007 meçhul düşmanla kozunu paylaşmaya gidiyordu. Oysa bir taksiye binerken bile eski gücünün kalmadığını görmüştü.

*

* *

Araba asfalt yolda sanki kımıldamıyormuş gibi ilerliyordu. Arabanın içi çok sıcaktı. Bond uzanıp pencereyi açtığında içeriye hava doldu. Ensesinde bir yer beynine doğru sızladı. Elini ensesine götürüp adaleyi ovmaya başladı. Yeniden arkasına yaslanıp düşünmeye çalıştı. Göz ucuyla geçtikleri yeri inceliyordu. Şoföre dönüp:

—İlerden sola sapalım, dedi.

Saptıkları yol eskisinden daha dardı ve gittikçe de daralıyordu.

—Şehir dışına çıkıyoruz, dedi şoför.

—Nereye kadar gider bu yol? dedi Bond.

—Şehirden çıktıktan sonra yarım kilometre ilerde lüks bir motel var. Sonra bir kilometre boyunca hiç bina yok. Denizaltı Araştırmaları Servisi ve Mavi Göller koyu, sonra...

—Denizaltı Araştırmaları Servisi'ne çek! dedi Bond.

Şoför vites değiştirerek yola koyuldu.

Araba sarsılarak yoldan çıkmıştı. James Bond o zaman araştırma servisine giden yola girdiklerini anladı. Saatine baktı: 14.28'di. Cebinden çıkardığı kâğıda bir şeyler yazdı:

—15.30'da sizi arayacağım. Yoksa siz beni arayın. Denizaltı Araştırmaları Servisi'nde olacağım. Şimdi geri dönelim.

Şöför tam geri dönüp yola koyulurken omzuna vurarak:

—Şunu genel valiye götürün, dedi. Hemen. Bu da ücretiniz.

Şoför:

—Genel vali ile görüşmek çok zordur.

Bond:

—Eski dostumdur, sen işine bak, dedi ve arabadan atladı.

*

* *

Yolun iki kenarını çevreleyen tropikal ağaçların arasına doğru yürüyen Bond, arabanın uzaklaşmasını bekledi. Sonra tabancasını çekti, son defa yokladı. Önce silahını öptü, sonra güldü. Araştırma servisine doğru yürüyordu. Bulunduğu noktadan araştırma servisi on dakika tutardı. Bu da yolun 900 metre olduğunu gösteriyordu. Dikkatli, ama hızlı yürüyordu.

Daha 52 dakikalık bir zamanı vardı. Kafasında uyanan kuşkuları bu kadar zaman içinde açığa çıkarmak, doğrulamak ya da yalanlamak zorundaydı. Hem düşünüyor, hem de yürüyordu:

Sonunda, birdenbire karşısına araştırma servisi çıkıverdi. Yarım ay şeklindeki körfezi ve binayı tepeden görüyordu. Şimdi arada yüz metre vardı. En doğrusu arkadan yaklaşmak olacaktı.

Binaya iyice yaklaşınca durdu, çevresini dinledi. Korkunç bir ölüm sessizliği vardı çevrede. Oysa, burası yedi kişilik bir servisti. Daha doğrusu Binbaşı Smythe'nin ölümünden sonra yediye inmişti.

Kapının önünde başını kaldırıp güneşe baktı. Şu kapıdan içeri girdiği anda, güneşi bir daha göremeyebilirdi. Aslında, ölümle şakalaşmaya alışmıştı.

Kapının paslı tokmağını sıkıca yakaladı, ağır ağır çevirdi. Tokmak döndü, can sıkıcı bir gıcırdamayla açıldı. Bond aralıktan içeri sızıverdi hemen.

Her yer zifiri karanlıktı, 007 bir süre bekledi. Gözlerini yumdu, sonra yavaş yavaş açtı. Gözleri karanlığa alışıyordu. Çevresini iyiden iyiye seçmeye başlamıştı. Önündeki uzun koridorun sonundaki odanın kapısının altından ışık sızıyordu.

Ayaklarının ucuna basarak ışık şeridine doğru yürüdü. Sessizlik ve binanın terkedilmiş olma ihtimali giderek artıyordu. Bond araştırma servisinde kimsenin olmayacağına inanmak istemiyordu. Altından ışık sızan kapının önünde durdu ve çevresini dinledi. Bu yapı bomboş olamazdı. Gerçekten de, binanın

bomboş olmadığını kapıyı açtığı anda anladı. Kısa, kıvırcık saçlı adamı gördü. Başı masanın üstüne düşmüştü. Kısa saçlarının arasından kan akıyordu. Bütün kanı akmıştı sanki. Masanın sol yanı tamamen kana bulanmıştı.

Bond'un tabancası artık elindeydi. Ölümün bu binanın içinde dolaştığını biliyordu.

Yürüdü, adamın başını tutup kaldırdı. Gözleri açıktı ve buğulu mavi gözler Bond'a bakıyor, sanki bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Bond çılgınca bir duyguya kapıldı. İçinde her tarafı arama merakı uyanmıştı. Bu yüzden nereye gideceğini kestiremeden ortada kararsızlıkla duruyordu. Tabancası elindeydi. Garip bir duyguyla sol uçtaki kapıya doğru koştu, hızla kapıya atıldı. Kapı açılmış ve silah patlamıştı. Silah patladığı anda Bond yerdeydi.

Kurşun yerini bulmamıştı. Kapıyı açtığı anda, elinde boşluğa doğru uzanan silahıyla adamı görmüştü. Kapalı kapı yeniden delik deşik oldu kurşunlarla. Bond kurşunları sayıyordu. Adamın elindeki tabancayı bir an görmüştü, toplu bir tabancaydı. Bu toplu tabancaların hepsi topu topu altı kurşun alırdı.

Tahta kapıda dört delik vardı, Bond'a atılan ve boşluğa seken kurşunla beş ediyordu. Altıncı kurşun patladığı anda Bond fırladı... Yıldırım hızıyla hareket ediyordu. Kapıyı açıp odaya daldığı anda Walther'i arka arkaya üç defa patladı. Ne Bond'un eli ne de adam kıpırdamıştı olduğu yerden. Adam tek kurşunla yere yıkıldı.

Bond aynı anda arkasını dönmek gereğini hissetti. Korkuyordu, ama ölümden değil. Ölümle şakalaşmaya alışıktı. Korktuğu sonuna kadar

getirdiği bu işin olumsuz bir sonuca bağlanması olasılığıydı.

Bond odanın başka bir yere açılan ikinci kapısını o anda gördü. İki kişi ölmüştü şimdiye kadar. Birini Bond öldürmüştü, ikincisini ölü bulmuştu. Geriye beş kişi daha kalıyordu. O beş kişi de mutlaka araştırma servisindeydi. Silahlı oldukları yüzde yüz olan beş adamı aramak her babayiğidin harcı değildi.

Saatine baktı: 28. dakikadaydı. Daha 32 dakikası vardı. Burada her şeyi halletmek için 32 dakikası kalmıştı. 32 dakika sonunda sağ salim çıkmazsa genel valiye yazdığı pusula yerini bulacak ve polis baskın yapacaktı.

Yeni keşfettiği kapıyı biraz daha ihtiyatla açtı. Ayak ucuyla yavaş yavaş iterken vücudunu duvarın arkasına gizledi. Başıyla içeriye uzanıp bir an baktı. Kapı dar ve dik bir merdivene açılıyordu. Aşağıya doğru inen garip bir merdivendi bu. Bond merdivene doğru yürüdü. Dikkatli ve sessizdi. Kauçuk ayakkabıları ses çıkarmadığı için merdivenlerden inişi sessizliği hiç bozmuyordu. Merdivenin sonuna geldiği zaman uzun koridorun sonunda bir ışık gördü. Bu ışık bir pencere ya da kapı olabilirdi. Ama ışık cıvalı lambalardan taşan elektrik ışığıydı. Zaten Bond şu anda deniz seviyesinin altındaydı. Aynı anda koridor gündüz gibi aydınlandı.

Bütün lambalar yanmıştı. Bond kendini saklayacak bir yer aradı, bulamadı. Ortada kalmıştı, ancak merdivenin gerisine doğru kaçabilirdi. O da belirli ölçüde gizlerdi kendisini. Boksör yürüyüşüyle geri geri çekildi. İlk kurşun burnunun ucundan vınlayıp geçti. Bütün

vücudu gerildi, düşünmeden tetiğe bastı. Aslında, kör atış bir Gizli Servis ajanına yasaktı. Düşmanın yerini tayin etmeden atışa başlamak kişinin aleyhineydi. İkinci kurşun geldiği zaman Bond dizlerinin üstüne çökerek hedef küçülttü.

Üçüncü kurşun çok yakınından geçti ve Bond nihayet kurşunların atıldığı yeri buldu.

Silahını kaldırıp tavana, kendisine en yakın üç lambaya peşpeşe üç kurşun gönderdi. Üç lamba da aynı anda söndü ve Bond loş ışığın içinde kaldı.

Düşmanının onu görmesine imkân yoktu. Bond kurşunların geldiği yeri bulmuştu. Ama düşmanın dördüncü kurşununu bekledi.

Düşmanın dördüncü kurşunu ile Bond'un dördüncü kurşunu adeta üstüste patladı. Fakat sadece Bond'un Walther'inden çıkan kurşun hedefini buldu. İriyarı adam birkaç saniye sonra saklandığı yerden bir ağaç gibi koridora devrildi.

Bond iyiden iyiye telaşlıydı. Bir başka silahın kendisine dönük olmasından korkuyordu. Bu yüzden bir süre bekledi. Sessizlik insanı rahatsız edecek biçimde büyüdü. Kendi soluğunu duyuyordu.

Sonra iriyarı adamın cesedine doğru ilerledi, saatine baktı. 24 dakikası kalmıştı. Her biri korkunç tehlikelerle dolu yirmi dört dakika. Bu dakikalarda ölüm gizliydi. Koridorlarda her an yeni bir düşmanla karşılaşabilirdi.

Cesedi ayağıyla sırtüstü çevirdi. Kurşun adamın tam kalbine girmişti. Eğilip elindeki silahı aldı. Adam silahını bırakmak istemiyormuşcasına sıkmıştı parmaklarını. Bond ayakkabısının ucuyla bileğinde bir noktaya basmış, ölünün eli

gevşeyip açılmıştı.

Koridorun sonundaki basık dikdörtgeni aydınlatan ışık o anda söndü. Bond bunu garip bir önseziyle farketmişti.

James Bond koridorun ucundaki aydınlık dikdörtgenin karardığı anda, yerdeki cesedi yakasından tutup kaldırdı, kendine doğru çekti. İriyarı adam bir hayli ağırdı. Şimdi Bond ile karanlığa gömülen dikdörtgen arasında adamın cesedi vardı. Bond zorlukla taşıdığı cesedi siper ederek yavaş yavaş dikdörtgene doğru yaklaşıyordu.

Bond'un gücü her adımda kesiliyordu. Tabancasını düşmanın bulunduğu o karanlık dikdörtgene doğru her an atışa hazır tutmalıydı.

Bond artık karanlık dikdörtgene iyice yaklaşmıştı.

Hiçbir kıpırtı ve ses duyulmuyordu. Bir ara elektriğin kendiliğinden sönmüş olabileceğini bile düşündü. Sonra silahını doğrultup o karanlık dikdörtgenin içine ateş etti.

Bond'un silahına hemen başka bir patlama cevap verdi. Dikdörtgenin içi bir an aydınlandı. Kurşun Bond'un sürüklediği adamın cesedine saplandı. Ceset sallandı. dikdörtgenin içindeki adam bir ikinci kurşun yollamayı akıl etseydi Bond artık bu darbeye dayanamazdı. Ölü tenin soğukluğunu ürpererek parmaklarında hissediyordu.

İki ya da üç metre kalmıştı karanlıktaki dikdörtgenle arasında. Bir adım attı, bir kurşun daha geldi cesede saplandı. Ceset yine titredi, ama Bond artık cesedi bütün gücüyle tutuyordu.

—Karanlıktaki, dedi Bond, bu işin sonuna geldik artık...

Bir başka kurşun 007'ye cevap verdi.

—Telaşlanmayın, dedi Bond. Arkadaşınızı durmadan öldürmeye gerek yok. Öldü zaten.

Yeni bir kurşun vınladığı anda Bond ileri fırladı, cesetle birlikte dikdörtgenin içine daldı ve iriyarı adamın ölüsünü boşluğa fırlatarak tetiğe bastı. Birinci ve ikinci kurşun boşa gitti, ama üçüncü kurşunla birlikte adam "Ah!" dedi. Kısa ve kesik bir "ah".

Sonra korkunç bir sessizlik ve hemen ardından karanlıktaki adamın yere düşüşü. Bond tuttuğu soluğunu bırakıp derin bir nefes aldı. Bu tehlikeyi de atlatmıştı. Saatine baktı. Daha 16 dakikası vardı.

Bond silahını üçüncü defa doldurdu.

VII. BÖLÜM

ATIN ÖLÜMÜ ARPADAN OLSUN

Bond'un araştırma servisindeki bütün zamanı bitmişti. Artık bu garip binanın içinde kendisi ve Kraliçeleri için tehlikeli sayılabilecek hiçbir canlı varlık kalmadığına emindi. Ellerini ovuşturdu, Walther'i kılıfına yerleştirdi.

*

* *

James Bond için yapılacak tek şey kalıyordu. Denizaltı Araştırmaları Servisi'ni terkedip kente dönmek. Patikadan yürüyüp geçtikten sonra anayola çıkıp bir araç bekleyecekti. Ama işin sona erdiğini düşündüğü şu anda, kendisini yine boşlukta hissediyordu. Bütün bu maceradan sonra arkada yalnızca bir yığın ölü kalmıştı. Güzel kadınlar, acayip adamlar, yarı akıllılar ve çılgın katillerin bulunduğu bir ceset kümesi. Fakat, olayların ardındaki sırrı çözememişti.

Bu teşkilatı kim, nasıl idare ediyordu?

Bütün bunlar sonuna kadar onun için bir bilmece olarak kalacaktı. Belki Londra bunu çözecek bilgilere sahipti. Ama Bond şimdi bun-

ları uğraşacak durumda değildi. Birden, içini korkunç bir sıkıntı kapladı. Bir an önce bu binadan çıkmalı, burayı bir an önce terketmeliydi. Yer seviyesine çıkmasını sağlayacak merdivene doğru yürüdü. Yorgundu, merdiveni çıkarken yorgun olduğunu daha fazla hissetti. Gün ışığına çıkma isteği öyle kuvvetliydi ki, etrafına hiç bakmıyordu. Birinci katın koridoruna adım attığı anda yan odadan zil sesi geldi. Telefonun zili. Bond hemen elini tabancasına attı, geri döndü. Kırmızı telefon çalıyordu. Ölünün bulunduğu masanın üstündeydi telefon. Bond uzandı, ahizeyi aldı, sonra bekledi.

—Alo? dedi. Alo?..

Hafif bir soluma duyuldu, o kadar. Sonra karşıdan telefon "tık" diye kapandı. Bond dilinin ucuna kadar gelen küfrü tuttu, yutkundu. Telefonu kapamak için uzanırken vazgeçti, ahizeyi ölünün açık avucuna sıkıştırıverdi. Sonra güldü. Her şeye rağmen insanda bir çocuk taraf kalıyor, diye düşündü.

Koridorun sonuna geldiğinde, son bir defa dönüp geriye baktı. Sessiz ve boş koridorlar ne kadar korkunç ve ürkütücüydü. Birden, sanki binadaki ölüler peşine takılıvermiş gibi garip bir duyguya kapılan Bond, hızla açık kapıdan kendini dışarı attı. Aniden güneşle karşılaşınca gözleri kamaştı.

Yeşillikleri ve güneşi doyasıya seyretti. Sonra motor gürültüsü duydu. Polisler geliyor olmalı, diye düşündü. Vali kendisinden haber alamayınca polisleri seferber etmişti herhalde.

* *

Bond'un ortaya çıkmak işine gelmiyordu.

Araba araştırma servisinin ön tarafına yanaşmış, motor gürültüsü durmuştu. Tam o sırada aklına arabasının olmadığı ve buradan dönebilmek için birisinin arabasına binmek zorunda olduğu geldi. Sık ağaçların arasına doğru yürüdü, binanın giriş tarafına gitmek ve polislere "her şey tamam" demek istedi.

Birden, binanın önünde yalnız valinin arabasının durduğunu gördü. Kendi kendine bu vali biraz şapşal olmalı, dedi. Ensesinden aşağıya soğuk terler boşandı. Demek içerdekileri haklayamayıp zor duruma düşse, Kraliçeleri'nin çok güvenilir Jamaica valisi elini kolunu sallayarak tek başına gelecekti. Bu adam çok saf olmalıydı. Neyseki, Bond kendi işini kendi görmüştü. Oysa, sırtını sağlam yere dayadığını sanmıştı şimdiye kadar. Sırf bu duygunun yanlış çıkması bile, onu şimdi sinirlendiriyordu.

Vali arabadan inmiş, binaya bakıyordu. Özel spor Bentley'i ile gelmişti Bond'u kurtarmaya.

Bond'un aklından çocukça bir istek geçti o sırada. Tabancasını çekti. Valinin yürümekte olduğu yöne doğru nişan aldı. Hayal aleminde yürüyen vali işin çok ciddi olduğunu anladığı anda, bakalım ne yapacaktı? Bunu merak ediyordu.

Tetiğe bastı, kurşun birkaç metre önünde yere saplandı. Vali kendisinden beklenmeyen bir çeviklikle yere atladı ve havada bir kavis çizerek tabancasını çekti.

Bond bu kadar çevik davranan bir valinin kendisini tek başına kurtarmaya gelmesine hak verdi.

Yürüdü ve ortaya çıktı. Vali ise ondan

tarafa kurşunu yollamıştı aynı anda. Bond kendini ağacın arkasına zor attı ve bağırdı.

—Bond'um ben... 007!..

Vali doğruldu. Bond:

—Doğrusu pes! dedi. Neredeyse tam isabet alacaktım.

Vali sol eliyle iç cebinden çıkardığı gözlüğü gözüne taktı.

—Yaşlanıyoruz, diye konuştu. Uzağı göremiyorum, yoksa mutlaka vururdum sizi...

Bond:

—Görseydiniz tanırdınız, ateş etmenize gerek kalmazdı, dedi.

Birbirlerine yaklaşırken ikisi de gülümsüyordu.

Bond tabancasını kılıfına yerleştirmeden önce kontrol etti. İki kurşunu kalmıştı. Biri namluda, biri şarjörde. Genel valiye bakıp:

—İşin içinden yüzümün akıyla sıyrıldım, dedi.

Vali:

—İçerde kimse var mı? diye sordu.

—Sadece rahibe ihtiyacı olan bir düzine ceset...

Vali elinde tutmakta olduğu tabancasıyla ensesini kaşıdı. Bu haliyle Jamaica valisinden çok filmlerdeki kovboylara benziyordu.

—Size hayranım, dedi. Doğrusu akıl almayacak işlerin altından kolaylıkla kalkıyorsunuz. Şaşırtıcı bir taraf var sizde... İnsanüstü bir şans ve seziş...

Bond:

—Şımartıyorsunuz beni, dedi.

Vali Bond'un yüzüne bakıyordu. Dümdüz, dimdik ve dalgın.

—Ama, diye lafa başladı ve durdu.

Bond lafı nereye getireceğini kestirebilmek için valinin yüzüne baktı. Hiçbir anlam yoktu bu yüzde.

—Ama her zaman talihin böyle yaver gitmez!

—Doğru. Bir gün bir torpile çarpacağız muhakkak. Atın ölümü arpadan olsun!

—Kısmetinde olanın kaşığında çıkar, diye ikinci bir atasözü sıraladı vali.

Bond:

—Bana yakıştırmak için yüzlerce atasözü bulunabilir, dedi.

—Biliyor musunuz, Bay Bond, hayatta başarıya ulaşmak için neyi niçin ve nerede yapacağını bilmek yeter. Sizde bu sihirli ölçü var... bende de vardır ya...

Şimdi binaya doğru yürüyordu. Tam kapının önünde durdu, Bond'a baktı.

—İçerdeki manzara görülmeye değer bir şey değil, dedi Bond. Bana kalırsa hemen şehre dönelim.

Adam sanki Bond'un bu sözlerini duymamış gibi kapıyı itip içeri süzüldü. Bond arkasından binaya doğru yürümek zorunda kaldı. O da açık kapıyı itip içeriye girdi

*

* *

Genel vali loş koridorda ilerliyordu. Sessizlik içinde yalnız onun ayak sesleri duyuluyordu. Bond kapı ağzında durmuş, onu bekliyordu. Bir vali için ölüleri seyretmek fazla ilgi çekici olmamalıydı.

Biraz sonra manzarası hiç hoş olmayan ilk ölüyle karşılaşacak, midesine hafif bir kramp

girecek ve kusma isteği duyacaktı.

Vali Bond'un ilk öldürdüğü adamla karşılaşınca durdu. Dizlerini kırarak ölünün üstüne eğildi. Koridor sessizliğe gömülmüştü. Bond kendiliğinden bir adım attı, adımının çıkardığı ses garip bir şekilde koridoru dolduruverdi.

James Bond bir adım atıp durmuştu. Sanki loş, uzun koridorda ona birdenbire olağandışı gelen bir gürültü, bir ses duymuştu. Bunun ne olduğunu, neden böyle bir duyguya kapıldığını bilemiyordu. Ama olağandışı bir ses duyduğunu biliyordu. Yirmi metre uzunlukta bir koridordaydı. On beş metre kadar ilerde yatan bir ölü. Ölünün başucunda da diz çökmüş Jamaica valisi.

Bond duyduğuna emin olduğu bu gürültünün ya da sesin aslında böyle bir ortamda çıkmaması gerektiğine inanıyordu. Ama neydi? Nereden çıkmıştı? Belki çok tanıdık bir sesti bu, ya da ilk defa duyduğu garip bir gürültü...

Bond tehlikenin sıcaklığını yüzünde duyuyordu. Durumda bir gariplik vardı. Bu onu yıllardan beri yanıltmamış bir duyguydu. Tehlikenin sıcaklığını yüzünde duymak, falcılık gibi bir şeydi aslında, ama Bond buna hep inanırdı.

Bond'un eli hemen tabancasına gitti. Başparmağıyla emniyet mandalını açtı, işaretparmağını tetiğe taktı. Bütün bu hareketleri bir makine gibi kendiliğinden yapıyordu.

Vali hâlâ öylece duruyordu ölünün başında. Bond silahını eline alınca o duygu kayboluverdi birden. Yürümeye devam etti, adımını attı, ikinci adımı atarken dikkatliydi. Yine aynı gürültüyü yeniden duymak için kulaklarını dört

açmış ve dikkat kesilmişti.

Vali diz çöktüğü yerden ağır ağır kalkıyordu. Hareketleri müthiş ağırdı. Tam doğrulduğu zaman, bir süre hiç kıpırdamadan durdu. Taştan bir heykel gibi. Bond o sırada bir adım daha atıp durmuştu.

Aynı anda vali Bond'dan tarafa dönmeye başladı yavaş yavaş... Kendisine tamamen döndüğünde, Bond biraz önce duyduğu o gürültünün ne olduğunu anladı... Hiç beklemediği bir şeydi bu.

Manzara, James Bond için akıl almayacak kadar şaşırtıcıydı. Doğrusu Bond böyle bir manzarayla karşılaşacağını aklının ucundan bile geçirmiyordu.

Ama Jamaica genel valisi de aynı durumdaydı. O da hiç beklemediği bir şeyle karşılaşmıştı.

Bond'un elindeki tabanca atışa hazırdı.

İki adam loş koridorda aynı şaşkınlıkla sadece bir an birbirlerine baktılar. Bond genel valinin düşman olabileceğini aklının kenarından bile geçirmemişti. Valinin elinde tabanca vardı.

Bond'un biraz önce duyduğu o garip gürültü, kaldırılmış horozun çıkardığı sesti. Namlu James Bond'un sol göğsüne kurşun kusmaya hazır karanlık bir ağız gibiydi.

Valinin gözleri iri iri açılmıştı. Çünkü hiç beklemediği bir şeyle karşılaşmıştı. Bir süre önce ölünün başında diz çöküp düşündüğü sırada hesaplar yapmıştı. Bond savunmasızdı, silahı kılıfındaydı. Oysa kendi tabancası elindeydi, horozu kaldırmıştı. Ağır ağır kalkacak, yavaşça dönecek, yalnızca silahı doğrultup tetiğe basa-

caktı. Başka bir gayrete gerek yoktu. Yalnızca tetiğe dokunmak yetecekti. Böylece Ahtapot yeryüzünün en tehlikeli, en gözüpek gizli ajanının karşısında son zaferini kazanacaktı.

Bond tabancasının tetiğine dokundu. İki kurşundan birini valinin sağ eline yolladı, tabancayı yere düşürdü.

—Oyunun sonuna geldik! dedi Bond. Artık teslim ol!

Vali düşen tabancanın arkasından korkunç bir hırsla kendini yere attı, sonra tabancasına uzandı. Valinin sol eli tabancaya uzanmış, onu yakalamak üzereydi, Bond tetiğe dokundu. Kurşun adamın beynini parçalayıverdi. Tabancanın üstündeki el kasıldı, kabzayı sıktı ve gevşedi.

Ahtapot ölmüştü...

Aynı anda, dış kapının açıldığını duydu Bond. Hırsla döndü. Elinde tabanca vardı, ama silah boştu. Kapıdakinin kim olduğu belli değildi. Işık arkadan geliyor ve yüzü gözükmüyordu, ama incecik bir silueti vardı.

James Bond'un telaşı kısa sürdü. Elinde ateş etmesi imkânsız tabancasıyla bir an öyle kalakaldı. Bond tehlikeye ve kaçınılmaz ölüme karşı erkekçe alçalmadan gitmeye karar verdi. Silahını gelişigüzel fırlatıp attı. Silah tok bir sesle düştü taş zemine. Sonra bir sessizlik oldu. Arkasından ışık gelen ve yüzü görünmeyen o incecik siluet iki adım attıktan sonra durdu.

Bond o zaman valinin tabancasını hatırladı. Tabancasında kurşun vardı, onu kullanabilirdi. Ama silaha arkası dönüktü. Son fırsatı da kaçırmıştı... Sonunun böyle olacağını biliyordu... İngiliz Gizli Servisi'nin şanlı ajanı James Bond'un kaydı dünyadan silinecekti.

Tam o sırada ince siluet arkasına döndü. Bond:

—Merhaba Money! dedi.

Bond kendisini tutmasa kahkahalarla gülebilirdi. Bu M.nin sekreteri Bayan Moneypenny idi.

Money kapıdan girdi, kendini tutamadı, Bond'a doğru koşmaya başladı.

Bond'un boynuna sarılırken:

—Şef bayağı endişelendi! diyordu. Senden gelen mesajlarda anahtar kelime olmadığı için bu işte bir bityeniği olduğunu sanıyordu...

Bond M.ye hiçbir mesaj yollamadığını hatırladı. Ama bunu şimdi söylemenin gereği yoktu.

—Neler döndü burada, Bond? dedi Penny.

Bond fırlatıp attığı Walther'i aldı, kılıfına yerleştirdi.

—Çok işler oldu aslında! dedi Bond.

—İki kişi dünyasını değiştirmiş, dedi Bayan Penny.

—İki kişi mi? O, sadece hikâyenin bir kısmı. Önemsiz bir kısmı. (Durdu. Ölülere baktı.) Yalnız, biri Jamaica valisidir, dedi arkasından.

—Vali mi?

—Cesur, gözüpek ve dürüst bir adamdı Jamaica valisi. Düşmanla çarpışırken öldü.

—Tanrı günahlarını bağışlasın!

Bond onun günahlarının bağışlanacağına inanıyordu, ama valinin korkunç Ahtapot olmasının yaratacağı skandalı önlemek için gerçeği saklıyordu. Bunu yalnız M.ye söyleyebilirdi.

Penny o anda elini tutup sıktı.

Bond hiç konuşmadan o ince parmakları sıkmakla karşılık verdi.

MEÇHUL HEDEF

I. BÖLÜM

USTA ATICI

James Bond, Bilsey'deki ünlü Century Poligonu'nda, beş yüz yardalık atış sahasındaydı.

Yanıbaşında, çimenlere çakılmış olan ufak levha üzerinde 44 rakamı vardı ve 180 santimetrekarelik hedefin üzerinde de aynı numara okunuyordu.

Yaz akşamının çöken alacakaranlığında ve insan gözüyle bakılınca ufak bir çıkıntının üzerine konmuş kare biçimindeki hedef, bir posta pulundan farksızdı.

Fakat Bond'un mavzerine takılı olan dürbün, daha doğrusu karanlıkta bile görüşü sağlayan enfraruj Snipercope, hedefi büyütüp ayna gibi gösteriyordu.

Bond baktığı zaman, hedefi karelere bölen soluk mavi ve bej renkleri bile görüyordu. Hedefin ortasında 15 santim çapındaki yarım daire biçimindeki şekil kararan gökte görünmeye başlamış olan yarımay büyüklüğündeydi.

James Bond son atışında mermiyi hedefin sol

tarafına doğru yollamıştı... Pek güzel bir atış değildi bu.

Bond rüzgârın nereden estiğini kestirebilmek için sarılı-mavili rüzgâr balonuna baktı. Balon gündoğusundan esen rüzgârla dalgalanıyordu.

Bond namluyu iki çizgi sağa kaydırdı, sonra tüfeğin üzerindeki dürbünün artıkılını yeniden hedefin tam orta noktasına getirdi. Parmağını hafifçe tetik köprüsünün içine soktu, tetiğin eğrisine doladı, daha hafif nefes almaya başladı, sonra yavaşça tetiği çekti.

Silahın yırtıcı sesi bomboş poligonu delicesine dolaştı, etrafta derin yankılar yaparak dağıldı. Hedef hemen yerin altında kayboldu, yerine öbür hedef göründü.

Evet, bu kez siyah yama hedefin sağ alt köşesindeydi. Hedefe tam ortadan bir isabet kaydetmişti.

Atış subayı arka tarafında, yukarda bir yerden:

—Güzel! diye gürledi. Devam edin!

Hedef yeniden meydana çıktı.

Bond yanağını tekrar ağaç kabza üzerindeki o ılık yere yasladı, gözünü dürbünün lastik göz yuvasına yerleştirdi.

Sol elini pantolonunun yan tarafına silerek kuruladı, sonra tetik köprüsünün önünden silahı sıkı sıkıya kavradı.

Bacaklarını iki, üç santim daha açtı. Şimdi seri olarak beş atış yapacaktı. Bakalım, bu seri atış herhangi bir dağılmaya sebep olacak mıydı? Tahminine göre, dikkatli davranırsa bu seri atışta dağılma olmayacaktı.

Gizli Servis silahçısının eline geçirmiş

olduğu bu nefis silah, insana bir buçuk kilometreden ayakta duran bir canlıyı şıp diye zımbalayabileceği hissini veriyordu. Bond'un atış denemelerinde kullandığı bu silah, Winchester Fabrikaları tarafından Dünya Atıcılık Şampiyonası'na katılacak Amerikan atıcıları için imal edilmişti.

—Hazır mısınız?

Bu ses yine Bond'un arka tarafından ve yukardan bir yerden gelmişti.

—Hazırım!

—Atışa geçmeniz için beşten başlayarak tersine sayacağım. Tamam. Beş, dört, üç, iki, bir. Ateş!

Fırıl fırıl dönen bakır-nikel karışımı beş çekirdek alacakaranlığın derinliklerine doğru fırlarken yer hafifçe titredi, havada vınlamalar oldu.

Hedef devrildi, sonra tam ortasında birbirlerine gayet yakın beyaz, dört ufak daire ile çabucak yeniden gözüktü. Hedef üzerinde beşinci bir daire yoktu. Hatta, merminin hedefin kenarına isabet ettiğini ya da karavanaya gitmiş olduğunu gösteren siyah daire bile yoktu.

Atış subayı gece dürbününü indirerek:

—Son mermi aşağıdan gitti! diye seslendi. Yardımlarınıza çok teşekkür ederiz. Her yıl sonunda atış poligonundaki hedeflerin gerisinde bulunan kum tepelerini eler, kuma gömülmüş mermi çekirdeklerini toplarız. Böylece her yıl o mermi çekirdeklerinden en az on beş ton iyi cins kurşun ve bakır elde ederiz. İyi para kaynağıdır...

Bond artık atış subayının sözlerini dinlemiyordu.

Zihni dağılmıştı, ayağa kalktı. Tüfekçi Birliği'nden Onbaşı Menzies bulunduğu yerden çıkıp geldi ve Winchester'i sehpasından sökmek için Bond'un az önce yatmakta olduğu yere diz çöktü.

—Çok sert ateş etmişsiniz, efendim! dedi.

—Biliyorum, onbaşı. Nasıl seri ateş edebileceğimi anlamak istedim. Onun için kendi kendime bir deney yaptım. Silahın hiçbir kusuru yok. Çok güzel bir mavzer. Bugüne kadar böylesine güzel bir atış silahı kullanmadım diyebilirim. Neyse, benim artık gitme zamanım geldi. Sizin Londra'ya dönmek için vasıtanız var, değil mi?

—Evet, efendim. İyi geceler!

Atış subayı Bond'a o gün yapmış olduğu atışları ve atış sonuçlarını gösterdi. Görerek iki atış, sonra yüz metreden beş yüz metreye kadar yüzer arayla beş defa onar atış.

Atış subayı kâğıdı Bond'a verirken hayranlığını gizleyemedi.

—Gerçekten imrenilecek dereceler. Gelecek yıl burada Kraliçe'nin atış müsabakalarına girmelisiniz.

Bond elindeki kâğıda bakmadan başını ona çevirdi.

—Teşekkür ederim. Ben o kadar usta bir atıcı değilim. Atışlarda bana yardımcı olduğunuz için sağolun.

Bond uzaklardaki saat kulesine baktı. Kulenin iki tarafına çekilmiş kırmızı tehlike bayrağı atışın sona ermiş olduğunu göstermek için ağır ağır indiriliyordu.

Saatin akrebiyle yelkovanı ise dokuz çeyreği gösteriyordu.

Bond tekrar atış subayına döndü.

—Size bir viski ısmarlamak isterdim. Fakat ne yazık ki, Londra'da bir randevum var. Bu içkiyi sözünü ettiğiniz atış müsabakalarının yapılacağı güne bırakabilir miyiz acaba?

Atış subayı hiçbir şey söylemeden başıyla olumlu bir işaret yaptı. Savunma Bakanlığı'ndan birdenbire geliveren bazı telgraflar üzerine, gökten adeta zembille inen ve her atışta doksanın üzerinde vuruşlar yapmış olan bu meçhul adam hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu.

Gerçekten de, bu çakır gözlü adamın gelişi çok esrarengiz bir şekilde olmuştu. Kimse neyinnesi olduğunu bilmiyordu. Buz gibi bakışlarında, silahı kavrayıp nişan alışında müthiş tecrübeli ve kendinden emin bir silahşörün hali vardı.

Tuhaf! Atış subayı olarak yalnız uluslararası atıcılık yarışmalarında görevlendirilirken neden bugün Bond denilen bu genç adamın atışlarında hazır bulunması için kesin bir talimat almıştı?

Hem sonra ancak büyük merasim günlerinde ya da atış müsabakalarında çekilen tehlike flamaları neden sırf bu adam için saat kulesine çektirilmişti?

Çakır gözlü adamı güç duruma düşürmek için mi? Yaptığı atış denemelerine daha gerçek bir hava vermek için mi? Neydi ismi? Bond. Binbaşı James Bond. Bu kadar ustaca silah kullanan, bu derece keskin nişancı bir adamın muhakkak Milli Atıcılık Kulübü'nde resmi kaydı olmalıydı. Londra'ya döner dönmez bu esrarengiz adam hakkında bilgi edinecekti.

Bond Londra'da bir randevusu olduğunu söylemişti. Londra'da randevu için ne kadar garip bir saat seçmişti. Muhakkak, bir genç kız falan olmalıydı.

Atış subayının sade hatlı yüzünde kırışıklar belirdi. İstediği kızı elde edebilecek bir tipi vardı Bond'un.

Çok iyi tanırdı atış subayı bu tipleri.

İki adam poligonun arka tarafındaki zarif kulüp evlerinin önünden geçerek ağır ağır Bond'un arabasına doğru konuşmadan yürüdüler. Atış subayı yanındaki meçhul şahsa ait soruların bir tanesini bile yanıtlayamamıştı.

Bond'un arabası Landseer'in ünlü "Kaçan Geyik" adlı heykelinin kurşunlarla delik deşik olmuş demirden bir taklidinin tam karşısında duruyordu.

Atış subayı arabaya hayran hayran baktı. Sonra:

—Görünüşü çok güzel bir araba, dedi. Continental modelinde hiç böyle bir karoser görmedim. Özel olarak mı yaptırdınız?

—Evet.

—Güle güle kullanın. Doğrusu kıskanılacak bir araba.

—Evet, spor arabalar gerçekte iki kişiliktir. Sonra bagajları da çok dar olur. O yüzden spor arabayı değişik bir karoser içine oturtup büyütmeye karar verdim. Çok iddialı bir araba oldu korkarım. Neyse, şimdilik hoşça kalın, yine görüşürüz.

Bond atış subayına veda ettikten sonra arabasının direksiyonuna geçti, çalıştırdı. Arka tekerlekler etrafa çakıllar sıçratarak döndü, araba uzaklaştı.

Atış subayı yerinden kımıldamadı. Yakut rengi stop lambaları King's Bulvarı üzerinde gözden kaybolana kadar arabanın ardından baktı.

Sonra, topukları üstünde sert bir dönüş yaptı ve doğruca Onbaşı Menzies'i aramaya gitti. Bu nereden geldiği ve nereye gittiği meçhul binbaşı hakkında belki ondan bilgi alabilirdi.

Fakat atış subayı ondan bir şey öğrenemedi. Onbaşı, Bond hakkında hiçbir soruya yanıt vermedi. Atış subayı binbaşı rütbesini taşıyordu. Sorularına cevap alamayınca, bu kez onu rütbesine dayanarak sorguya çekti. Fakat yine sonuç alamadı. Menzies tek bir kelime bile etmedi.

Bunun üzerine binbaşı arabasına atladı ve doğruca Londra'nın yolunu tuttu. Yarım saat sonra Londra'ya vardığında, rüzgâr hızıyla başkent sokaklarından geçti. Milli Atıcılık Kulübü binasına girdi ve doğru kütüphaneye gitti. Orada James Bond ile ilgili bilgiler arayıp bulacaktı.

II. BÖLÜM

CİNAYETE YAKIN BİR İŞ

James Bond'un Londra'daki randevusu hiç de atış subayının tahmin ettiği gibi değildi. Berlin'e gidecek bir BEA uçağına yetişmesi gerekiyordu.

Bond arabasını Londra Havalanı yönünde rüzgâr gibi sürerken aklının çok azı yolla meşguldü. Havaalanına uçağın kalkış saatinden ne kadar önce varırsa o kadar iyi olacaktı. Uçak kalkmadan önce iki, üç kadeh viski içmek istiyordu.

Yola fazla dikkat ettiği yoktu. Bütün iyi sürücüler gibi arabanın idaresini ve trafikle ilgili sorunları düşünmüyordu bile. Aklı, kendisini o uçağa yetişmeye zorlayan görevle meşguldü.

BEA uçağıyla randevusu sadece ikinci dereceden bir randevuydu.

Önündeki üç geceden birinde, Berlin'de bir adamla buluşacaktı. O randevuya muhakkak gitmesi, o adamı mutlaka bulması ve gördüğü yerde öldürmesi gerekiyordu. Bu konuda Gizli Servis'ten kesin emir almıştı.

* *

James Bond bir gün önce, saat iki buçuk sularında Gizli Servis'teki odasından çıkmış, şefi M.nin bürosuna yürüyordu.

M.nin sekreteri Bayan Moneypenny'nin odasına girdiğinde kendisine gizliden gizliye aşık olan genç kıza eliyle bir selam verdi. Penny sol kaşını kaldırarak anlamlı anlamlı baktı, sonra da başını sallayarak:

—M.seni bekliyor! dedi.

*

* *

Bond ses geçirmeyen kapitone kapıyı itip de şefinin bürosuna girdiği anda, havada bir gariplik sezmişti.

Büyük masanın beri tarafındaki koltuklardan birinde oturan şefinin yarı dönük profiline baktığı zaman işin içinde bir bityeniği ya da çok önemli bir görev olduğunu sezmişti.

M.nin başı Churchill'e has dertli düşünür pozuyla kolalı yakasının içine gömülmüştü.

Birdenbire,M. döner koltuğu çevirdi, Bond'a doğru döndü. Sonra en gözde ajanını yukardan aşağıya süzdü. Bond onun bu bakışlarına bir anlam vermeye çalıştı ve hissettiği şey de onu çok şaşırttı.

M. kendisine sanki kravatını iyi bağlamamış ya da saçları muntazam taranmamış gibi bakıyordu.

Sonra M. bir an önce söylemek istediği şeyi bitirip o bahisten kurtulmak ister gibi konuşmaya başladı.

—272 Numaralı ajanımız Gizli Servis'imizin en usta elemanlarından biridir. Yıllardan beri

çok tehlikeli işler başardı. Gözüpek, cin gibi bir ajandır. Kendisine raslamış olabileceğini zannetmiyorum. Çünkü İkinci Dünya Savaşı sona erdiği günden bu yana Sovyet Rusya'nın kuzeyinde, Beyaz Deniz'de Novaya Zimliya Adaları'nda pusuda yatıyor. O tarihten bu yana Rus sınırları içinde. Novaya Zimliya da bildiğin gibi, bir hayli zamandır karşı tarafın en gizli silahlarını, en güçlü nükleer füzelerini, en son sistem roketlerini denemek için kullandıkları ıssız, kar ve buz tabakası altında bulunan adalardır. 272, görevini hakkıyla başardı. Ve şimdi Rusya'yı terketmek istiyor... Hem de paha biçilmez bilgiler ve malzemeyle yüklü olarak. Rusların atom ve hidrojen bombalarıyla roketlerine dair çok önemli sırlar var elinde. Ayrıca, Rusların yeni bir seri nükleer bomba denemeleri için hazırladıkları çok gizli bir planı da eline geçirmiş...

M. bir an sözlerinin Bond üzerinde yapmış olduğu etkiyi anlamak için ona baktı. Bond gözlerini hiç kırpmadan şefine dikmiş, anlattıklarını harfini bile kaçırmadan dinliyordu. M. bunu görünce istifini bozmadan devam etti:

—272 Numara'nın ele geçirdiği sonuncu plan Rusların bu yıl içinde yapmaya hazırlandıkları bütün nükleer denemeleri içeriyor. Bu denemeler de sırf Batı dünyasına baskı yapmak amacıyla hazırlanmış bulunuyor. Asıl hedefleri Berlin. Yeni silahlarla ürkütücü denemeler yapıp Batı'yı korkutmak, sonra o hava içinde Berlin'de yeni hareketlere girişerek Batılıları oradan çekilmeye zorlamak istiyorlar. Asıl amaçlarının ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.Fakat Dışişleri Bakanlığı'na kulak verirsek getirdiği malzeme çok müthişmiş... Eğer

öyleyse, o zaman Cenevre Silahsızlanma Konferansı'nın çalışmaları tamamen boşuna! Komünist Blok hayli zamandır nükleer silah denemelerine son verilmesi için kıyamet koparıyor. Oysa 272'nin getirdiği planlar Rusların bu konferansta kopardıkları patırtının tamamen sahte olduğunu ufak bir kuşkuya yer vermeyecek şekilde ortaya koyacak. 272 gizlendiği yerden kaçarak Doğu Berlin'e kadar gelmeyi başardı. Büyük bir başarı bu. Fakat KGB onun çok önemli belgelerle Doğu Berlin'e hareket ettiğini haber almış. Bütün KGB şu anda peşinde... Ayrıca, Doğu Almanya Güvenlik Teşkilatı da bütün adamlarıyla onun yok edilmesi için görevlendirilmiş... 272, şu anda Doğu Berlin'de gizleniyor ve bize de şu ana kadar sadece bir tek mesaj uçurabildi. Bu mesaj onun için bir ölüm kalım meselesi. 272 mesajında, önümüzdeki üç geceden birinde, saat altı ile yedi arasında, Berlin'de sınırı aşarak Batı'ya geçeceğini bildiriyor. Yani ya yarın gece, ya öbür gece, ya da bir sonraki gece...

Bond'un her kelimesini kulak kabartarak dinlediğini sezen M. koltuğunda hafif sola döndü, sonra yeniden Bond'a bakarak konuşmasına devam etti:

—272 mesajında sınırı nereden geçeceğini de bildiriyor. Ne var ki...

M.nin ağzının iki kenarında endişe ve üzüntü ifadesi olarak belirmiş kıvrımlar iyice belirginleşti.

—...Ne var ki, 272'nin bize mesajını yollamak üzere kullandığı kurye, aynı zamanda karşı taraf hesabına da çalışıyormuş. İki taraflı casusmuş. Tabii, onun iki taraflı çalıştığından 272'nin

haberi yok. Batı Berlin İstasyonu'muz dün onun aynı zamanda karşı taraf hesabına da çalışmakta olduğunu anlamış bulunuyor. Bizimkiler tamamen bir raslantı eseri olarak, KGB ajanlarının kullandığı şifreyi çözmeyi başarmış. Kuryeyi yakaladılar tabii. Yargılanması için de bir uçağa koyup buraya yollayacaklar. Fakat neye yarar! KGB, 272'nin Doğu'dan Batı'ya kaçmak istediğini biliyor. Sınırı hangi saatte ve ne zaman aşacağını da öğrendiler. Onun ilgili kaçışıyla biz ne biliyorsak, onlar da onu biliyorlar.

M. anlattıklarından yorulmuş gibi sözlerine ara verdi, doğruldu, arkasına yaslandı. Hiç kımıldamadan öylece kaldı. Sonra yeniden ağır ağır devam etti:

—Bizimkilerin çözebildiği KGB şifresi, yalnızca bir gün kullanılan cinsten bir şifreymiş. Ama yine de KGB'nin o günkü bütün telsiz konuşmalarını dinlediler ve o dinledikleri bile bize yeterli bilgi sağladı. Planları son derece kesin. 272'nin gizlendiği yerden çıkmasını ve sınırı aşmak üzere son hamleyi yapacağı anı bekleyecekler ve onu kaçarken vuracaklar... Kurdukları tuzak yeri de, 272'nin bize mesajında bildirdiği Doğu ile Batı Berlin arasındaki geçit vazifesi gören bir cadde. Kuryenin iki taraflı bir casus olduğunu ve KGB'nin kendisini temizlemek için tuzak kurduğunu 272'ye bildirmemiz gerek. Fakat bu imkânsız. Çünkü onun nerede gizlenmiş olduğunu bilmiyoruz. Kızıllar bizimkini temizlemek için büyük bir harekât hazırlıyorlar... "Av Harekâtı" adını vermişler bu hazırlığa. Bizimkini temizlemek için en keskin nişancılarını görevlendirmişler. O keskin nişancının kim olduğunu bilmiyoruz. Yalnızca, kod

isminin "Tetik" olduğunu öğrenebildik. Bu adam daha önceleri de birçok ajanımızı tam Batı'ya kaçacakları anda vurup öldürdü. Sınırın öbür tarafında bir hayli uzak mesafeden dürbünlü tüfekle ateş ederek... İyi nişancı olan "Tetik"e sınırın yanında 272'yi beklemesi ve onu vurması konusunda talimat verilmiş. Tabii onlara kalsa, 272'yi makinelilerle taramaya bayılırlar. Ama, bu şekilde hareket etmek istemiyorlar. Adamlarına da hiçbir olay çıkarmamaları için emir verdikleri anlaşılıyor... Hem sonra, o keskin nişancıya sonsuz güvenleri var.

—Peki, benim bu işteki rolüm ne olacak?

James Bond bu soruyu laf olsun diye sormuştu, çünkü alacağı cevabı tahmin ediyordu.

Bu iş gerçekten pis bir iş olacaktı. Bond, sırf Çift Sıfır Şubesi'nin en iyi elamanı olduğu için o işe seçilmişti. Fakat nedense, Bond garip bir hisle M.yi her şeyi bütün çıplaklığıyla olduğu gibi ortaya koymaya zorlamak istiyordu. Kötü bir işti bu. Düpedüz bir cinayet işlemesini isteyeceklerdi kendisinden.

—Bu işteki rolün ne mi olacak, 007?..

M. masanın gerisinden Bond'a buz gibi soğuk bakışlarla baktı. Sonra, son derece sert bir tonla konuşmaya başladı.

—Bu işteki rolünün ne olacağını bal gibi biliyorsun. Sözünü ettiğim o keskin nişancıyı öldüreceksin. Ve onu 272'yi haklamasına meydan vermeden öldürmen lazım. Hepsi bu kadar, anlaşıldı mı?

Berrak mavi gözler soğuk bakışlarla bakmaya devam etti. M. elemanlarını hiçbir zaman adam öldürmeye göndermekten hoşlanmazdı. Fakat

böyle bir şey gerektiği zaman da, acımasız bir komutan gibi kesin, sert komutlar verirdi.

—Emredersiniz, efendim! dedi Bond. Bu işle ilgili bütün bilgiler kurmay başkanında olacak herhalde. Bir an önce atış sahasına gidip biraz atış yapmam iyi olacak. Pratiğe ihtiyacım var. Bu işte hedefi şaşırmamak gerek.

Sonra kapıya yürüdü.

M. arkasından:

—Bu işi sana vermek zorunda kaldığım için özür dilerim, dedi. Kötü bir iş biliyorum. Sana hiçbir zaman bu türden işler vermek istemezdim, bilirsin.

—Merak etmeyin, efendim. Elimden geleni yapacağım.

James Bond yürümeye devam ederek M.nin odasından çıktı. Bu iş hiç hoşuna gitmemişti. Fakat yapacak bir şey de yoktu. Soğukkanlılıkla insan vurmaktan hiç hoşlanmazdı.

Kurmay başkanı ise, M.den biraz daha anlayışla hareket etmişti.

—İşin sana verilmesine çok üzüldüm, James! demişti. Fakat bu iş basit bir şey değil. Rasgele birini görevlendiremezdik. Gerçi, bir hayli keskin nişancı er ve subayımız var, fakat canlı bir hedefin çok karışık ve zor bir iş olduğunu biliyoruz. Bilsey'deki atış sahasına gittim. Bu gece atış sahaları kapandıktan sonra saat sekizi çeyrek geçe oraya gidip atış yapman için gerekli hazırlıkları tamamlattım. O saatte poligondaki görüş imkânı aşağı yukarı Berlin'deki görüş imkânına uygundur. Kullanacağın silahı da tüfekçi temin etmiş. Sen arabana atla, doğruca Bilsey'e git. Gece yarısı Berlin'e hareket eden BEA uçağında sana yer ayırttık. Şu adrese de bir taksi ile git.

Bond'a üzeri yazılı bir kâğıt parçası vererek:

—Bu adreste yazılı binaya girince, doğruca dördüncü kata çık. 2 Numaralı adamımız seni orada bekleyecek. Ondan sonra da korkarım ki, pusuya yatıp üç gün, üç gece tetikte beklemen gerekecek...

Bond deminden beri zihnini kurcalayan bir noktayı sormadan yapamadı.

—Peki, silah Batı Berlin'e nasıl girecek? Yoksa bir golf çantası içinde onu Alman gümrüğünden ben mi geçireceğim?

—Mavzer Berlin'e Dışişleri Bakanlığı'na ait kurye torbalarından birinin içinde gidecek. Yarın öğle sularında elinde olur.

Kurmay başkanı parola yazmak için basılmış bloknota uzandı.

—Eh, bir an önce poligona gidip işe başlasan iyi olur...

Onu çeyrek geçiyordu. Şansı iyi giderse, yarın bu zamanlarda her şey sona ermiş olacaktı. Bu işi gözünde bu kadar büyütmesine de gerek yoktu. Ya 272 Numara ölecekti, ya da "Tetik." Buna tam anlamıyla cinayet denemezdi. Fakat cinayete oldukça yakındı yapmaya kalkıştığı iş.

III. BÖLÜM

AVCI PUSUYA YATTI

Kochstrasse ile Wilhemstrasse'nin kesiştikleri köşede yer alan çirkin manzaralı altı katlı bina, bombalanmış bölgede ayakta duran tek yapıydı.

Bond taksi ücretini ödedi. Bir süre, bombalanmış arsalarda boy atmış bir metre yüksekliğindeki otlara, sarımtırak lambalarla aydınlatılmış kavşağa dek uzanan enkaz halindeki duvarlara baktı.

Sonra, dördüncü katın ziline bastı ve bekledi. Kapıyı açan otomatik bir saniye sonra çıt etti.

James Bond telaşsız bir tavırla kapıyı itti, bir gölge gibi içeriye süzüldü. Kapı arkasından kendiliğinden kapandı. Beton koridordan holün sonundaki asansöre yürüdü.

Lahana, ter, puro kokuları kendisine Almanya'da ve Orta Avrupa ülkelerindeki eski gezintilerini hatırlattı. Şu anda bindiği asansör bile ağır ağır, güçlükle yükseliyordu.

Ne var ki, bu kez yukarda asansörün başın-

da bekleyenler kendi safındaydı. Bu defa yukardaki sahanlıktan korkması için hiçbir neden yoktu.

*

* *

Batı Berlin Gizli Servis İstasyonu'nun 2 Numara'sı kırk iki,kırk üç yaşlarında,zayıf,sırım gibi bir adamdı. Sırtında mesleğinin üniforması vardı, yani çok iyi dikilmiş balık sırtı koyu yeşil ince bir tüvit ceket ve beyaz ipek gömlek. Boynuna eski bir üniversite kravatı bağlamıştı. Wykehamist Koleji'nde okumuş olduğunu Bond kravatına baktığı anda anlamıştı. Apartmanın ufak,toz kokulu holünde birbirleriyle bilinen biçimde tanıştılar.

Bond adamı görür görmez onun ne tip biri olduğunu anlamıştı. Tipik bir devlet memuruydu aslında. Bu işte Bond'a refakat edecek, ona yardımcı olacak titiz bir adama ihtiyaç duyulmuştu ve bu iş için Yüzbaşı Paul Sender biçilmiş kaftan sayılmıştı.

Bond'a daireyi gezdirirken ve yapacağı iş için yapılmış bazı hazırlıkları gösterirken, Sender bu işten duyduğu memnuniyetsizliği basit gevezeliklerin ardına gizlemeyi çok iyi biliyordu.

Daire, çift yataklı büyük bir yatak odası, banyo ve mutfaktan ibaretti. Yatak odasında dikkati çeken şey, karyolalardan birinin durumuydu. Üzerine üstüste üç şilte yığılmış, en üste de çarşaflar, yorganlar serilmişti.

Yüzbaşı Sender yatak odasını gözden geçirdikleri sırada bir ara Bond'a baktı.

—Atış sahasını gözden geçirmek ister miydiniz? diye sordu. Sonra size karşı tarafın neler

düşünmekte olduğunu, ne gibi hazırlıklar yaptığını açıklayabilirim...

Bond çok yorgundu. Yatağa girdiğinde kafasında o savaş meydanının manzarasıyla uyumak istemiyordu. Ama, oraya ne amaçla gelmiş olduğunu da unutamıyordu.

—Çok memnun olurum, dedi.

Yüzbaşı Sender:

—Perdeleri açmak istemiyorum, dedi. Pek sanmam, ama karşı tarafta 272'nin kaçacağı yeri ve oraya hakim bu taraftaki binaları devamlı gözleyen bir gözcü bulunabilir...

Bir an durdu, sonra eliyle şilteleri gösterdi.

—Bu şiltelere uzanıp başınızı perdenin altına sokun ve karşı tarafa bakın. Size gördüğünüz yerler hakkında kısaca açıklama yapacağım. Önce sol tarafa bakın!..

Bond bir sıçrayışta yatağın üstüne fırlayıp uzandı, kendini pencereye doğru çekti, sonra başını perdenin altına sokup öbür taraftan çıkardı. Pencerenin yarısı açıktı. Bond yatağın üzerine uzanır uzanmaz, kendini bir anda atış poligonunda gibi hissetti.

Fakat şimdi beş yüz yarda uzaklıktaki bir hedefe değil de, kesif otlarla kaplı bir arazinin üzerinden pırıl pırıl ışıklar içindeki Zimmerstrasse'ye, Doğu Berlin ile Batı Berlin arasındaki sınırı teşkil eden caddeye bakıyordu.

Cadde yüz elli metre kadar ilerdeydi.

Yüzbaşı Sender'in perdenin arkasından gelen sesi, Bond'a bazı açıklamalar yapmak için alçalıp yükseliyordu.

—Önce önünüzdeki bombalanmış sahayı açıklayayım. Otlarla kaplı olduğu için kaçan birine gizlenme imkânı sağlar. Evin önünden

sınıra kadar yüz otuz metrelik bir alan teşkil ediyor. Ardında sınır, yani cadde bulunuyor. Düşmana ait tarafta, yine bombalanmış boş arazi var. 272'nin kaçmak için bu bölgeyi seçmiş olmasının nedeni de bu. Kentte, sınır boyunca kesif otlar, çalılıklar ve harap duvarlar bulunan çok az bölgeden biri de burası. Sınırın karşı tarafında da bu arazi devam ediyor.

Yüzbaşı Sender bir süre sözlerine ara verdi. Sonra aynı sakin tonla açıklamasına devam etti:

—272, önce sınırın karşı tarafındaki araziden yararlanarak gizlice süzülecek, sonra ok gibi fırlayıp Zimmerstrasse'ye geçmeye çalışacak. Caddeyi aşıp sınırın bize ait tarafındaki boş araziye girecek. Fakat en ciddi tehlike Zimmerstrasse'yi geçerken kendini gösterecek. Cadde otuz metre genişliğinde. Üstelik de ışıl ışıl aydınlık. 272'nin bu açık ve aydınlık sınırı rüzgâr gibi geçmesi gerekecek. Asıl katliam yeri, o cadde olacak. Yani karşı tarafın keskin nişancısı onu caddeyi geçtiği sırada vuracak. Anladınız mı?

Bond:

—Evet, dedi.

Bunu gayet hafif bir sesle söylemişti. Düşmanın kokusunu aldığı, kendini ya da kendi tarafındakileri korumak istediği zamanlar sinirleri daima çelik tel gibi gerilirdi.

—Şimdi sağ tarafınıza bakın! diye sürdürdü Yüzbaşı Sender. Sınırın öbür tarafında gördüğünüz on katlı yeni bina, Haus der Ministerien'dir. Yani Doğu Berlin'in bir numaralı beyin merkezi. Pencerelerinin çoğunda hâlâ ışık yanıyor. O ışıkların çoğu sabaha kadar yanar. Yirmi dört saat boyunca hep ekip halinde

çalışıyorlar. Işıklı pencereler için en ufak bir endişeye kapılmanıza gerek yok herhalde. "Tetik" denilen dostumuz sanırım binanın karanlık pencerelerinden ateş edecektir. Hemen kavşağın öbür tarafındaki köşede, yan yana dört karanlık pencere var. Dün ve bu gece, o gördüğünüz dört pencerenin hiçbirinde ışık yanmadı. Ve en ideal atış yeri o pencereler. Bu pencereden o pencerelere kadar mesafe üç yüz ile üç yüz on metre arasında değişiyor. Mesafeye ait bütün rakamları saptadım. Ne zaman isterseniz, verebilirim... Karşısındaki o cadde geceleri bomboştur... Yalnız, her yarım saatte bir motorlu sınır devriyeleri geçer. Devriye, yanında iki motosiklet bulunan hafif bir zırhlı arabadır. Düşmanımız çok dikkatlidir. Yine de karşı tarafa iyi bakın, yarın akşam altı sularında etraf daha da karanlık olacak. Fakat o karanlıkta bile etrafta bir hayli şey görebilirsiniz...

Bond etrafı iyice gözden geçirdi, pencereden gözüken bütün sahneyi hafızasına yerleştirdi. Gözetleme sona erip yataklarına yattıktan sonra, Bond'un hafızasında o manzara ve görüntüler uzun süre kaldı.

*

* *

Manzarayı görür gibiydi ve adeta yaşıyordu. Otlar arasından ileri fırlayan birinin gürültüleri, aniden gelen ölüm, ya da yuvaya sığınma. Acaba Bond'un karşı taraftaki pencerelerden birinin gerisine gizlenen keskin Rus nişancısını bulup yerini belirlemesi ne kadar sürecekti?

Beş saniye mi?

On saniye mi?

Güneşin ilk ışıkları kendini gösterdiği

zaman, Bond doğruldu. Karyoladan indi, gürültü yapmadan banyoya geçti ve her şeyi inceden inceye düşünen Gizli Servis'in onu formunda tutmak için oraya yollamış olduğu ilaç şişelerine baktı.

Tuinal şişesini alıp yakut ve mavi renkteki iki hapı yuttu, yeniden yatağa döndü. Sonra, baygın bir biçimde uyuyakaldı.

Öğle üzeri uyandı, daire bomboştu.

Bond perdeleri açtı, günün kurşuni ışığı içeri doldu.

Biraz gerileyerek Berlin manzarasına baktı.

Tramvayların seslerini, banliyö treninin uzaklardan gelen gıcırtılarını duydu.

Mutfakta ekmeğe dayalı bırakılmış bir pusula vardı:

"Dostum, dışarı çıkmanızda hiçbir sakınca yoktur. Fakat, saat tam 17.00'de dönmek üzere. Takımlarınız geldi ve tüfekçiniz öğleden sonra onu hazırlayacak.

P.Sender"

Bond havagazı fırınını yakıp mesleğini küçümsercesine mesajı tutuşturdu. Sonra kendisine salamlı yumurta pişirdi, ardından tepeleme dolu fincan fincan kahve içip bir bardak da viski doldurdu.

Yıkandı, tıraş oldu. Yanında getirdiği anlamsız, kişiliksiz, can sıkıcı Orta Avrupalı elbiselerini giydi. Darmadağınık yatağa bir kez daha baktı. Daireden çıkarak asansörle alt kata indi, binadan çıktı.

*

* *

James Bond Berlin'i daima kişiliksiz bir kent olarak görürdü. Caddeye çıkınca bir süre nereye gideceğini kestiremedi. Birkaç saniye bocaladı, sonra Kürfürstendamm'a yürüdü.

Berlin'de eski ziyaretlerinde yaptığı gibi Café Marquard'da oturdu. Kahvesini yudumlarken otomobil trafiğini, kavşakta ışığı bekleyen yaya kuyruklarını dalgın dalgın seyretti.

Bond gecenin olaylarını unutmaya çalışarak o gün öğleden sonrasını ne şekilde geçirebileceğini düşünmeye başladı. Sonunda kahvenin parasını ödedi, bir taksiye binerek Hayvanat Bahçesi'ne doğru uzandı.

Uzun gölün çevresindeki güzel ağaçlar sonbaharın etkisiyle çoktan sararmışlardı. Ağaçlarda yeşilliğin yanı sıra yer yer altın rengi yapraklar parıldıyordu.

Bond üzerine yapraklar dökülmüş patikalar arasında iki saat sıkı bir biçimde yürüdü, sonra gölün yukarsında, verandası camla çevrili bir lokanta seçti. Orada donatılmış bir sofraya oturdu.

Yemeği bitirdiğinde cesaretinin çok daha artmış olduğunu hissederek trene bindi ve kente döndü.

*

* *

Binanın önüne geldiğinde, halinde tavrında dikkat çekici bir yan bulunmayan bir delikanlı siyah bir Opel Kapitan'ın motorunu tamir ediyordu. Bond yanıbaşından geçip evin kapısının önüne geldiği zaman da, genç adam arabanın açık kaputunun altından başını çıkarmadı.

Bond içerde Yüzbaşı Sender'e kapı önünde Opel'i tamir eden gencin kim olduğunu sordu-

ğunda yüzbaşı gülümsedi. Opel'i tamir eden bir dosttu. Batı Berlin İstasyonu Taşıt Ekibi'nden bir onbaşı. Opel'deki çok ciddi bir arızayı gidermişti. Her gece altı ile yedi arası, Sender tarafından telsizle verilecek talimat üzerine, delikanlı Opel'in egzozuyla bir seri patlamalar yapacaktı.

Bu egzoz sesleri de Bond'un o geceki kaçış sırasında, Rus nişancısına ateş ederken meydana gelecek silah seslerini kısmen olsun gizleyecekti. Aksi takdirde civar binalarda oturanlar silah seslerinden kuşkulanıp polise haber verebilir ve sonuçta Gizli Servis, Berlin polisine gereksiz ve cansıkıcı bazı açıklamalarda bulunmak zorunda kalırdı.

Gizli karargâhları Amerikan kesimindeydi. Gizli Servis son harekâttan Amerikalıları haberdar etmiş ve Amerikalı dostları da bu harekât için Batı Berlin İstasyonu'na izin vermişlerdi. En ufak bir olay İngilizlerden çok Amerikan makamlarının başını ağrıtacaktı.

Bu Opel numarası Bond'un hoşuna gitmişti. Aynı biçimde oturma odasında işini kolaylaştırmak için yapılmış hazırlıklardan çok memnun olmuştu.

Oturma odasındaki yüksek yatağın baş tarafıyla pencere pervazının arasına ağaç ve maden karışımı bir set yapılmış, Winchester mavzeri o setin üzerine konulmuştu. Namlunun ucu perdeye şöyle böyle değiyordu. Mavzerin üzerine monte edilmiş olan dürbün mat siyah renge boyanmıştı. Yine yatağının üzerine, tuhaf bir gece elbisesini andırır bir gömlek bırakılmıştı. Siyah kadifeden yapılmış gömleğin üzerinde yine aynı kumaştan bir kukuleta vardı. Kukuletanın önünde gözler ve ağız için kocaman delik-

ler açılmıştı.

Yüzbaşı Sender'in karyolasının üzerinde de Bond'un yatağındakine benzer kukuletalı siyah bir gömlek vardı. Pencerenin berisinde de bir gece dürbünü ile dışardaki Opel'in tamircisine talimat vermek üzere kullanacağı portatif alıcı verici telsiz duruyordu.

Bond bir bakışta, o geceki adam vurma işinde gerekli tüm hazırlıkların yapılmış olduğunu gördü.

Yüzünde üzüntülü bir ifade bulunan ve sinirleri adamakıllı gerilmiş olan Yüzbaşı Sender, istasyona işle ilgili yeni bir haber gelmemiş olduğunu söyledi.

Bond'a bir şey yemek isteyip istemediğini sorduğunda aldığı yanıt "hayır" oldu.

—Bir fincan çay olsun istemez miydiniz?

Bond yine hayır anlamında başını salladı.

—Peki sinirlerinizi yatıştırmak için bir yatıştırıcı ister miydiniz?

Bond'un yüzünde zoraki bir neşeyle sakin bir ifade vardı. Sonuncu teklife de hayır diyerek karşılık verdi.

Sonunda gevezelik faslı sona ermişti. Yüzbaşı Sender ikide bir saatine bakıp, devamlı sigara içerek sinirli sinirli evin içinde dolaşırken, Bond da yeni satın almış olduğu polisiye romanı açarak yatağına uzandı. James Bond genellikle zaman geçirmek için kitap seçerken fazla titizlik göstermezdi. Kitapların kapakları onu çekiyorsa, o kitabı satın alırdı. Bu defaki kitabın kapağında yarı çıplak bir kız bir karyolaya bağlanmış vaziyette görülüyordu.

Bond geçici olarak kendini unutup kitabın kahramanına daldı. Aradan ne kadar zaman

geçti, kendini unutması için ne kadar zaman harcamıştı kestiremiyordu. Yüzbaşı Sender nihayet saatin beş buçuğa gelmiş olduğunu ve pencere önündeki mevzilerini almaları gerektiğini söylediği zaman birden irkildi.

Elindeki kitabı bıraktı, sonra doğruldu. Harekete geçme zamanı gelmişti. Ne gariptir, o ana kadar sinirleri gergin dolaşırken şimdi zerre kadar heyecanlanmıyordu.

Bond ceketiyle kravatını çıkardı, sonra kukuletalı gömleği başından aşağıya geçirdi.

Yüzbaşı Sender dairedeki bütün ışıkları söndürmüştü.

Bond karyolasının üzerine uzandı, mavzerin dipçiğini itinayla omuz çukuruna yerleştirdi, dipçik kamburunu koltuğunun altına geçirdi, sonra gözünü dikkatle mavzerin üzerindeki dürbünün lastik göz yuvasına uydurdu.

Alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Karşısındaki sınırdan Doğu Berlin'in içerlerine doğru uzanan manzara, güzel bir kartpostal gibiydi. Önünde ileriye doğru uzanıp giden otluk ve harabelik ıssız arazi, iki bölge arasındaki sınırı oluşturan ışıl ışıl aydınlatılmış geniş bulvar ve onun da ötesinde, yine alabildiğine uzanan harabeler ve çalılıklar. Sağda, bir kısmı aydınlık, bir kısmı karanlık pencereleriyle o çirkin Haus der Ministerien binası.

Bond mavzerin üzerindeki dürbünü kaydırarak sağdaki binayı ağır ağır bakışlarıyla taradı.

Bina yine bir önceki günkü gibiydi. Bir tek şeyin dışında. Şimdi binanın caddeye açılan kapısından içeriye üçer, beşer insanlar girip çıkıyordu. Ne de olsa binanın yarısı Kültür Bakanlığı'na aitti.

Bond yan yana duran dört pencereye yeniden baktı. Yine karanlıktı pencereler. Düşman için atışa en uygun olan o pencerelerdi. Bond, Yüzbaşı Sender'in tahminlerinin doğru olduğunu biliyordu.

Bütün dikkatiyle baktıysa da, karanlık pencerelerin iç tarafındaki odalara bir türlü giremiyordu. Ancak, simsiyah birer açık ağıza benzeyen dört pencerede hiçbir hareket belirtisi yoktu.

Şimdi aşağıdaki caddede bir kalabalık vardı. Kadınlar orkestrasının üyeleri gruplar halinde Kültür Bakanlığı binasına yürüyorlardı. Ellerinde çaldıkları müzik aletleri bulunuyordu. Gülüşerek, konuşarak yürüyor, ellerinde keman kutuları, nefesli sazlar, nota çantaları vardı. Dört, beş tanesi de davullarıyla geliyordu. Mutlu ve şen bir gruptular.

Bond, Sovyet kesiminde bile hâlâ hayatı yaşamaya değer bulanların varlığını düşünürken, birdenbire çello taşıyan bir kız gördü. Gözleri kızın üzerinde takılı kaldı.

Bond dürbünü ayarlayıp netleştirdi.

Kız uzun boyluydu. Omuzlarına dökülen uzun dümdüz sarı saçları, ışıkların altında erimiş altına benziyordu.

Genç kız telaşlı, heyecanlı adımlarla yürüyordu. Çello kutusunu da bir keman kadar hafifmiş gibi rahatlıkla taşıyordu. Kızın her şeyi uçuşuyordu... Mantosunun etekleri, ayakları, saçları, her şeyi... Adeta tepeden tırnağa bir hareket, hayat dolu bir şiir gibiydi.

Sarışın kız orkestra üyelerinin arasında binaya girdiği sırada, sokak lambalarının ışığı bir an nefis solgun profiline vurdu. Bir saniye

sonra da kayboldu. Kayboluşuyla birlikte de Bond'un kalbine bir hançer saplanmış gibi oldu.

Çok garip! Gerçekten çok garipti! Gençlik günlerinden bu yana, başına böyle bir şey gelmemiş, bir genç kıza karşı içinde böyle köklü düşünceler hissetmemişti.

Bond başını saatinin fosforlu kadranına eğerek baktı.

Beş elli... sadece on dakikası kalmıştı.

Bakanlıklar binasının kapısına hiçbir taşıt aracı falan gelmemişti.

Bond sarışın kızı unutmak için kendini zorladı ve elinden geldiğince aklını ve dikkatini toplamaya çalıştı.

Bakanlık binasının içinde bir yerden birdenbire akorda başlayan bir orkestranın gürültüleri gelmeye başladı. Sonra sesler kesildi. Arkasından, bütün orkestra, senfonik bir eseri ustaca çalmaya başladı. Klasik müzik hakkında fazla bilgisi olmayan James Bond bile bu açılışı yadırgamamıştı. Çalınan parçayı tanır gibiydi.

Aynı anda Yüzbaşı Sender açık bir biçimde:

—Prens İgor'dan Poloveç Dansları! dedi ve ardından da acele bir sesle ekledi:

—Hey! Pencerelerden sağ alt köşedekine bak. Orada bir şeyler oluyor.

IV. BÖLÜM

KONSER

Bond hemen dürbünü ayarladı, bütün dikkatiyle yüzbaşının işaret ettiği yere baktı.

İçerden siyah bir cisim, bir silah ağır ağır pencerenin ağzına doğru sürülüyordu. Silahın namlusu gayet muntazam bir hareketle, titremeden yukardan aşağıya, sağdan sola oynayarak geniş harebelik saha ile Zimmerstrasse'yi taradı.

Sonra silahın arkasındaki görünmeyen silahşör, gördüklerinden tatmin olmuş gibi namluyu durdurdu.

Bu da ne biçim bir silahtı?

*

* *

Yüzbaşı Sender'in sesi soluğu heyecandan kesilmişti.

Bond gözlerini kıstı, karanlık pencerenin alt kenarında görünen silahın üzerindeki dürbüne, alev gizleyiciye, sonra da aşağıya, silahın altına takılmış olan küt şarjöre baktı. Bir an merakla alt dudağını kemirdi.

Evet, o olmalıydı. Muhakkak oydu... Karşı

tarafın elindeki en mükemmel silah.

Kabaca:

—Bir Kalaşnikof! dedi. 7.62'lik bir makineli tabanca. KGB'nin en tuttuğu silah.

Bond bir an sözlerine ara verdi, gözünü dürbünün yuvasına uydurarak bir kere daha karanlık pencerede görünen namluya baktı. Sonra tutmuş olduğu nefesini hafifçe saldı.

—Niyetleri anlaşıldı! İlk tahminlerimin aksine, yaylım ateş açacaklar. O mesafeden yaylım ateş, mükemmel sonuç verir. Karşımızdaki nişancıyı çok seri davranarak haklamak zorundayız, aksi halde 272'nin hapı yuttuğu gündür. Hem öyle hafif yarayla falan da kurtaramaz paçayı. O silah insanı kalbura çevirir.

—Yüzbaşı, siz sınırın öbür tarafındaki araziden gözlerinizi ayırmayın. 272 belirdiği anda, onu görmeli ve gözden kaçırmamalısınız. Ben gözümü karşı pencereden ve silahtan bir saniye olsun ayırmayacağım. Nişancı silahı kullanmaya kalkıştığı anda biraz ileri çıkacak, kendini göstermeye mecbur kalacaktır. Belki arkasından onu destek ateşiyle takviye edecek daha başkaları da bulunabilir. Belki dört pencerenin dördünde de destek ateşi açacak nişancılar vardır...

Sözlerine ara verdi. Sinirlerine tamamen hakim olmaya başladığını hissediyordu.

—Tam beklediğimiz şekilde bir pusu, diye devam etti. Fakat Kalaşnikof gibi çok gürültü yapan bir silah kullanacaklarına doğrusu ihtimal vermiyordum. Aslında bu işte en ideal silah odur. Öyle bir silah kullanacaklarını bilmemiz gerekirdi. Can havliyle koşan bir adamın bu ışıkta bir tek mermiyle haklanması oldukça güç

tabii.

Bond parmak uçlarındaki ayar düğmelerini çevirerek silahın yana ve yukarıya ayarlarını yaptı.

Dürbünün ayar tamburasını hafifçe döndürerek tam ortasındaki artıkılı karanlık pencereden namlusu görünen silahın kabzası hizasına getirdi. Karşıdaki nişancıyı göğsünden zımbalayacaktı... Kafasına ateş etmeye kalkışmakta bir anlam yoktu. Bu silahla atacağı iki mermi hatta bir tek mermi bile işini görürdü.

Bond'un yüzü kukuletanın içinde terlemeye başlamıştı. Ama önemi yoktu bunun. Neresi terlerse terlesin, yapacağı işi etkilemezdi. Yalnız elleri, daha doğrusu sadece sağ elinin işaretparmağı, tetiği çekecek olan parmağı kuru kalsın yeterdi.

*

* *

Dakikalar birer birer geçerken Bond gözlerini dinlendirmek için gözkapaklarını açıp kapıyor, uyuşmasın diye bacaklarını oynatıp yerlerini değiştiriyordu.

Dakikalar kurşundandı adeta, zaman öylesine ağır geçiyordu ki!

*

* *

Kaç yaşındaydı o sarışın kız? Yirmisinden pek fazla göstermiyordu. Bond o kızı binanın girişine doğru yürürken en fazla iki dakika görmüştü. Buna karşılık, her şey net bir resim gibi hafızasında çivilenip kalmıştı. Dimdik ve pervasızca yürüyüşü, uzun ve rahat adımlarındaki otoriter hal, kendisinin çok iyi bir soydan geldiğini vurguluyordu... Çok eski Prusyalı ya da

Polonyalı, hatta köklü Rus ailelerden birine mensup olmalıydı.

Ama çalınacak yığınla alet varken, neden çelloyu seçmişti? Bond o kocaman aleti genç kızın iki yana açılmış bacakları arasında düşündü. Bunu düşünmek bile aklına garip şeyler getiriyordu.

Yüzbaşı Sender'in sözleri Bond'u birden daldığı o garip, heyecan verici hayallerden ayırdı.

—Saat yedi, binbaşım. Karşı tarafta en ufak bir heyecan, en küçük bir hareket bile yok. Bizim tarafımızda ise çok hafif bazı hareketler var. Sınıra yakın bir mahzen kapısının önünde kıpırdanmalar oluyor. Karşı taraf bu geceki nöbete son verene kadar beklesek iyi ederiz.

Bond hafif bir sesle:

—Eh, doğrusu karşı taraf nöbetten çekilmedikçe bu geceki bekleyişimize son vermeyelim, dedi.

Yüzbaşı Sender:

—O silahın namlusu pencerenin içine çekildiği an bana haber verin, dedi.

KGB'nin keskin nişancısı hafif makineliyi pencerenin ağzından gerideki karanlıklara çektiği zaman, saat yedi buçuk olmuştu.

Sonra dört pencerenin alt camları birer birer indirildi. Kalpleri buz gibi soğuk adamların oynadıkları oyun o gecelik sona ermişti.

*

* *

272 hâlâ delikteydi. Sınırı aşma deneyine bu gece girişmeyeceği anlaşılmıştı artık. Daha iki gecesi vardı önünde.

Bond perdeyi hafifçe omzunun üzerinden Winchester'in namlusu önüne çekti. Perdeyi

iyice kapattı, sonra silahı yerine bıraktı. Geri geri çekildi, yatağın üzerinde doğruldu.

Karyoladan inince başındaki kukuletayı ve gömleği çıkardı. Doğru banyoya gitti, soyunup bir duş yaptı. Yeniden giyinip geri döndüğünde, üstüste iki buzlu viski yuvarladı. Silahın başından çekildiğinden bu yana, odaya boğuk bir biçimde ulaşan orkestranın sesi duyuluyordu.

Saat sekizde orkestranın konseri sona erdi. Müzik kesilince Bond Sender'e dönerek:

—Yatağın üzerine yatıp pencereden bir kere daha karşı tarafı gözden geçireceğim, dedi. Çello taşıyan uzun boylu kızı çok beğendim.

Sender oralı bile olmadı.

—Hiç farketmedim, diye karşılık verdi ve mutfağa yollandı.

Bond onun kendine çay hazırlamaya gittiğini tahmin etti.

*

* *

Bond bir kez daha kukuletayı başına geçirdi. Yeniden yatağının üstüne yatarak atış pozisyonu aldı, perdeyi omuzlarının ardına attı. Sonra dürbünü giriş kapısına çevirdi.

Evet, işte orkestranın kızları binadan çıkıyorlardı. Fakat gelirken gibi neşeli ve mutlu değillerdi.

Yorgundular belki de.

Birden Bond'un beklediği kız göründü kapının önünde. Deminki kadar hayat dolu değildi, fakat yine de o nefis uzun ve güzel adımlarla yürüyordu.

Bond rüzgârla dağılmış altın saçlara ve kızın sırtındaki devetüyü mantoya baktı. Sonra kız gecenin karanlığında kaybolana kadar onu

izledi.

Nerede oturuyordu? Evli miydi? Aşığı var mıydı?

Birdenbire bu düşüncelerin çok yersiz olduğunu sezdi. Cehennemin dibine kadar yolu vardı!

Kendisine göre bir kız değildi...

V. BÖLÜM

AV GÖRÜNDÜ

Ertesi gün ve ertesi gece pencere önündeki nöbet ufak tefek bazı değişikliklerle geçti. Aynı birinci gün ve geceki gibi.

James Bond dürbünün yardımıyla genç kızla iki kere daha birkaç dakikalığına buluştu, geri kalan saatler zaman öldürmekle ve sinirlerin alabildiğine gerilmesiyle geçti.

*

* *

James Bond üçüncü günü son derece hareketli geçirdi. Çılgınca bir program yaparak o gün müzeleri, sanat galerilerini, Hayvanat Bahçesini gezdi. Bir sinemaya girip film seyretti. Bütün bunları yaparken zihni o sarışın kızla, dört karanlık pencere ve o gece mutlaka öldüreceğini bildiği adamla meşguldü.

Bond akşam tam beşte apartmana döndüğünde Yüzbaşı Sender ile biraz atıştı. Sebep de, ter kokan siyah kukuletalı gömleği başından aşağıya geçirmeden önce kocaman bir bardak viski içmesiydi.

Yüzbaşı Sender ona engel olmaya çalışmış, başaramayınca da istasyon şefine telefon edeceğini ve çalışma programına aykırı hareket ettiğini bildireceğini söylemişti.

Bond:

—Buraya bak, dostum! demişti. Benim bu gece burada bir cinayet işlemem gerekiyor. Bu cinayeti ben işleyeceğim, sen değil. Onun için benim işime burnunu sokma, anlaşıldı mı? Bu iş bitsin, ondan sonra istediğine dilediğini söylemekte, dilediğin şekilde rapor hazırlamakta serbestsin.

Bir an durdu, adamın gözlerinin içine baktı.

—Bu iş benim hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? diye devam etti.

Bond sözlerini tamamladıktan sonra döndü viskisini bitirdi. Heyecanlı bir safhaya gelmiş bulunan macera romanını aldı, sonra kendini yatağın üstüne attı.

Buz gibi bir sessizlik içinde olan Yüzbaşı Sender mutfağa gitti. Bond orada yaptığı gürültülere bakarak yine çay pişirmekte olduğunu tahmin etti.

*

* *

Saat tam altıyı beş geçe, pencerenin önünde mevzilenmiş olan Sender heyecanla konuşmaya başladı:

—Bond, şu karşı tarafta bir kıpırdanma var. Çok ilerde. Kıpırdanan durdu şimdi. Hayır, sinerek yine ilerliyor. İyice sinerek... Şurada yarı yıkılmış bir duvar var. O duvarın arkasından ilerlediği sürece, düşman onu görmeyecek. Ama, önünde metrelerce uzanan çalılık var. Aman Tanrım! Otların, çalıların içinden geliyor.

Otlar ve çalılar da kıpırdıyor. Dilerim, karşı taraf otların rüzgârda sallandığını zanneder. Çalılığı geçti şimdi. Yere yattı... Karşı pencerelerde herhangi bir hareket var mı?

Bond'un sinirleri gerilmişti:

—Hayır! dedi. Ne görüyorsan anlatmaya devam et bana. Sınıra ne kadar mesafede şimdi?

—Olsun olsun da, elli metre!..

Yüzbaşı Sender'in sesi heyecandan titriyordu.

— Önündeki arazide yıkık duvarlar falan var. Fakat arazinin bir kısmı açıklık. Sonra da yaya kaldırımdan önce dimdik yekpare bir duvar var. Duvara geldiği zaman mutlaka görecekler onu. Evet, tamam, on metre daha ilerledi. Bir on metre daha. Şimdi iyice görüyorum onu. Yüzüne ve ellerine siyah boya sürmüş. Hazır ol. Şimdi ayağa kalktığı anda, son fırlayışını yapacak...

James Bond'un yüzüyle boynundan terler süzülüyordu. Çabucak ellerini pantolonunun iki yanında kuruladı. Sonra bir eliyle yeniden mavzeri kavrarken öteki elinin işaretparmağını tetik kıvrımının üzerine doladı.

—Odadaki silahın gerisinde hareketler var. Onu görmüş olmalılar. Söyle Opel'i çalıştırsınlar!..

Bond Opel'i çalıştıracak parolanın mikrofondan verildiğini duydu, sonra aşağıda caddede park edilmiş araba çalıştı.Otomobilden kulakları sağır eden seri patlamalar gelince Bond'un nabzı hızla atmaya başladı.

*

* *

Karanlık pencere ağzındaki kıpırdanmalar

iyice belirginleşmişti. Siyah eldivenli bir el uzandı, dipçiği altından kavradı.

Yüzbaşı Sender:

—Tamam! dedi. Tamam, şimdi duvara koştu. Duvarın üstünden aşağı atlayacak.

Ve tam o anda Bond mavzerin üstüne takılı dürbünün içinden karşı penceredeki "Tetik"i gördü.

VI. BÖLÜM

"TETİK" KIRILDI!..

Bu zarif profili tanıyordu. Çan biçimindeki uzun altın saçlar çalındı gözüne. Çello çalan kız, yanağını Kalaşnikof'un dipçiğine yaslamıştı. Meçhul hedefi o sarışın kızdı. Çantada keklikti Bond için. İşi bitikti. Bond bir ördek gibi avlayacaktı onu.

Bond'un parmakları hızla ayar tamburalarına gitti. Onları ağır ağır çevirerek ayarladı ve karşı penceredeki hafif makinelinin güdük namlusundan sarı bir alev fışkırdığı anda tetiğe asıldı.

Üç yüz on metreden hedefini bulan mermi, dipçikle namlunun birleştiği yere isabet etmiş, kızı sol elinden vurmuş olmalıydı. Fakat o kadarı bile silahın sehpasından fırlayıp pencere pervazına çarpmasına, sonra da dönerek pencereden fırlamasına yetmişti. Kalaşnikof düşerken havada defalarca döndü, sonra madeni bir çatırtıyla caddenin ortasına düştü.

Yüzbaşı Sender:

—Sınırı aştı! diye bağırdı. Aştı, aştı sınırı! Başardı! Tanrım, başardı!..

Bond keskin bir sesle:

—Yat aşağı, diye bağırdı.

Aynı anda, o karanlık pencerelerden birinde aniden parlayan bir projektörün kocaman gözü caddeden yukarıya bulundukları binaya ve sonunda pencerelerine çevrildi ve Bond kendini karyoladan aşağı attı.

Birdenbire müthiş bir silah çatırtısı havayı doldurdu. Kurşunlar vınlayarak pencerelerden içeriye doldu, kaplamaları delik deşik etti, boğuk seslerle duvarlara gömüldü.

Bond mermi uğultuları içinde, Opel'in yıldırım hızıyla uzaklaştığını, sonra da karşı taraftaki binadan gelen orkestranın müziğini duydu.

İki taraflı fon gürültüleri ne kadar güzel kaynaşmıştı birbirleriyle.

Tabii nasıl da düşünememişti bunu?

Orkestra karşı tarafın hazırlıklarına dahildi. Her iki taraf da kendi silah seslerini gizlemek için birtakım oyunlara başvurmuştu. Orkestra düpedüz "Tetik"in silah seslerini boğmak için planlanmış bir işti.

Acaba kız her gün gider gelirken silahını çello kutusunda mı taşıyordu?

Acaba bütün orkestra KGB'ye ait kadınlardan mı oluşmuştu? Bu kadarı imkânsızdı kuşkusuz. Fakat Kalaşnikof ile ateş eden kızda kesinlikle yanılmamıştı. Bond dürbünle bakarken nişan alan kızın uzun kirpikli gözlerinden birini bile görmeyi başarmıştı.

İçinde ani bir acı duydu birden. Acı değil de, bir sızı daha doğrusu. Acaba yaralamış mıydı onu? Kurşun mutlaka sol koluna isabet etmişti. Yaralı olacağı için artık onu görebilmesine en ufak bir olasılık yoktu.

Bir daha hiç göremeyecekti onu. Ve bulundukları odanın penceresi de bundan sonra herkes için bir ölüm tuzağı olacaktı.

Bond'un düşüncelerini doğrular gibi, serseri bir kurşun birden Winchester'in mekanizmasına çarparak sekti. Bond'un eline erimiş kurşun sıçradı, cildini yaktı.

Yüzbaşı Sender saçına başına karışmış cam kırıntılarını silkerek karyolanın yanıbaşında, yattığı yerden doğruldu. Bond da kalktı. Yerlerdeki cam ve sıva kırıklarını çiğneyerek yürüdüler, delik deşik olmuş kapıdan mutfağa geçtiler.

Mutfak arka tarafta olduğu için, ışıkları emniyetle yakabilirlerdi.

—Yaranız bereniz var mı? diye sordu Bond.

—Hayır. Sizin de bir şeyiniz yok sanırım?

Yüzbaşı Sender'in soluk gözleri ancak harp meydanlarında görülen hummalı bir bakışla ışıldadı. Bond aynı zamanda o gözlerde kahredici bir ithamın da parıltısını okur gibi oldu.

—Bana bir bant getirin de elimdeki yaraya yapıştırayım. Bir kurşun parçası isabet etti.

Bond başka bir şey söylemeden doğruca banyoya geçti. Banyodan döndüğünde, Yüzbaşı Sender ufak, portatif alıcı verici telsizin başında oturuyordu.

Sonra mikrofona şunları söyledi:

—İş tamamdır. 272 kaçmayı başardı. Kurtuldu. Şimdi acele zırhlı bir otomobil yollayın. Bir an önce buradan çıkabilirsem, memnun olacağım. Olup bitenleri 007 yazacak, tamam mı? Yayına son veriyorum...

Yüzbaşı Sender bu sözlerden sonra kalktı ve Bond'a doğru döndü.

—Korkarım, istasyon şefi o nişancıyı neden

temizlemediğinize dair yazılı bir rapor isteyecek. Onu öldürmemek için son saniyede silahın namlusunu bilerek hafifçe oynatmış olduğunuzu kendisine bildirmek zorunda kaldım. Bir seri ateş için onlara fırsat verdiniz. 272 çok talihliymiş. Ne diye namluyu kaydırdınız son anda?

James Bond ona rahatça yalan söyleyebilir, uydurma bir düzine neden sıralayabilirdi. Oysa öyle yapmadı, doldurduğu kocaman bir bardak sek viskiden uzun uzun içti, sonra bardağı setin üzerine bıraktı. Yüzbaşı Sender'in gözlerinin içine bakarak,

—"Tetik" bir kadındı da ondan! dedi.

—Ne yapalım kadınsa? KGB'nin elinde yüzlerce ajan var. Yüzlerce kadın ajan ve keskin nişancı. Hiç hayret etmedim bu habere. Rus kadın atıcılar. Dünya Atıcılık Şampiyonası'nda takım halinde daima iyi dereceler alır.

Yüzbaşı Sender bir an durdu, gözleri çakmak çakmak Bond'a bakarak sordu:

—Nasıl bir kadındı? Arşivimizdeki kayıtlardan kimliği tespit edilebilir belki de!

—Sarışındı. Şu orkestradaki kızların içinde çello taşıyanı. Silahını da herhalde çello kutusunun içinde getirip götürüyordu. Orkestra da silah seslerini örtmek için bir oyundu.

—Şimdi anlıyorum. Şu çok beğendiğiniz kız, değil mi?

—Evet, o kız!

—Çok üzgünüm, ama bunu da raporumda bildirmek zorundayım. Çünkü "Tetik"i yok etme konusunda kesin emir almıştınız.

Dışardan binaya yaklaşan bir otomobilin sesi geliyordu. Zil iki kere çalındı.

—Eh, gidelim artık, dedi Sender. Bizi bura-

dan çıkarmak için bir zırhlı araba yolladılar... Rapor için söylediklerimden özür dilerim, ama görevimi yapmam gerekiyor.

Bond kalktı. Birdenbire pis kokulu, daracık, delik deşik daireyi, uzun mesafeden yaşadığı tek taraflı aşk macerasının geçtiği yeri terketmek istedi.

Zavallı talihsiz kız, şimdi onun başı kendisininkinden çok daha büyük derde girecekti. Mutlaka KGB'den kovulacak ve Harp Divanı'na verilecekti.

James Bond, Yüzbaşı Sender'e baktı ve bezgin bir ifadeyle konuştu.

—Peki, sen raporunu yolla. Eğer şansım varsa, beni de Çift Sıfır Şubesi'nden kovarlar. Fakat istasyon şefi tatlı canını üzmesin, o kız artık kimseye ateş edemez. Sanırım, sol elini kaybetti. El sinirleri parçalandığı için bir daha silah kullanamaz. Bu da benim için yeterli sayılır...

James BOND

Dizisi'nde çıkan kitaplar:

RUSYA'DAN SEVGİLERLE
SENİN GÖZLERİN İÇİN
ALTIN TABANCALI ADAM
AY HAREKÂTI
ALTINPARMAK
YILDIRIM HAREKÂTI
DOKTOR NO
BENİ SEVEN CASUS
KRALİÇE'NİN HİZMETİNDE
İNSAN İKİ KERE YAŞAR
ÖLDÜR VE YAŞA
ROYALE KUMARHANESİ
ÖLÜMSÜZ ELMASLAR

Kitaplığınızda bu diziye de yer vermelisiniz!

Mayk Hammer
BELANI BULACAKSIN
Mayk Hammer
CANİLERİ YAŞATMAM
Mayk Hammer
CEZANI ÇEKECEKSİN
Mayk Hammer
SIRA SENDE YOSMA
Mayk Hammer
TABUTUNU ISMARLADIM
TAY

Nefis dilberler, geri zekâlı acımasız katiller ve bunların oluşturduğu teşkilatın lideri, Ahtapot.
Nazilerden kalma altın külçeleri uğruna işlenen eski bir cinayetin soruşturmasıyla başlayan serüven, sonunda James Bond'u dönüşü olmayan bir çıkmaza sokacak, esrarengiz düşmanıyla beklenmedik karşılaşması onu hayatıyla kumar oynamaya itecektir...

"Ian Fleming kurgu tekniği ve anlatım biçimiyle okuru bir anda şaşkına çeviriyor..."

THE OBSERVER

250 LİRA